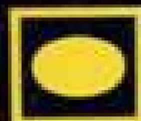
James Hadley

Chase



Un hippie pe autostradă

EDITURA
S&C

James Hadley Chase

UN HIPPIE PE AUTOSTRADĂ

Traducerea: Ileana Şoldea

Editura S & C
1994

CUPRINS

CAPITOLUL I

— Ia priveşte niţel la adunătura asta de lepădături! spuse camionagiul scuipând prin fereastra lăsată în jos. Mai degrabă aş lua cu mine un lepros decât banda asta de pederaşti!

Harry Mitchell se sprijinea cu umerii lui largi de spătarul vibrând al scaunului de piele din cabină. Privirea lui trecea neîncetat dintr-o parte a şoselei în cealaltă şi cerceta grupurile de hippy care aşteptau cu sacii, cutiile şi ghitarele lor pe când greoiul vehicul se apropia vâjâind.

— Ce bandă jalnică! zise iarăşi camionagiul. Omenirea de mâine! mormăi pe-un ton dispreţuitor. Dă-mi voie să râd! Nişte scârnăvii de drogaţi care şi-ar ucide şi mama pentru o priză.

Camionul ajunse în dreptul celor trei fete în bluze şi blue jeans. Cu gesturi obscene, îi făcură semn şoferului să oprească.

— Târfuliţele!

Şi scuipă din nou prin fereastră.

— Sunt mulţumit că n-am avut copii. Nevasta-mea voia copii, dar eu am spus nu. Nici generaţia mea nu era prea grozavă, dar ce să mai zic de-ăştia…!

Harry Mitchell scoase din buzunarul de la piept un pachet turtit de ţigări Camel şi i-l pasă. După ce şi-au aprins ţigările, camionagiul continuă:

— Pariez că te întrebi de ce te-am luat.

Îi aruncă lui Harry o privire scrutătoare înainte de a-şi îndrepta ochii spre şosea.

— O să-ţi spun. Ai fost demobilizat de curând. Eu îl reperez imediat pe tipul care a fost la război… ca mine. Am fost în rahat, în Coreea. Când te-ai întors?

Harry clipi din ochi privind panglica de asfalt negru care se repezea în întâmpinarea lor.

— Acum zece zile.

— Da, spuse camionagiul dând din cap. Încă se simte la tine mirosul armatei. Trece cu timpul. Şi cum te-ai descurcat?

Harry dădu din umeri.

— La fel ca şi ceilalţi.

— Eşti mulţumit că te-ai întors?

— Oh, cred că da.

— Mda, zise şoferul dând din cap înţelegător. Ce, nu eşti sigur? Cu toate astea armata e amuzantă. Te pasionează în cele din urmă, nu-i aşa? Când eşti în armată, ai vrea s-o trimiţi la dracu. Şi când o părăseşti, îţi lipseşte… te simţi singur. Cunosc. Aşa mi s-a întâmplat şi mie când m-am eliberat.

Trase din ţigară şi scoase rotogoale groase de fum pe nări.

— Era chiar aşa de greu cum spun puşlamalele astea de ziarişti?

Harry se agită nervos.

— Mai ales plictisul era greu de suportat.

Se întrerupse, aducându-şi aminte de umezeala toridă a orezăriilor, de junglă şi de ambuscadele înspăimântătoare. Se hotărî să nu se mai gândească la toate astea. Pentru el, se terminase. Stătuse acolo trei ani. Acum totul rămăsese în urmă, ca o apă mocirloasă ce se scurge sub un pod.

Camionagiul simţi că tipul ăsta blond, înalt, nu ţinea să vorbească despre război, cum nici el nu voise atunci când se întorsese. Era dezamăgit, căci i-ar fi plăcut să spună glume cazone şi s-audă tot adevărul despre lupte, dar dacă băiatul nu voia să vorbească de asta, nu trebuia să-l forţeze.

Şoferul, care se numea Sam Bentz, se oprise într-un snack la ieşirea din Dayton Beach ca să înghită o bere şi o tartină. Acum se îndrepta spre Orangeville să ia o încărcătură de fructe pe care o ducea în nord. Făcea circuitul de două ori pe săptămână, un itinerariu pe care ajunsese să-l deteste din cauza lepădăturilor care infestau

şoseaua ce ducea la soare şi la mare, şi care aproape că se aruncau sub roţile lui ca să-i ia cu el.

Îl văzuse pe tipul ăsta instalat la bar, în faţa unei coca-cola şi a unei tartine enorme; era un băiat înalt, blond, cu ochii albastru deschis şi vioi, un nas puţin strâmb, ca şi când odinioară, o lovitură straşnică de pumn îl deviase spre stânga. De vreo treizeci de ani. După atitudinea, subţirimea şi siguranţa sa, Bentz înţelesese că fusese demobilizat de curând.

Începuseră să vorbească şi Bentz îi propusese să-l ia cu el atunci când Mitchell spusese că mergea spre sud. Bentz nici nu-şi mai aducea aminte când se oferise pentru ultima oară să ia pe cineva la bordul camionului său, dar tipul îi plăcea, avea chef să stea de vorbă cu el, şi era mulţumit că acceptase.

„Bun, gândi Bentz, dacă nu vorbim de armată nu înseamnă că n-avem nimic de spus”.

— Mergi la Miami? a întrebat. Eu nu merg aşa departe. Mă opresc la Orangeville. Este cu o sută optzeci de kilometri înainte de Miami.

— Mă duc la Paradise City, spuse Harry. Cunoşti oraşul?

— N-am fost niciodată acolo, dar am auzit vorbindu-se despre el. Te-ai simţi mai în voie la Miami. E lume de tot felul. Paradise City e rezervat oamenilor plini de lovele. Sticleţii din colţ nu se dau în vânt după oameni ca noi. Ai poate vreo slujbă care te aşteaptă acolo?

— Nu, dar ar trebui să găsesc ceva. Mi s-a spus că sunt destule slujbe la început de sezon, răspunse Harry. Voi face orice. Vreau numai aer şi soare. (Zâmbi.) Ai crede c-am avut destul în Vietnam, dar soarele pe care-l vreau e cel al vacanţelor.

— Urmează-mi sfatul, spuse Bentz. (Faţa lui grasă deveni dintr-odată serioasă.) Când o să te las la Orangeville, ia-o pe drumurile lăturalnice, evită autostrada. Să n-ai încredere în lepădăturile astea. Desigur că te poţi apăra. Toată lumea crede că e în

stare s-o facă. Dar niciun tip, chiar cel mai voinic, nu se poate apăra singur împotriva a opt sau nouă… Iar ăştia umblă numai în haită.

Îşi plecă ochii pe rucsacul nou, înţepenit între picioarele lui Harry.

— Când o să vadă asta, o să vrea să pună mâna pe el. Şi ceasul tău o să-i tenteze şi crede-mă, când lepădăturile astea vor ceva, îl iau.

— O să fiu atent, zise Harry, puţin agasat.

Vorbea cu siguranţa unui om care ştie cum să se apere. Bentz îşi puse laba lui grasă pe genunchiul lui Harry.

— Un singuratic ca tine ar fi ca un leu paralizat în mijlocul unei haite de şacali. Şoseaua asta nu-i sigură. Un singur lucru mă obsedează, ideea c-aş putea avea o pană. Am avut o viaţă agitată, şi m-am încăierat de multe ori, dar am o spaimă a dracului de mare când mă gândesc c-aş putea rămâne blocat pe şoseaua asta, cu un motor care nu mai merge. Ticăloşii ăştia s-ar repezi la mine şi la încărcătura mea ca nişte termite şi n-aş putea face nimic.

Harry, intrigat de expresia lui şi de tonul vocii, îl privi cu atenţie.

— Chiar aşa? întrebă el impresionat, în ciuda siguranţei sale.

— Da. În anotimpul ăsta, când ăştia umblă pe drum în turme, e iadul pe pământ, spuse Bentz clătinând din cap. Am un prieten căruia i s-a stricat o osie şi a rămas în pană la treizeci de kilometri de Orangeville. Transporta o încărcătură de portocale, ca mine. Sticleţii l-au găsit cu un picior şi trei coaste rupte, cu faţa făcută chisăliţă şi o jumătate de tonă de fructe zdrobite. Îi şterpeliseră hainele, ceasul, şi toţi banii care-i avea la el. Luaseră chiar şi piese de la motor. Prietenul meu a stat două luni şi jumătate în spital. Când a ieşit, a părăsit transporturile. Nu-l mai ţineau nervii. Acum, are o slujbuliţă într-un garaj. Îţi spun: şoseaua asta e un

iad, aşa că ia-o la sănătoasa. (Făcu un semn cu capul.) Priveşte, uite altă gaşcă.

Acceleră.

Cinci tineri cu plete pe umeri, în blue-jeans şi jachete largi de bumbac, făceau semne mari camionului care se apropia; unii aveau o barbă murdară şi rară.

Când au văzut că vehiculul nu se va opri, unul din ei, cel mai tânăr, sări drept în mijlocul şoselei. O clipă înspăimântătoare, Harry a crezut că aripa avea să-l agate, dar datorită dibăciei sale Bentz reuşi să-l evite. Cei doi bărbaţi au avut timp să zărească o feţişoară subţire, palidă şi sălbatecă, nişte ochi strălucitori cu pupile enorme, o barbă încâlcită pe-o bărbie teşită care apoi dispăru. În urma lor se auziră nişte urlete, şi o piatră lovi acoperişul cabinei mai înainte de a cădea pe şosea.

— Acum înţelegi ce vreau să spun? Bruta asta mică era îmbibată de drog… nici nu ştia ce face. Bentz scuipă prin fereastra lăsată în jos.

— Dac-un alt camion ar fi venit din sens invers, aş fi intrat în el.

— Dar poliţia nu patrulează pe şoseaua asta?

— Ei şi? Suntem în republică, nu-i aşa? Nu-i interzis să te plimbi, se strâmbă Bentz. N-au decât s-aştepte până trec sticleţii, şi-o iau iar de la început.

Harry dădu din umeri. Călătoria care-l aştepta începuse să mai piardă puţin din farmecul pe care şi-l dorise.

— Paradise City se află cam la o sută şaizeci de kilometri de Miami, nu-i aşa?

— Aproximativ. Asta înseamnă cam trei sute de kilometri de Orangeville. S-o iei pe şoselele neînsemnate. Am o hartă pe care ţi-o pot lăsa.

Peste o oră, Bentz, care vorbise tot timpul despre guvern, de sporturi, de nevastă-sa şi de ultima rachetă lansată spre lună – ceea ce, după părerea lui, însemna într-adevăr să-ţi baţi joc de

contribuabili, irosind banii în acest mod – încetini şi intră pe-o şosea lăturalnică.

— Nu mai e aşa departe, spuse el. Eu mai am trei kilometri. Drumul tău este drept în faţă.

Arătă un drum de pământ îngust care, pornind de la şoseaua secundară, se înfunda în zig-zag în pădure. Se opri.

— O să fii obligat să mergi puţin, dar ai putea găsi o maşină. Fermierii trec pe aici. Dar deschide bine ochii. Niciun loc nu-i cu adevărat sigur, pe-aici.

A luat o hartă dintr-un suport care se afla în faţa lui.

— E un ţinut frumos, puţin cam mlăştinos pe alocuri; sunt şerpi. (A zâmbit.) Dar nu ei o să te întrebe de unde vii.

A întins din nou mâna spre plasă, şi a scos o măciucă.

— Ia asta. Am şi eu una la fel. Ca armă, e grozavă de tot… nu se ştie niciodată, poate c-o să ai nevoie.

Harry dădu din cap.

— Mulţumesc. Dar n-o să am nevoie de asta.

— Ia-o', insistă Bentz. Nu ştii ce te-aşteaptă.

Puse măciuca în mâna lui Harry.

Cei doi bărbaţi şi-au strâns mâna.

— Mulţumesc că m-ai adus până aici, spuse Harry. Am să încerc să te găsesc la întoarcere. N-am de gând să stau mai mult de două luni.

Sări jos. Puţin jenat, vârî bâta în rucsacul pe care şi-l puse pe spate.

— De acord, zise Bentz zâmbind. Sunt aici luni şi marţi tot sezonul. Întreabă pe oricine din Orangeville de Sam Bentz. O să-ţi spună unde mă găseşti. Voi fi mulţumit să te duc înapoi. Poate c-o s-avem timp să vorbim de războiul tău… în fond mă interesează.

Harry începu să zâmbească.

— N-aş putea spune acelaşi lucru. Bun, sper să ne vedem din nou, şi mulţumesc încă odată.

Cum camionul a demarat, făcu un semn cu mâna, şi-o porni cu paşi mari pe drumul de pământ.

Drumul prăfuit şi sinuos era pustiu. Harry făcu opt kilometri pe-o căldură toridă fără să întâlnească ţipenie de om sau vreo maşină. La marginea unei păduri de eucalipt, părăsi drumul, se aşeză rezemat de-un copac şi îşi aprinse o ţigară. Începu să studieze harta pe care i-o dăduse Bentz. Şoseaua şerpuia încă vreo cincisprezece kilometri mai înainte de-a ajunge la o răspântie: ramificaţia stângă dădea în autostradă; cealaltă ducea la un târguşor numit Little Orangeville. Apoi drumul continua traversând pădurea până la un oraş numit Yellow Acres. Harry calculă că se afla la vreo treizeci de kilometri de Yellow Acres.

Porni din nou la drum. După trei ani grei de lupte în armată, era în plină forţă şi plin de energie. Marşul ăsta în perspectivă îi plăcea.

Pe la ora 13, se aşeză sub un copac pe marginea drumului, mancă o tartină cu ou şi cu roşii, bău o coca-cola călduţă, apoi îşi aprinse o ţigară. Când se ridică, auzi o maşină care se apropia. Privind spre dreapta, văzu o maşină de poliţie virând şi îndreptându-se spre el.

În vehicul, se aflau doi sticleţi ca doi zdrahoni, şi când şoferul l-a zărit pe Harry acceleră, apoi frână drept lângă el. S-au deschis portierele şi cei doi bărbaţi au coborât. Poliţistul care nu conducea, – un tip de mai bine de-un metru optzeci, cu faţa buhăită şi ochi mici de sticlete – se înţepeni în faţa lui Harry. Şoferul, mai tânăr, dar cu aceeaşi faţă buhăită, roşie, şi aceeaşi privire aspră, stătea mai departe, cu mâna pe revolverul care ieşea din teacă.

— Cine eşti dumneata şi ce faci aici? lătră cel mai în vârstă. Harry văzu galoanele de sergent pe mâneca poliţistului.

— Mă plimb, răspunse liniştit.

— Daa?

Ochii sergentului cercetară cămaşa kaki cu mâneci scurte a lui Harry, pantalonii kaki cu dunga impecabilă, încălţările, noi dar prăfuite. Se mai destinse puţin.

— Cum te cheamă?

— Harry Mitchell.

— De unde eşti dumneata?

— Din New York.

— Ai acte?

Harry deschise buzunarul de la cămaşă şi scoase ordinul de eliberare, permisul de conducere şi paşaportul. I le întinse.

Sergentul examina ordinul de eliberare, apoi îl privi pe Harry clipind din ochi.

— Abia debarcat, hai? Paraşutist, hai? (Deodată, zâmbi prieteneşte.) Pariez că te-ai distrat bine acolo, sergent.

— Un mod de-a vorbi, dar, dacă vă surâde, mergeţi acolo, spuse Harry pe-un ton egal. Eu n-aş vorbi despre asta chiar aşa.

Sergentul îi înapoie actele.

— Unde mergi dumneata?

— La Paradise City.

— Ai o bucată bună de mers. Dumneata mergi pe jos fiindcă nu poţi face altfel, sau pentru că-ţi place?

Chipul lui Harry începu să-şi piardă seninătatea de copil bun. Îl plictiseau întrebările astea.

— Ce-ţi pasă dumitale, sergent? întrebă el, fixând sticletele drept în ochi.

— Da, îmi pasă. Pe toţi cei care merg spre sud fără bani îi băgăm la zdup. Ai bani?

— Da, am bani: două sute de dolari, răspunse Harry. Şi-mi place să merg pe jos.

Sergentul dădu din cap.

— Ai de lucru la Paradise City?

— Nu, dar o să găsesc. N-am de gând să stau mai mult de două luni. Mă aşteaptă o treabă la New York.

Sergentul dădu iar din cap.

— Poate că n-ai să mă crezi, spuse pe-un ton ceva mai destins, dar regiunea asta este aproape tot atât de vătămătoare şi de periculoasă ca orezăriile dumitale din Vietnam.

Harry se agită nervos şi-şi stăpâni nerăbdarea numai din politeţe.

— Crezi dumneata? Dar dumneata n-ai fost în orezăriile mele, cum spui, iar eu sunt pe drumurile dumitale de două zile. Găsesc că se exagerează puţin atunci când se vorbeşte despre regiunea asta. Sincer, nu-s îngrijorat deloc.

Sergentul oftă ridicând din umerii săi laţi.

— Acum două ore, spuse, cinci tineri, printre care şi o fată, s-au oprit la o fermă la opt kilometri depărtare de aici. Au furat trei pui şi un tranzistor. La fermă erau patru bărbaţi. Au văzut cum puştii au luat puii şi cum intrau în fermă ca să pună mâna pe aparatul de radio. Niciunul n-a intervenit. Au lăsat puştanii să facă ce-au vrut şi numai după plecarea lor ne-au chemat. Le-am spus că au făcut bine c-au lăsat puştii în pace. Când o să pun laba pe ei, dac-o să mi se întâmple vreodată, o să le spun două vorbe cu pistolul în mână… Nu există alt mod de-a le vorbi. Presupun că ăsta-i şi singurul mod de-a vorbi cu vietnamezul, cu pistolul în mână. Nu, nu găsesc că se exagerează când se vorbeşte de această regiune: ăsta-i ultimul lucru care se poate spune.

Un fulger de mânie străluci deodată în ochii albaştri ai lui Harry.

— În fine, drăcie! aş vrea să mi se povestească ce s-a întâmplat aici de când am plecat eu, spuse ca şi când şi-ar fi vorbit lui însuşi. De ce adulţilor începe să le fie frică de nişte bieţi puşti slabi şi jegoși?

Sergentul îl privi pe Harry aplecându-şi puţin capul într-o parte.

— Se schimbă multe lucruri, chiar în trei ani. Dumneata ai uitat că avem problema drogurilor, în ţara asta, şi că se înrăutăţeşte tot mereu.

Majoritatea puştilor care merg spre sud sunt nişte drogaţi. Ei cred în mod sincer că sunt de zece ori mai mari decât în realitate. Fac nişte lucruri pe care nu le-ar realiza, nici măcar în vis, dacă n-ar fi drogaţi. Oamenii de pe-aici o ştiu. N-au chef să fie răniţi sau schilodiţi, şi să meargă la spital chiar în momentul recoltelor. Să nu uiţi asta, sergent. Să n-ai încredere în puştani, evită-i şi nu încerca să faci pe eroul. Nu mi-ar place să ţi se strice prima vacanţă după trei ani. Nu ţii să-ţi petreci cele două luni de vacanţă la spital, nu-i aşa? (S-a întors spre camaradul său.) O.K., Jackson, să mergem.

Salutându-l pe Harry cu un semn din cap, s-a urcat din nou în maşina de poliţie.

Harry îi privi cum se îndepărtau. Apoi îşi luă rucsacul, îşi frecă gânditor bărbia, ridică din umeri, şi porni pe lunga şosea prăfuită.

O firmă cu neon roşu „BUCĂTĂRIE FAMILIALĂ” domina şoseaua, care era şi strada principală din Yellow Acres. Sub firmă se înălţa o clădire mică din lemn în formă de cutie. Erau perdele la ferestre şi o verandă unde clienţii puteau bea ceva privind totodată animaţia străzii, în timpul zilei. Era rareori ocupată atunci când se întuneca.

Clădirea, unicul bar-restaurant din oraş, era ţinut de Toni Morelli, un italian gras şi jovial.

Morelli eşuase la Yellow Acres cu vreo douăzeci de ani înainte. Inspectase localitatea şi hotărâse că acestei minuscule comunităţi agricole îi lipsea un restaurant. Cum era totdeauna gata să facă un bine, să servească o mâncare consistentă, bună şi nu scumpă şi să asculte totdeauna cu amabilitate poveştile despre nenorocirile aproapelui său, afacerile sale prosperaseră. Când îi murise soţia de-o boală de plămâni, tot oraşul venise la înmormântare. Afluenţă care i-a dezvăluit lui Toni mai mult decât orice că era un notabil al oraşului, dar şi că-l iubeau în mod sincer. O descoperire care

a contribuit mult la alinarea suferinţei sale. Fiica sa, Maria, luase locul mamei, având grijă de bar şi de restaurant; tatăl ei se ocupa de bucătărie.

Clientela frecventa barul lui Morelli mai ales între orele 11 şi 15. Femeile, care veneau la Yellow Acres, intrau să bea ceva şi să ia masa. Începând de la ora 20, practic nu mai era nimic de făcut. Localnicii mâncau seara acasă: erau cu toţii, până la cel din urmă, nişte adevăraţi drogaţi ai televiziunii. Dar Morelli nu închidea. Îi plăcea societatea şi dacă un străin în trecere sau un camionagiu, prea flămând ca să aştepte să ajungă la Orangeville, intrau, erau bineveniţi.

Harry Mitchell coborî pe strada principală pe la ora 20 şi 30 de minute. Începea să simtă oboseala; îi chiorăiau maţele şi avea chef să bea o bere rece. Zărind firma, se grăbi, urcă treptele verandei câte patru deodată, împinse uşa şi intră în restaurant. Se opri ca să privească în jur.

Erau vreo douăzeci de mese, acoperite cu feţe de masă de plastic în carouri roşu cu alb. Pe fiecare, era pusă masa pentru patru persoane. În dreapta lui, se afla tejgheaua şi o oglindă lungă, sclipitoare. Pe tavan, un ventilator mare răscolea alene aerul înăbuşitor.

În spatele barului, o tânără brunetă şi durdulie, cu pielea albă ca laptele, citea ziarul. Îşi îndreptă ochii spre Harry care-şi punea rucsacul jos, şi, fiind satisfăcută de inspecţia ei, îi zâmbi fermecător.

— Bun venit la Yellow Acres, zise. Ce luaţi?… Se vede imediat că vă e sete.

Lăsându-şi rucsacul, Harry se apropie de tejghea zâmbindu-i la rândul său.

— Aveţi dreptate, spuse el. Bere, vă rog. Litri şi iar litri de bere rece.

Ea scoase o sticlă plină de chiciură din cauza condensului, o destupă, şi vărsă licoarea într-un pahar pe care-l împinse spre el. Tot privind-o, ridică paharul, apoi spuse:

— În cinstea luminii din ochii dumneavoastră şi a soarelui din zâmbetul dumneavoastră.

După aceste cuvinte, bău.

Nimeni nu-i vorbise Mariei în acest fel; cum complimentul îi plăcea, roşi puţin.

— Mulţumesc, zise ea.

Harry puse paharul jos, îşi trecu limba peste buzele pline de spumă, şi respiră adânc încetişor.

— Când ţi-e sete, îţi face bine! Încă unul, vă rog. E prea târziu ca să mănânc?

Maria începu să râdă vesel turnându-i alt pahar de bere.

— Aici se mănâncă la orice oră. Nişte spaghete, două cotlete de porc cu cartofi prăjiţi şi mazăre din grădină, şi o tartă cu mere la sfârşit, v-ar conveni?

Harry căscă ochii. Se aştepta la o banală tartină.

— Vreţi să-mi spuneţi că-mi puteţi servi toate astea imediat?

Maria se întoarse şi dădu deoparte panoul prin care se treceau farfuriile cu mâncare din spatele ei.

— Tată, avem un client înfometat. Meniul zilei cât se poate de repede.

O faţă plină şi veselă apăru în deschizătură. Morelli îl cercetă pe Harry, dădu din cap în semn de aprobare, şi spuse:

— Vă dau spaghetele imediat. Cotletele peste zece minute. Vă place ceapa, domnule?

Harry mormăi ceva cu glasul plângăcios, şi trăgându-şi o palmă serioasă pe burta plată şi musculoasă zise:

— Totul îmi place, mulţumesc.

Chipul jovial al lui Morelli dispăru.

— Luaţi loc, spuse Maria. Beţi-vă berea.

Îi arătă o masă vecină.

Harry îşi luă rucsacul pe care-l puse lângă masa la care se aşeză.

Cercetă cu privirea restaurantul pustiu.

— E o zi calmă sau aşa-i în fiecare zi? întrebă el.

— Aşa-i în fiecare zi. Lucrăm mai ales la ora mesei, dar seara, totdeauna trece câte cineva, aşa că ţinem deschis. Veniţi de departe?
— De la New York.
Harry începu să se uite din nou în jurul său. Acum, se simţea foarte destins.
— E drăguţ aici. Nu mă aşteptam să găsesc ceva atât de plăcut. Ştiţi oare unde aş putea dormi la noapte?
Maria zâmbi. Îşi puse cotul durduliu pe tejghea şi-l privi pe Harry. După părerea ei, semăna cu o vedetă de cinema pe care o văzuse o dată. Cine era? Paul Newman? Da, aşa-i. Paul Newman. Avea aceeaşi ochi albaştri pătrunzători, şi era tuns la fel.
— Avem o cameră. Trei dolari cu micul dejun; şi un mic dejun de-al tatei, e ceva.
— S-a făcut, spuse Harry.
Un munte enorm de spaghete cu sos bolognez apăru prin deschizătură. Maria puse farfuria în faţa lui. Rămase câteva clipe lângă el, privindu-l cum ia furculiţa, apoi se îndreptă repede spre o măsuţă de servit ca să-i taie pâine.
— Tatăl dumneavoastră e cel care găteşte? întrebă Harry.
— Da.
Maria puse pâinea lângă Harry. Îl observa, fascinată. Nu văzuse niciodată un bărbat atât de frumos, de bine făcut, decât la cinema.
— Credeţi dacă vreţi, dar sunt douăzeci de ani de când trăim aici, tata şi cu mine. Aici m-am născut.
— Vă place viaţa de-aici? întrebă Harry răsucind cu o mână expertă nişte spaghete pe furculiţă mai înainte de-a o duce la gură.
Deodată un miros bun de ceapă prăjită a făcut ca nările să-i freamăte de plăcere.
— Da, îmi place, i-a răspuns Maria. Serile sunt puţin monotone. Nici tatei nici mie nu ne place să ne uităm la televizor. Dar atunci când vin toţi băieţii ca să mănânce, este mişcare.

— Sunt cele mai bune spaghete pe care le-am mâncat vreodată, zise Harry, şi o gândea chiar.

— Desfătaţi-vă.

Maria ocoli barul şi intră în bucătărie ca să-i transmită tatălui ei ce spusese Harry.

Mânca cu lăcomie. După ce-a terminat, a împins farfuria oftând de mulţumire. Apoi îşi termină berea în clipa în care Maria ieşea din bucătărie cu o tavă. A pus tava pe măsuţa de servit, luând farfuria lui Harry, s-a uitat la paharul lui, şi cum el aprobă cu un semn, l-a dus la bar să-l umple din nou.

Şi servi două cotlete de porc groase cât două degete mari, acoperite cu ceapă bine rumenită şi o farfurie cu cartofi prăjiţi şi mazăre.

— Poftă bună, spuse luând farfuria murdară în bucătărie.

Lui Harry i-ar fi plăcut să rămână ca să stea de vorbă cu ea. Era o italiancă, simplă şi naturală, genul de fată care-i plăcea. Întorcându-se de la Saigon, stătuse o lună la Neapole şi la Capri. Italiencele începuseră să-i placă. Erau drăguţe şi fără complicaţii: fete fără mofturi. Femeile pe care le întâlnise în timpul săptămânii cât stătuse la New York îl plictisiseră. Toate păreau încărcate de probleme: dacă nu era vorba de sex, era vorba de bani; dacă nu era vorba de bani, era regimul lor de slăbire: dacă nu era vorba de regim, era vorba de cariera lor. De-ai fi crezut că purtau pe umerii lor întreaga povară a lumii. Trăncăneau fără să mai termine despre Bombă, Pilulă, Libertate, Politică şi Dumnezeu mai ştie ce, tot atâtea subiecte de care nu-i păsa deloc când era de vârsta lor; gândea că-şi iroseau viaţa cu problemele lor.

Termină al doilea cotlet, tot atât de fraged şi de suculent ca primul, când auzi un zgomot care-l încremeni în plină mişcare: furculiţa pe care erau o bucată de carne şi nişte cartofi prăjiţi se opri la jumătatea drumului ei spre gură.

Un pas greoi şi repezit se auzea pe stradă: un zgomot de paşi tropăind pe asfalt. Cineva alerga cu energia disperării. Harry lăsă furculiţa jos.

Peste o clipă, fugarul sări treptele restaurantului făcând doi paşi mari care au zguduit clădirea. Ţâşni înăuntru.

În timp ce-l observa pe cel care se repezise în încăpere, Harry percepu un zgomot de paşi mărunţi, grăbiţi, care venea din stradă: păreau mai multe persoane. Alergau încetişor, cu un zgomot ameninţător ca acela al unei hoarde de lupi care-şi hăituieşte prada.

Harry cântări rapid omul care gâfâia lângă uşă. Avea vreo douăzeci şi şase de ani şi era ceva mai scund decât media obişnuită, fiind cam cu un cap mai mic decât el. Pletele lui negre cădeau pe guler, şi feţişoara lui ascuţită, arsă de soare, căpătase culoarea mahonului. Îi curgea sânge pe faţă de la o tăietură urâtă la arcada sprâncenei drepte, şi avea o vânătaie la falcă. Pieptul lui îngust se ridica cu greutate ca să respire; părul ud de sudoare i se lipise pe craniu. Cămaşa cu carouri roşii şi albe era ruptă, şi pantalonii albi erau pătaţi de noroi. Mâna stângă îi era încleştată pe-o ghitară într-o învelitoare de pânză. Avea un săculeţ de voiaj pe umăr. Harry văzu toate astea dintr-o ochire.

Omul se uita în jur speriat ca un animal hăituit. Îl zări pe Harry şi arătă cu degetul tremurând spre stradă.

— Mă urmăresc! Unde m-aş putea ascunde?

Teroarea din ochii lui îl obligă pe Harry să se ridice.

— Ascunde-te în spatele barului şi nu mai mişca, spuse el.

Omul s-a îndreptat împleticindu-se spre tejghea, a trecut în spatele ei şi a dispărut.

Harry se aşeză. Trase rucsacul lângă el, vârând mâna înăuntru, şi apucă bâta pe care i-o dăduse Sam Bentz.

Aşteptă, ascultând paşii urmăritorilor care se apropiau. Când au fost aproape, Maria a ieşit din bucătărie. Se opri brusc, cu răsuflarea tăiată, văzând omul ghemuit în spatele barului.

— Totul e bine, zise Harry liniştit. Întoarceţi-vă în bucătărie. Poate c-o să fie puţin tărăboi, dar lăsaţi pe mine. Mă ocup eu de tot.

Văzând sângele care curgea pe faţa omului şi aerul său terorizat, Maria se grăbi să se retragă.

A urmat o tăcere lungă, apoi uşa restaurantului se deschise încet.

Au intrat unul după altul, tăcuţi ca nişte fantome: patru băieţi şi o fată care ducea un tranzistor. Harry îi recunoscu imediat pe cei cinci apucaţi de care-i vorbise sergentul de poliţie: banda care furase un radio şi trei pui.

Deplasă bâta în aşa fel ca s-o fixeze între genunchi, ascunsă de faţa de masă, şi-şi puse mâinile pe masă, foarte la vedere, de fiecare parte a farfuriei.

Cei patru băieţi erau cu toţii după acelaşi calapod: aveau între şaptesprezece şi douăzeci de ani, nu mai mult. Toţi aveau părul lung, jegos, căzând pe umeri; trei dintre ei arborau câte o barbă rară; erau cu toţii de-o murdărie respingătoare, şi putoarea jegului îi preceda ca un val scârbos.

Fata avea vreo şaisprezece ani: mică, subţire, vicioasă şi fără ruşine. Avea o bluză neagră şi un pantalon colant roşu, murdar şi plin de pete. Harry găsi că puțea şi mai tare decât tovarăşii săi.

— Aici a intrat, Chuck, spuse unul din băieţi. L-am văzut.

După cât se părea, Chuck era şeful bandei. Era cel mai în vârstă, cel mai înalt, şi părea şi mai rău decât ceilalţi. Cercetă restaurantul, până în clipa în care ochii săi mici şi strălucitori dădură de Harry. Îl fixă îndelung, aplecând capul. Harry îi înfruntă privirea, impasibil.

Ceilalţi patru, după ce au observat prezenţa lui Harry, au rămas nemişcaţi. A fost o ezitare, apoi

privirea imperturbabilă a lui Harry începu să-l deruteze pe Chuck. Ochii albaştri deschis nu clipeau. Nu se întrezărea în ei nicio spaimă. Chuck nu era obişnuit cu aşa ceva.

— N-ai văzut un individ cu o ghitară, prietene? întrebă.

Harry îşi împinse imperceptibil scaunul spre spate. Îl fixă în continuare pe Chuck, imobil şi tăcut. Secătura se agită nervos.

— Eşti surd sau ce, ţărane? mormăi el.

— Te-aud şi-ţi simt mirosul, spuse Harry liniştit. Du puştanii în altă parte. Împuţiţi sala.

Chuck se dădu înapoi, şuierând printre dinţi de furie. Feţişoara lui îngustă şi vicioasă deveni lividă.

— Nu permit nimănui să-mi vorbească astfel, a spus. O să…

— Bine, cară-te, îl întrerupse Harry. Du-te şi spune-i maică-ti să-ţi facă baie.

— O.K., fricosule, zise Chuck crispându-şi pumnii jegoși, tu ai vrut-o, ai s-o păţeşti. Numai şi pentru asta, o să-ţi aruncăm şandramaua în aer şi-o să te demolăm şi pe tine.

— Mai bine să nu încercaţi, îl sfătui Harry, dându-şi scaunul înapoi cu câţiva centimetri.

Acum, scăpase de masă şi mâinile lui dispărură ca s-apuce măciuca.

— Dacă te pocnesc ar putea să te doară. Şi nu-mi place să dau în nişte băieţaşi.

Se opri brusc pe când Chuck apucă şi răsturnă cea mai apropiată masă. Vesela şi tacâmurile alunecară jos. Paharele se sparseră.

— Dărâmaţi şandramaua! urlă el. Spargeţi totul.

Harry se ridică de la masă şi înaintă atât de rapid încât se afla în poziţia de-a lovi mai înainte ca Chuck să fi realizat că el se mişcase. Bâta căzu pe antebraţul lui Chuck. Osul trosni ca lemnul uscat. Secătura căzu în genunchi, urlând şi gâfâind de durere.

Harry sări înapoi şi se întoarse spre ceilalţi. Expresia lui sălbatică şi agresivă îi mai domoli, căci se dădură înapoi cu toţii.

— Ştergeţi-o, le strigă el. Afară… şi repede!

Cum ezitau, Harry înaintă spre ei. Se prefăcu că se îndreaptă spre cel mai tânăr din bandă care se smiorcăia de spaimă şi sări înapoi, apoi bâta şuieră în aer căzând pe umărul vecinului, care se prăbuşi în genunchi urlând.

— Afară! urlă Harry.

Fata scuipă spre Harry, apoi se întoarse şi o rupse la fugă. Cei doi băieţi mai tineri se îngrămădiră să iasă mai repede. Celălalt se sculă ţinându-şi umărul şi ajunse la uşă împleticindu-se. În momentul în care ajunsese la uşă, piciorul lui Harry se destinse trăgându-i o lovitură în spate şi-l propulsă înainte, trimiţându-l să-şi ia un nou avânt pe trepte ca să se rostogolească în stradă.

Harry se întoarse la Chuck, care, tot îngenuncheat, îşi ţinea braţul hohotind.

— Afară! spuse, şi cât mai repede!

Dându-se înapoi cu frică, Chuck se sculă cu greutate şi dispăru în noapte.

Harry ieşi pe verandă. Privi banda care cobora strada alergând. Niciunul nu s-a oprit ca să-l ajute pe Chuck care se împleticea în urma lor gemând.

Harry a închis uşa restaurantului şi s-a îndreptat spre bar. S-a uitat la omul ghemuit.

— Au plecat, zise. Probabil că ţi-e sete.

Omul se sculă. Mai tremura încă, şi frica i se citea în ochi.

— Cred că m-ar fi ucis dacă m-ar fi găsit, spuse ţinându-se de tejghea.

— Nu mai fi îngrijorat.

Ca să-i lase timp să-şi revină, Harry se duse să ridice masa răsturnată.

Maria, urmată de tatăl ei care tremura puţin, ieşi din bucătărie.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse Harry Mariei. N-ar fi trebuit să-i las să spargă paharele.

— Aţi fost formidabil! Am văzut totul! protestă Maria privindu-l cu adoraţie. Dacă n-aţi fi fost aici, ar fi spart tot.

Harry îi zâmbi.

— Vă puteţi ocupa de prietenul nostru? Are o rană urâtă. Maria cercetă rana, dădu din cap şi se întoarse în mare grabă în bucătărie.

Morelli apucă mâna lui Harry şi i-o scutură cu putere.

— E extraordinar ce-aţi făcut. Pe-aici, toată lumea se teme de lepădăturile astea. Mulţumesc, bătrâne. Avem nevoie de oameni ca dumneavoastră.

Puţin jenat, Harry propuse:

— Ce-ar fi să bem ceva? (Se întoarse spre omul cu ghitara:) Ce-ai zice de un scotch?

— Mă numesc Randy Roache, spuse celălalt întinzând mâna. Da, să bem un scotch.

— Harry Mitchell, răspunse Harry strângându-i mâna. Câte un scotch pentru toată lumea.

Morelli, radiind de bucurie, pregăti paharele, în timp ce Maria se întoarse cu un bol de apă caldă, un şervet şi leucoplast. Opri imediat sângele care curgea şi fixă pansamentul cu leucoplast. Randy îi mulţumi, apoi luă scotch-ul, şi ridică paharul spre Harry.

— Mulţumesc, bătrâne. Voiau ghitara mea. I-am întâlnit la un kilometru depărtare de aici. Am întins-o. Şi-am fugit puţin mai repede ca ei, asta-i tot. Dacă dumneata nu erai aici, mi-aş fi pierdut ghitara şi slujba.

Harry îşi sorbi scotch-ul, apoi îl întrebă:

— Încotro mergi?

— La Paradise City. Şi dumneata eşti pe drum?

— Da, şi mă duc în acelaşi loc. Harry se întoarse spre Morelli.

— Ce-i cu tarta aia cu mere care mi se promisese? (Privi spre Randy:) Ai mâncat? Aici e meniul zilei!

Randy fu de acord şi cei doi bărbaţi s-au dus să se aşeze la masa lui Harry în timp ce Morelli se repezi în bucătărie. Maria începu să taie pâine.

— Dacă mergi la Paradise City, am putea face drumul împreună, – spuse Randy, privindu-l pe Harry cu mare speranţă. În doi, e mai puţin periculos ca atunci când eşti singur.

— De acord, consimţi Harry. Cu plăcere.

Maria reveni cu o farfurie de spaghete, o tartă enormă cu mere şi cu îngheţată. Aşeză farfuriile în faţa lor.

— Tata spune că totul este în contul casei, anunţă ea, cu ochi strălucitori. Şi camera.

— Haida de… ascultaţi… începuse Harry, încurcat.

Dar Maria dădu din cap.

— Aşa a spus tata, şi ce spune el e sfânt.

Se întoarse în bucătărie.

Harry se uită la Randy şi dădu din umeri.

— Sunt drăguţi. Nu erau obligaţi s-o facă.

— Nu ştiu. Am impresia că le-ai salvat restaurantul. Drogaţii ăştia îşi luaseră priza. Dacă pot face ceva pentru dumneata, trebuie doar să-mi spui, propuse Randy serios. Dac-aş fi pierdut ghitara, aş fi fost în mare încurcătură. Cu ea-mi câştig pâinea.

Hăpăi nişte spaghete, apoi continuă:

— Am o slujbă bună care m-aşteaptă la Paradise City. Ăsta-i al treilea sezon când lucrez acolo: un restaurant cu piscină, foarte distins, foarte stilat, ţinut de-un mexican şi fata lui. Cam ca aici, dar mai distins, şi fata… (Ridică ochii la cer.) Trebuie s-o vezi ca să crezi.

Mâncă un moment în linişte.

— I-ascultă, astea-s nişte spaghete grozave.

Harry dădu din cap.

— Şi tarta. Când crezi c-o să începi?

— Imediat ce ajung.

Randy se opri, înghiţi, apoi întrebă:

— Cauţi de lucru?

— Da. Crezi c-am vreo şansă? Aş face orice.

Randy îl privi gânditor.

— Aş putea să-ţi aranjez poate ceva cu Solo… ăsta-i proprietarul restaurantului. Curând o să înceapă să angajeze personal. Ştii să înoţi?

— Să înot? (Harry zâmbi.) Cred că e singurul lucru pe care-l fac foarte bine. Am câştigat o medalie de bronz la ultimele Jocuri Olimpice, la înot liber şi sărituri în apă.

Randy se uită la el cu gura căscată.

— Jocurile Olimpice! La naiba! Mă duci?

— Nu… pe cuvântul meu.

Randy învârti alte spaghete pe furculiţă.

— Când ai fost în armată, ai luptat în Vietnam?

— Acolo mi-am făcut cei trei ani… dar ce legătură are cu asta?

Randy se aplecă şi-l bătu cu palma pe braţ:

— Atunci garantez că o să ai slujba. Fiul lui Solo e acolo. Bătrânul o să profite de ocazie să stea de vorbă c-un băiat care tocmai s-a întors, şi, pe deasupra, trebuie să găsească un salvamar pentru plaja lui… Legea pretinde ca acesta să fie calificat, şi-i este extraordinar de greu să găsească pe cineva pentru treaba asta. Înotătorii cei buni nu vor să se înhame la corvezi… să pună umbrelele de soare, să cureţe plaja, să servească la masă; şi cei care vor să se ocupe de corvezi nu ştiu să înoate. (Zâmbi.) Ţi-ar place o treabă ca asta? Nu-i prea bine plătită, dar nici prea obositoare şi mâncarea e formidabilă.

— Îmi convine. Dar poate c-a şi găsit pe cineva.

— Pariez că nu. Sezonul nu începe decât săptămâna viitoare. Solo n-aruncă banii pe fereastră. O s-aştepte până-n ultima clipă ca să găsească pe cineva.

— Ce faci tu la el?

— Mă ocup de bar şi cânt de două ori în timpul cinei, şi o dată la prânz. E un restaurant mai degrabă şic. O mulţime de clienţi care vin cu Cadillac-ul. Nu-i un birt ca ăsta.

— Îmi convine.

Harry termină tarta, oftă de mulţumire şi se întinse pe scaun ca să aprindă o ţigară.

— După părerea ta, în cât timp vom ajunge acolo?

— Depinde dac-avem noroc cu autostopul. Eu merg noaptea. E mai puţin periculos. Hippy merg ziua. Mergând noaptea, o să-i evităm, dar o s-avem mai puţine ocazii să facem autostopul. Aş zice trei zile dac-avem noroc, dacă nu, patru.

— Bine, nu-s grăbit, zise Harry. Şi-mi place ideea să merg noaptea… nu-i aşa de cald. Ce m-am mai copt azi!

— Aşa-i. O să mergem mai repede şi mai departe noaptea. Ascultă, ce-ar fi să pornim mâine seară pe la şapte? Am putea rămâne să ne odihnim aici toată ziua, şi să mergem toată noaptea.

Harry dădu din cap. Îi plăcea ideea. Împinse scaunul înapoi şi se sculă.

— O s-aranjez asta cu puştoaica.

Se îndreptă spre bar unde Maria spăla nişte pahare.

— Ne gândim s-o pornim la drum mâine seară. Sunteţi de acord, dumneavoastră şi tata? întrebă el.

— După ceea ce-aţi făcut pentru noi, spuse Maria serioasă, suntem de acord cu totul. Dacă vreţi să faceţi baie, amândoi, e apă caldă… Dacă vreţi altceva, n-aveţi decât să spuneţi.

— Aş face bucuros o baie.

— Mă duc sus să pregătesc patul. Vreţi să faceţi baie imediat?

— De ce nu? Urc cu dumneavoastră.

Se răsuci spre Randy care se pregătea să atace cotletele de porc pe care i le adusese Morelli din bucătărie. Îl anunţă că se duce să facă baie, şi c-o să se revadă mâine dimineaţă.

Morelli îi strânse mâna încă o dată mulțumindu-i că salvase restaurantul. Se uită cum Harry urca pe scară cu Maria.

— E un băiat bine, îi zise lui Randy. Mi-ar place să am un fiu ca el.

— Aveţi dreptate, consimţi Randy tăindu-şi cotletul.

După ce Morelli se întoarse în bucătărie, Randy încetă să mai mănânce, preocupat dintr-odată: „Şi dacă Solo nu-l angajează pe tipul ăsta? se gândi el. Uneori, era cam încăpăţânat şi nimeni şi nimic nu ajungea să-l convingă. La urma urmelor, îşi spuse Randy, Harry îl salvase pe el şi ghitara lui. Ar face bine să-şi ia măsuri de prevedere."

După ce termină de mâncat, se închise în cabina telefonică şi sună la restaurantul lui Solo. I-a răspuns Joe, barmanul negru, care i-a spus că Solo nu era acolo.

— E important, Joe, spuse Randy, tare nerăbdător. Unde l-aş putea suna?

Joe îi dădu un număr de telefon. Care nu era în oraş.

— Unde naiba e? întrebă Randy zgârâind cu unghia peretele cabinei ca să graveze numărul.

— Nu ştiu, răspunse Joe. E numai pentru cazurile urgente.

Randy închise telefonul, puse alte monede în aparat şi făcu numărul.

Vocea gravă şi iritată a lui Solo îi răspunse la celălalt capăt al firului:

— Da… ce? Cine-i?

— Vă aduceţi aminte de mine? Randy Roache. Sunt pe drum. V-am găsit un salvamar, Solo… un campion olimpic. Bine, ascultaţi…

CAPITOLUL II

Mergeau cam de vreo trei ore.

Luna, suspendată pe-un cer lipsit de nori, proiecta nişte umbre negre şi lumina strălucitor poteca albă de pământ. Aerul era liniştit şi cald, şi nişte arbori tropicali stufoşi formau un fel de ziduri negre neîntrerupte de fiecare parte a potecii.

Mergeau tăcuţi, Harry înainte, amândoi absorbiţi de gândurile lor, dar fiecare conştient de prezenţa celuilalt, şi fericit că nu-i singur.

Părăsiseră Yellow Acres puţin după ora 19. Morelli le dăduse fiecăruia câte un pachet mare; cu ceva de-ale gurii, spusese, în cazul că le-ar fi foame pe drum. Îşi luaseră îndelung rămas bun, cu strângeri de mână, şi Harry promisese să se oprească la întoarcere.

Se gândea la Maria, pe care o compara cu fata cu care-şi petrecuse două nopţi la New York.

Ea îi spunea tot timpul „micul meu răţoi”, fuma ca un turc chiar şi atunci când făceau dragoste, şi-l plictisea cu multiplele ei probleme; şi avea tot atâtea câţi purici are câinele. Harry se gândea la manierele ei fireşti şi la simplitatea ei aparentă. Poate c-avea şi ea probleme, îşi spunea el, dar ştia să se stăpânească. Tot gândindu-se, îşi frecă ceafa. Toată lumea are probleme azi. Totul depindea de modul în care le înfruntai. Unii se puteau descurca singuri; alţii trebuiau să vorbească despre ele; iar alţii, în fine, nu se puteau împiedica să vorbească de ele tot timpul. Pentru el, era o chestiune de mândrie să nu plictisească omenirea întreagă cu poveştile sale personale.

Făcu o strâmbătură sinistră. Probleme avea multiple, dar nu era momentul să se gândească la ele. Un soi de automatism pusese încet-încet stăpânire pe el şi-i controla gândurile. Nu trebuia să se gândească la cei trei ani petrecuţi în Vietnam,

nici la căminul lui distrus, nici la partida de pocher de pe vapor, la care luase parte prosteşte, şi care-l uşurase practic de toţi banii pe care-i dăduse armata pentru bunele şi loialele sale servicii. Fireşte, da, mai avea probleme, dar era inutil să le evoce pentru moment. Cel puţin, slujba la restaurant părea sigură. Randy îi spusese că-i telefonase lui Solo, şi Solo era foarte interesat.

Deodată Randy îl anunţă:

— Încă trei kilometri şi ajungem la şosea.

Se opri ca să se uite la ceas la lumina lunii.

— Ora zece şi jumătate. Cu puţin noroc, am putea găsi un autostop. (Îl ajunse pe Harry.) Acum, ar trebui să nu mai fie alţii care călătoresc cu autostopul.

— Ce-ţi face capul, întrebă Harry.

— Bine… Mă doare puţin, dar e bine. (Randy îl privi curios.) Modul cum te-ai purtat cu puştanii ăia; încă nu mi-am revenit. I-ai fărâmat braţul… ţi-ai dat seama, nu-i aşa?

— Îţi faci sânge rău din pricina asta?

Deodată, tonul lui Harry deveni oarecum sarcastic.

— Nu, nu-mi fac probleme… dar totuşi… un braţ rupt.

— Deci îţi faci sânge rău. Ai făcut armata?

— Eu? spuse Randy mimând oroarea. Mi-ar face rău. Am ars convocarea mea la comisia de recrutare. Pot să mă caute mult şi bine înainte de-a mă îmbarca pentru Vietnam!

— Totuşi trebuie să se ducă cineva acolo.

— De acord… dar nu eu.

— Ce ai tu aşa de grozav?

— Nu-mi place ca o mulţime de bătrâni tâmpiţi să se amestece în viaţa mea. Comisia de recrutare e plină de puşlamale bătrâne pe care le-ar apuca apoplexia dac-ar fi vorba să le trimită pe ele acolo. Atunci nu văd de ce ar avea ei dreptul să mă trimită pe mine acolo.

Harry începu să râdă.

— Dar ştiu că te aperi!

O clipă merse tăcut, apoi continuă deodată:

— Dac-aş fi ştiut ce m-aştepta, poate c-aş fi ars şi eu convocarea mea la comisia de recrutare. Dar pe vremea aceea, ideea îmi plăcea destul de mult… era ca o evadare.

— O evadare de la ce? întrebă Randy curios.

— Ar fi prea lung să-ţi explic.

— Sunt destule mijloace de evadare, fără ca să mergi acolo.

— Ei n-au nicio milă pentru dezertori.

— Da, dar mai întâi trebuie să-i prindă, spuse Randy îngâmfat.

— Şi ce te face să crezi că n-au să te prindă?

— Până acum, n-au reuşit. O să-mi fac griji când o să se-ntâmple, nu înainte.

— Ca pentru braţul rupt al drogatului ăluia?

Randy îşi mută sacul pe celălalt umăr.

— Nu spun că mă îngrijorează într-adevăr, dar se părea că aveai intenţia să-i rupi braţul. În fine… nu părea a fi un accident. Pe cuvânt, ai lovit serios.

— E-adevărat. Aveam intenţia să-i rup braţul. Unul din lucrurile, printre multe altele, care te învaţă în armată, este să nu faci vreo greşeală grosolană în timpul unei lupte. Dacă loveşti un tip, trebuie să-l loveşti aşa ca să-l laşi lat. Dacă n-aş fi lovit tare, toţi ceilalţi ar fi tăbărât pe mine. Erau cu toţii morţi de drogaţi. Rupându-i braţul, i-am trezit rapid, asta şi trebuia. În plus, am evitat s-o încasezi şi tu. (Se uită la Randy.) Tot îţi mai faci sânge rău?

— Dar ştiu că te aperi, răspunse Randy, şi zâmbi.

Peste zece minute, ajunseră la şosea, şi Randy îşi puse jos sacul şi ghitara.

— S-aşteptăm jumătate de oră ca să vedem dacă trece ceva, zise el. Poate c-o s-avem baftă. Există un birt deschis toată noaptea, la vreo optzeci de kilometri depărtare de-aici. Aproape toate camioanele se opresc acolo. Dacă putem merge acolo cu autostopul, suntem aproape siguri c-o să

găsim un camion pentru Miami, şi după Miami, aproape c-am ajuns.

Au aşteptat pe marginea şoselei. După câteva minute, au început să lumineze farurile unui camion pe vârful unei coline îndepărtate. Randy înainta pe șosea şi începu să facă semne mari.

Camionul trecu cu zgomotul unui tunet fără să ţină cont de semnele lui Randy.

Acesta mormăi printre dinţi, în timp ce Harry se aşeză pe iarba de pe coastă şi-şi aprinse o ţigară. Cei doi bărbaţi păzeau şoseaua.

Într-un sfert de oră au trecut patru camioane fără să se oprească, pe când Randy arăta direcţia cu degetul mare.

— Poate c-am fi făcut mai bine dacă mergeam, se încumetă Harry. S-ar părea că moaca ta caraghioasă nu prea le place.

— Să mai încercăm încă un sfert de oră. Poate că dobitoacelor ăstora nu le place tunsoarea mea. Ce-ar fi să-ncerci tu?

Făcură schimb de locuri, fără niciun succes. Alte trei camioane au trecut în goană fără să se oprească.

Randy îşi scoase cizmele mexicane ca să-şi răcorească picioarele în iarbă.

— Continuă, îl încuraja el. Tot sunând la multe uşi ajungi în cele din urmă la cea nimerită.

Pe când vorbea, farurile unui vehicul au început să lumineze sus pe coastă. La lumina lunii, Harry văzu că era o maşină Mustang cu o caravană remorcată.

— La asta n-avem nicio şansă, zise el, dar o să-ncerc totuşi.

Mai înaintă puţin pe şosea, în aşa fel încât să se afle în fasciculul luminos al farurilor ca al unui proiector. A făcut semn cu degetul cel mare arborând un zâmbet care te dezarma.

Auzi plăcuta scrâşnire a cauciucurilor care frânau pe asfalt şi, spre marea lor surpriză, maşina încetini, trase lângă ei şi opri.

Apucând repede ghitara şi sacul cu o mână, şi cizmele cu cealaltă, Randy îl ajunse pe Harry. Acesta se uită în direcţia şoferului.

— Mergeţi la Miami? întrebă. Aţi putea să ne luaţi şi pe noi?

Apropiindu-se, la lumina difuză a tabloului de bord, observă că şoferul era o femeie, ceea ce-l ului. Nu-i distingea faţa. Avea ochelari mari antifar şi un fular alb îi ascundea cu totul părul şi restul feţei. Îşi vârâse în gulerul deschis al bluzei negre cele două capete ale fularului.

Simţea cum îl cercetează ochii din dosul ochelarilor.

— Ştiţi să conduceţi?

Avea vocea gravă şi voalată, cu un accent uşor pe care Harry nu reuşea să-l identifice.

— Evident.

— Aveţi permisul de conducere?

— Da. Îl am la mine.

Femeia scoase un oftat lung de oboseală.

— Formidabil. Vă iau dacă o să conduceţi.

— Dar eu, mă luaţi şi pe mine? întrebă Randy puţin neliniştit.

Ea îşi întoarse capul şi-l privi, apoi îşi îndreptă atenţia spre Harry.

— E-un prieten de-al dumneavoastră? întrebă.

— Da. E un tip bine. Poartă părul lung ca să-i ţină de cald.

— Cunoaşteţi drumul?

— Drept înainte.

— Asta-i. Conduc de optsprezece ore. Sunt frântă de oboseală. (Deschise portiera şi coborî.) Dacă nu dorm puţin, o să mă găsesc în plin câmp. Trebuie să livrez caravana la Miami. Dobitocul care a comandat-o ameninţă că anulează comanda dacă nu capătă marfa mâine dimineaţă.

Toate astea i se părură puţin cam ciudate lui Harry.

— Atunci lucraţi în domeniul caravanelor?

— Nu, mă ocup numai de livrare. Urcaţi şi să pornim. O să mă culc în caravană. Pentru numele lui Dumnezeu, să nu mă treziţi înainte de-a ajunge la Miami.

— Sunt două cuşete acolo înăuntru? întrebă Randy cu un ton plin de speranţă. Dorm de-a-n-picioarele, şi eu.

— Dacă nu sunteţi în stare să-l stăpâniţi pe pederastul ăsta, îl las pe drum, spuse fata cu un ton atât de categoric încât Randy împietri pe loc. Urcaţi, şi la drum.

Apoi se duse în spatele caravanei cu pasul ţeapăn şi nu prea sigur. Au auzit cum se deschide uşa, apoi cum se trânteşte, în fine zgomotul unui zăvor care se trăgea.

Cei doi bărbaţi se priviră, apoi Harry se strecură la volan.

— Hai, vino, pederastule, zise Harry, dacă n-ai chef să mergi pe jos.

Randy înconjură maşina alergând, deschise portiera şi se lăsă să cadă alături de Harry care demară val-vârtej.

— Ei, ce zici de-asta? spuse Randy. Ce baftă! Am putea fi la Miami la ora şapte dimineaţa.

— Baftă sau altceva, i-o întoarse Harry. Acum e la modă ca fetele să conducă nişte caravane optsprezece ore fără întrerupere? Nu ştiu. Sunt în întârziere cu trei ani.

— Dă-mi voie să-ţi explic, dragule domn Van Winckle[1], începu Randy zâmbind. În zilele noastre, gagicile fac orice. Asta-i chichiţa. N-au niciun respect pentru noi ăştia, masculii… Toate sunt nişte călugăriţe!

— E îndrăzneaţă, ca să se oprească aşa, şi să ne încredinţeze maşina, spuse Harry gânditor. Ar fi putut să fie ucisă şi violată.

— Lor le place asta, să fie violate: asta-i ultima modă de a-ţi petrece timpul liber, replică Randy cu amărăciune. Pariez că a fost decepţionată văzând că eşti un gentleman de modă veche.

— Ia uită-te puţin în cutia pentru mănuşi şi vezi dacă a lăsat nişte acte, spuse Harry.

Indicatorul de kilometraj marca optzeci de kilometri.

Randy deschise cutia şi găsi un portvizit din plastic. Scoase din el câteva documente, aprinse lumina interioară şi se aplecă înainte ca să le cerceteze.

După ce termină, se sprijini de banchetă.

— E o maşină Hertz, închiriată la Vero Beach unui anume Joël Blach, domiciliat pe Springfield Road la numărul 1244 în Cleveland.

— Sunt marcaţi kilometri făcuţi?

— Da. 2300 de kilometri.

Harry aruncă o privire la kilometrajul de la bord şi calculă în gând.

— De când a fost închiriată maşina, a făcut 380 de kilometri. Asta n-ar însemna tocmai ce-aş numi eu o călătorie de optsprezece ore.

Randy se întoarse spre el şi-l privi fix:

— Ia spune, totdeauna eşti aşa? Vorbeşti ca un sticlete.

— Ea nu se numeşte Joel nu-ştiu-cum, şi n-a condus optsprezece ore. Nu-mi place asta. Poate c-a furat maşina.

— Ascultă, zise Randy, serios, nu trebuie să punem prea multe întrebări. Avem maşină. O să fim la Miami la ora şapte. Şi de-acolo într-un salt, suntem la Paradise City. O să putem lua chiar autobuzul, dacă nu putem face autostopul. De ce să ne necăjim?

— O s-avem de ce să ne necăjim dacă maşina e furată şi s-a semnalat asta şi sticleţii ne arestează.

— Oh, te rog! În plină noapte, şi pe şoseaua asta, nu se zăreşte niciodată vreun sticlete.

Harry şovăi. „Povestea asta nu-i prea ortodoxă, îşi spuse, dar la urma urmelor, e treaba fetei. Dacă i-ar aresta poliţia nu i-ar fi greu deloc să se dezvinovăţească. Şi dacă Randy accepta să rişte, de ce să-şi facă griji?”

A apăsat uşor pe accelerator şi indicatorul de kilometraj a ajuns la 100.

— Deci, te-ai mai liniştit puţin? întrebă Randy.

— Pe tine te doare capul. Eu nu risc nimic. Dacă ţie nu-ţi pasă, mie de ce mi-ar păsa?

— Aşa-mi placi. (Randy scotoci în sacul lui şi scoase pachetul pe care i-l dăduse Morelli.) Îmi chiorăie maţele.

Desfăcu pachetul şi găsi în el un pui fript tăiat în mod artistic, două clătite mari şi patru felii de pâine unse cu unt şi cu maioneză.

— Îşi cunoaşte meseria, macaronarul. Vrei să mănânci ceva?

— Nu acum.

— Eu da. (Randy începu să mănânce mulţumit. Cu gura plină, declară:) Apropo de gagici, cum erau în Vietnam?

— Ce-ţi pasă ţie de asta dacă tot n-ai să mergi acolo? răspunse Harry aspru.

Randy se uită la el, muşcă din pâine, mestecă un moment, apoi spuse:

— Fac asta ca toată lumea, sau au nişte şmecherii?

— Ce-ţi pasă ţie de asta dacă tot n-ai să mergi acolo? repetă Harry fără a-şi dezlipi ochii de pe şoseaua luminată de farurile puternice.

Randy făcu o strâmbătură.

— Scuză-mă. Într-adevăr… ce-mi pasă mie de-asta? Aruncă un os prin fereastra lăsată în jos şi atacă o bucată de carne albă.

Harry se gândea cu nostalgie la micuţa vietnameză pe care o lăsase la Saigon. De fiecare dată când se întorcea de pe front, îl aştepta. Îşi câştiga pâinea cu greu vânzând mâncăruri gata pregătite la colţul unei străzi. Se minuna totdeauna cum de reuşea să care pe umeri soba portativă şi întregul calabalâc de crătiţi, la capetele unei prăjini de bambus. În tunica roz, îl făcea să se gândească totdeauna la un fluture frumos, dar mai târziu îşi dădu seama de forţa şi de rezistenţa ei.

Ajunsese pentru el cel mai preţios lucru din viaţă în timpul celor trei ani: un gând de care să te agăţi în timpul lungilor nopţi de spaimă. Pentru el, însemna afecţiunea, atenţia şi dragostea, şi atunci când fusese – ca şi altele – sfârtecată de-o bombă vietnameză, Harry nu se mai uitase la altă femeie, şi nu putea vorbi despre vietnameze, nici cu prietenii, nici cu bărbaţi ca Randy, care văzuseră nişte fotografii şi gândeau că nu erau bune decât să facă dragoste. Orice aluzie care evoca subiectul îl înfuria pe Harry. Femeia asta, a lui, atât de veselă, atât de credincioasă, care-l aştepta totdeauna, reprezenta pentru el toate vietnamezele: murdărind-o pe-una, însemna s-o murdăreşti pe ea.

Văzu în retrovizorul de pe aripă farurile unei maşini la cinci sute de metri în spatele lui, şi nu mai apăsă pe accelerator. Pe şoseaua asta, limita de viteză era de 90 de kilometri la oră; putea fi o maşină a poliţiei. N-avea niciun chef să rişte inutil.

Randy, remarcând că încetinise, se uită la el.

— E o maşină în spate, îi explică Randy.

Privi din nou în retrovizor. Maşina mergea cu aceeaşi viteză ca el şi păstra aceeaşi distanţă.

— Sticleţii s-au culcat, zise Randy. Cunosc şoseaua. N-am văzut niciodată pe ea vreun sticlete după ora unsprezece noaptea.

— Nu te îngriji de-asta, 90 e destul.

Randy îşi aprinse o ţigară şi se tolăni pe banchetă.

— Eşti sigur că nu ţi-e foame? pot să te schimb.

— Nu acum.

— Ar fi grozavă o cafea bună.

— Şi mie mi-ar face bine.

— Peste un sfert de oră, o s-ajungem la birtul de care ţi-am vorbit. Cafeaua lor e extraordinară. Ne putem opri. N-o să pierdem mai mult de cinci minute. Poate c-o să vrea şi muierea.

— A spus să n-o trezim înainte de-a ajunge la Miami, îi aminti Harry. Dacă vrea să doarmă, las-o să doarmă.

— Ai văzut cum arată?
— Nu mai mult ca tine.
— Poate că-i bine făcută.
— Ce-ţi pasă ţie, pederastule?
Randy izbucni în râs.
— Asta-i grozav, la Solo mişună muierile. Eu sunt puţin păgubit, fiindcă stau în spatele barului. N-am ocaziile pe care o să le ai tu. Ca salvamar, n-o să te plictiseşti deloc. Solo anunţă la mica publicitate lecţii de înot, şi-o să fie sectorul tău. I-ascultă, ce-aş mai vrea să fiu în locul tău! Să mângâi o gagică aerodinamică în mare, asta zic şi eu viaţă frumoasă!
— Eşti încă un ţânc mititel, nu-i aşa? îi replică Harry zâmbind binevoitor.
— Ei şi, ai ceva împotrivă?
— Nu. Poate că te invidiez chiar.
— Îmi vorbeşti ca şi cum mi-ai fi tată! N-o să-mi spui că nu te interesează gagicile?
Harry se gândi la soţia lui, zăcând în cada de baie, cu venele de la încheieturile mâinilor tăiate. Se gândi la Nhan, proiectată pe-un zid de cărămizi într-un terci însângerat. Toate celelalte femei din viaţa lui erau şi ele nişte fantome neliniştitoare. De niciuna nu-şi amintea cu plăcere.
— N-aş vrea să-ţi fiu tată, spuse ocolind întrebarea.
Randy începu să râdă atacând o clătită.
— În legătură cu gagicile, spuse cu gura plină, trebuie să te lămuresc cu privire la Nina.
Harry privi din nou în retrovizor. Farurile maşinii erau tot la cinci sute de metri în spatele lui.
— Nina?
— Da… Fata lui Solo. Poate c-ar trebui să-ţi vorbesc mai întâi de Solo. Acum douăzeci de ani, Solo era cel mai grozav spărgător din ţinut. Nicio casă de bani nu i-a rezistat. În cele din urmă, sticleţii au pus laba pe el şi l-au dus la răcoare pentru cincisprezece ani. Pe când îşi făcea pedeapsa, s-a născut Nina şi a murit doamna Solo.

Când a ieşit, s-a hotărât să renunţe a mai sparge case de bani, şi a deschis restaurantul ăsta la Paradise City. E considerat tot cel mai grozav manglitor, şi din când în când, i se fac propuneri să se apuce din nou de treaba asta, dar el rezistă. Negoţul lui e prosper, are beneficii frumoase, şi-o are pe Nina.

Randy se opri ca să scotocească în pachetul aproape gol, şi în cele din urmă apucă cea de-a doua clătită.

— Trebuie să fii foarte atent cu Solo. Are peste cincizeci de ani, dar e un om dur care nu se lasă nici înduplecat, nici intimidat; rău şi brutal când l-apucă. Se descotoroseşte singur de tipii care nu-i plac, şi dacă vreun beţiv face tărăboi, Solo îl ia în primire. L-am văzut ocupându-se de trei vagabonzi care-i făceau o curte prea insistentă Ninei şi toţi trei au ajuns la spital. Dar Solo are vederi largi. Puţin îi pasă dacă personalul său acostează gagicile, numai să le placă şi lor. Dar nimeni – nici tu şi nici eu – să nu încerce să s-apropie de Nina.

Randy se opri ca să muşte din clătită. Mestecă o clipă, apoi continuă:

— Ţi-o spun ca să n-ai necazuri. Nina nu-i ca toată lumea. Trebuie s-o vezi ca să-nţelegi cât e de deosebită. Când am văzut-o prima oară, n-am dormit două nopţi la rând. Imposibil să-ţi dezlipeşti ochii de la ea, şi Manuel – şeful personalului – mi-a atras atenţia. Mi-a spus că Nina nu era de nasul meu. Că dacă începeam să-i fac ochi dulci, Solo o să mă dea gata. Şi când spun să mă dea gata, nu-i o figură de stil.

Harry se agită nerăbdător.

— Ascultă, Randy, zise, îţi mulţumesc că m-ai prevenit, dar al doilea lucru care m-a învăţat armata, e să n-o fac în faţa casei mele. Dacă lucrez pentru Solo, atunci o să mă uit la fata lui ca şi când ar fi o banală umbrelă de soare.

Randy îşi şterse gura cu dosul mâinii.

— Nu face pe grozavul. N-ai văzut-o încă.

— E-adevărat că n-am văzut-o, dar am vreo patru ani mai mult ca tine, e o diferenţă. Când am nevoie de-o femeie, găsesc una fără complicaţii. Sunt destul de bătrân ca să mă feresc de femeile cu probleme.

— I-ascultă, eşti mai rău ca babacul care vorbea totdeauna aşa, se oţărî Randy. În fine, e totuşi mai bine că te-am prevenit eu decât Manuel. Poate că el n-o să-ţi placă. Nu-i genul tău. Nici al meu. Dacă poate să-i facă necazuri unui flăcău, nu se dă-n lături. Dar nu te necăji din pricina lui. Vei lucra afară, direct sub ordinele lui Solo. Şi de altfel, după ce te va vedea Manuel, pariez c-o să-ţi dea pace.

— Ce face fata? întrebă Harry.

— Lucrează în birou, se ocupă de rezervări şi de note. Seara circulă prin bar şi în restaurant. Solo face cumpărături şi se ocupă de bucătărie. E unul din cele mai bune trei restaurante din oraş, şi asta-i ceva. Îşi cunoaşte într-adevăr bine meseria.

Harry văzu în faţa lui licărind o firmă mare care anunţa cu litere roşii şi galbene:

SNACKS-URI
DOUĂZECI ŞI PATRU DE ORE
DIN DOUĂZECI ŞI PATRU

— Aici, spuse Randy. Cea mai bună cafea înainte de Paradise City.

— Atunci, ne oprim, răspunse Harry. După aceea, o să conduci tu cât am să mănânc.

— De acord. Crezi c-ar trebui să trezim gagica?

— Las-o în pace.

Harry încetini când se apropie de cafeneaua iluminată strălucitor. În parcare erau patru camioane mari şi mai multe maşini prăfuite.

Găsi un loc liber şi făcu în aşa fel încât să gareze maşina şi caravana între două camioane.

— Să nu ne pierdem vremea, zise coborând.

Se opri o clipă ca să privească în urma lui pe şosea. Farurile maşinii care îi urmărea se apropiau

cu repeziciune.

Randy se şi afla în uşa cafenelei, şi Harry îl ajunse din urmă. Au intrat în sala mare, unde patru camionagii solizi, instalaţi la bar, mâncau bând cafea. Câţiva bărbaţi, desigur proprietarii maşinilor, erau aşezaţi la mesele împrăştiate în sală: majoritatea părea a fi nişte reprezentanţi comerciali obosiţi. Unii verificau nişte acte sorbindu-şi cafeaua; alţii mâncau meniul nopţii, un gulaş vâscos.

Harry şi Randy s-au dus la bar şi-au comandat cafea. Harry îi oferi o ţigară Camel şi îşi aprinse şi el una. Camionagii îl fixau cu privirea pe Randy. După expresia lor, Harry înţelese că niciunul nu şi-ar pierde timpul să ia cu el un băiat care avea părul aşa de lung.

Harry auzi sosind un vehicul care se opri în faţa cafenelei. Se uită pe fereastra vecină şi văzu un Mercedes SL 180 alb; se întreba dacă era maşina care-i urmărea. Se apropie de fereastră, dar maşina şi pornise. Avu numai timp să vadă că şoferul purta o pălărie cu borurile lăsate în jos, dar era prea întuneric ca să-i poată zări trăsăturile. În zgomotul asurzitor al motorului, Mercedes-ul se repezi în noapte.

— Ei, cum ţi se pare licoarea asta? întrebă Randy.

Harry bău o înghiţitură şi dădu din cap. Oricare cafea pare bună după cea din armată. Îşi cumpără două pachete de ţigări Camel şi ceru chelnerului să-i pregătească într-o cutie de carton o jumătate de litru de cafea.

Peste cinci minute, erau în Mustang, cu Randy la volan.

Intrigat mereu de fată, Harry deschise cutia pentru mănuşi şi examină el însuşi contractul de închiriere de la Hertz. Cum îi spusese Randy, maşina fusese închiriată unui anume Joel Blach, din Cleveland. Contractul fusese făcut la Vero Beach cu două zile mai înainte. A verificat din nou

kilometrajul: 380 de kilometri nenorociţi. De ce-i povestise fata că ea conducea de optsprezece ore? Harry găsea că era o minciună neruşinată. Singurul motiv pe care-l putea găsi era faptul că-i trebuia o scuză ca să-i ceară să conducă. Dar de ce? Avea vreun motiv ca să se ascundă? Era o maşină furată? După părerea lui era puţin probabil, deoarece ea călătoarea cu ei, şi s-ar afla şi ea în aceeaşi oală dacă-i aresta poliţia.

— Continui să-ţi joci rolul? îl întrebă Randy aruncând o privire pe chipul gânditor al lui Harry, luminat de lampa interioară.

Harry ridică din umeri şi puse la loc actele în cutia pentru mănuşi.

— Nu-mi plac lucrurile neclare, răspunse. Şi povestea asta nu-i clară.

— N-ai decât să-i ceri explicaţii fetei când s-o trezi. Inutil să-ţi frământi creierul, deoarece ea poate să-ti spună tot adevărul.

— Mda.

Harry se apucă să deschidă pachetul pe care i-l dăduse Morelli. Cafeaua îi stârnise foamea.

— Dacă nu vrei să mănânci cele două clătite, pot să te-ajut, îi propuse Randy, plin de speranţă.

— Le vreau. Ai mâncat destul.

— Bun, bătrâne! acceptă Randy, prefăcându-se amărât, nu-i aşa că n-ai de gând să haleşti tot puiul singur?

— În orice caz, poţi conta pe mine c-am să încerc.

Randy clătină din cap neîncrezător.

— Oare armata nu te-a învăţat, printre altele, să-mparţi, şi să-mparţi în mod just.

— Ce-ţi pasă? îi spuse Harry atacând un picior.

— Hei, trezeşte-te!

Harry se mişcă, deschise ochii şi căscă. Prin fereastra prăfuită a parbrizului, privi cerul posomorât, galben şi roşu, ca şi palmierii care defilau de-a lungul şoselei, în sens invers decât Mustang-ul.

— Tocmai am trecut prin Fort Lauderdale, îl anunţă Randy. Peste douăzeci de minute vom fi la Miami.

Harry îşi frecă faţa, simţind barba sub mâna lui. Detesta să doarmă îmbrăcat; totuşi, era un lucru firesc când se afla în armată, dar nu se putuse obişnui niciodată. Avea un chef nebun să se bărbierească, să facă duş rece şi să bea o cafea.

— Opreşte la primul bistrou. O să trezim fata, şi-o să vedem unde vrea să ne lase la Miami.

— O să-mi lipsească maşina asta, zise Randy cu regret. E o cafenea chiar în faţa noastră.

O construcţie mică de lemn cu firma ei de neon se înălţa la marginea şoselei. La ferestre era lumină. Pe când Randy încetinea, Harry se uită la ceas. Era 5 şi 15 minute. Se strâmbă. „Prost moment ca să te trezeşti”, gândi el.

În timp ce Randy parca, Harry deschise portiera.

— Am să aduc două pahare de carton cu cafea. Trezeşte-o.

Randy se fandosi:

— Cu cea mai mare plăcere. Vrei să-ţi spun ceva? Cred într-adevăr că gagicile nu te interesează.

— Oh, ţine-ţi clanţa! i-o reteză Harry.

N-avea dispoziţia să suporte umorul prostesc al lui Randy. Intră în cafenea.

În spatele tejghelei se afla un negru adormit. Îl cercetă pe Harry fără prea mare entuziasm.

— Două pahare de carton cu cafea tare, comandă Harry venind să-şi sprijine coatele de bar. Neagră, cu mult zahăr.

— Vreţi nişte clătite?

El nu voia, dar se gândi că poate i-ar face plăcere fetei, şi cu siguranţă lui Randy.

— Patru, vă rog.

Privi cum negrul vărsa cafeaua în paharele de carton unse cu ulei de parafină. Mirosul îl făcu să-i freamăte nările. Aprinse o ţigară şi tuşi când fumul îl înecă.

Negrul puse cele patru clătite într-o pungă de hârtie.

— Domnule, nu vă e teamă de cancerul fumătorilor? îl întrebă împingând punga spre el.

— Dar dumitale? îi răspunse Harry scoţând un dolar din portofel.

— Nu fumez.

Harry îl privi fix.

— Atunci, de ce te necăjeşti pentru mine?

Negrul clipi, ridică din umeri şi luă dolarul.

— Şi treizeci de cenţi.

Harry adăugă mărunţişul şi, cum apucă cele două pahare de carton cu cafea, auzi claxonul Mustangului dând două semnale scurte. Încruntă sprâncenele, înşfacă punga cu clătitele şi se îndreptă rapid spre uşă.

Randy stătea la volan. De îndată ce-l zări pe Harry, îi făcu semn să se grăbească.

Harry se duse la maşină şi se uită la Randy prin fereastra lăsată în jos. O privire pe faţa livadă şi transpirând a tovarăşului îl făcu să înţeleagă că se întâmplase ceva. Nu mai stătu să pună întrebări. Deschise, se aşeză şi trânti portiera.

Randy demară val-vârtej. Era aproape în picioare pe accelerator.

— Ce-i? îl întrebă liniştit Harry. Şi încetineşte puţin. Te crezi la curse? Încetineşte!

Randy tremura. Îşi şterse cu mâna sudoarea care-i picura pe frunte, dar vocea fermă şi liniştită a lui Harry îl calmă. Reduse viteza la 100 de kilometri.

— E moartă, spuse cu vocea tremurând. Pe cuvertură e sânge, şi e ţeapănă ca o scândură.

În sinea lui, Harry simţi un fel de zdruncinătură: o mică explozie de emoţie controlată. După ce văzuse faţa lui Randy, înţelesese imediat că era grav, dar nu-şi închipuia că era chiar aşa de grav.

— Şi unde mergi, aşa? - spuse cu voce egală şi calmă. Opreşte! O s-arunc o privire rapidă.

— Nu putem opri pe şoseaua asta, zise Randy cu o energie sălbatică. Sticleții au să înceapă să patruleze dintr-o clipă într-alta! N-am chef să mă las prins cu un cadavru! O să creadă că noi am ucis-o!

Trăsăturile lui Harry se crispară. Nu se gândise la asta. Da… Dacă vreun sticlete îi aresta şi găsea… O umbră de panică îl cuprinse, dar se controlă imediat.

— Eşti sigur că-i moartă?

— Sigur de tot. Am bătut la uşă şi, cum nu răspundea nimeni, am încercat să deschid, şi uşa a cedat. (Randy gâfâi, îşi înghiţi saliva şi continuă:) Era culcată pe patul de jos, cu cuvertura trasă pe ea. Era un miros care mi-a făcut rău. Atunci, am văzut sânge pe cuvertură. Era cât pe ce să leşin. Am strigat-o, apoi m-am aplecat şi i-am luat braţul. A fost destul. E… era ca o bucată de lemn.

În faţa lor, Harry zări o ulicioară şi o pancartă care anunţa: *Plajă familială.*

— Întoarce într-acolo, spuse, şi încetineşte. Aruncă o privire în retrovizor. Şoseaua era pustie.

Randy încetini şi îndreptă maşina şi caravana pe-un drum de pământ. Încordaţi, au rulat în tăcere aproape un kilometru. Aleea dădea într-o întindere vastă de nisip auriu, înconjurată de mărăcini şi de dune. La două sute de metri mai încolo, era marea.

— Opreşte aici, zise Harry. Caravana e o scuză bună. Dacă ne vede careva, o să creadă c-am petrecut noaptea aici.

Randy opri lângă o colină plină de ierburi. Începu să tremure de cum opri motorul.

— Stăpâneşte-te, îi spuse cu asprime Harry şi vârî un pahar de cafea în mâinile tremurânde ale lui Randy. Bea puţin!

— Nu pot. Asta o să mă facă să vomit, gemu Randy.

— Aida de!

Randy se uită la pahar cu repulsie. Pierzându-şi răbdarea, Harry ieşi din maşină.

— Rămâi aici, mă duc să văd.

Merse pe nisipul moale în spatele caravanei. Se opri ca să se uite în dreapta şi-n stânga. Cei trei kilometri de plajă erau pustii de tot, afară de câţiva pescăruşi care pluteau deasupra valurilor. Acum, cerul nu mai era posomorât; roşu şi galben se dizolvau ca să facă loc unui albastru deschis pe măsură ce se ridica soarele.

Îşi scoase batista şi o puse pe clanţa uşii de la caravană, pe care o trase spre el.

O duhoare de mort, cu care trăise timp de trei ani, răbufni imediat, făcându-l să se strâmbe. Ghicea o formă ghemuită pe patul de jos, ascunsă cu totul de o cuvertură cenuşie. O dâră lungă de sânge uscat pătase cuvertura, aşa cum anunţase Randy.

Harry pătrunse în caravană şi ridică cuvertura, pe care o trase, făcând-o să cadă.

Descoperi faţa unui bărbat, bine trecut de cincizeci de ani, în ciuda părului său des şi castaniu: o faţă subţire, arsă de soare, cu un nas mic şi coroiat, o gură fără buze şi rea şi nişte ochi cenuşii îngheţaţi care-l priveau fix cu o expresie de teroare pe care moartea o încremenise pe veşnicie.

Avea o vânătaie pe partea dreaptă. Dinţii ascuţiţi şi gălbui, descoperiţi într-un rânjet, erau plini de sânge şi dădeau feţei o expresie de sfidarea animală.

Harry îşi întoarse privirea, şi se uită rapid în jur şi pe patul de sus. Mortul era singurul ocupant al caravanei.

— E moartă de-a binelea, hai? întrebă Randy cu vocea tremurândă.

Se apropiase de spatele caravanei, dar se ţinea la o distanţă potrivită, privindu-l pe Harry cu ochi febrili şi terorizaţi.

Harry ieşi din caravană şi scotoci în buzunar ca să caute o ţigară Camel. Pe când şi-o aprindea remarcă faptul că nu-i tremurau mâinile. Dar se gândi că trăise atâta vreme cu cadavre puturoase

alături… Unul în plus nu reprezenta nimic altceva decât o problemă.

— Ea a plecat… e-un bărbat, zise trăgând un fum din ţigară.

O briză uşoară, care se ridica spre gloria soarelui, îndreptă spre Randy duhoarea morţii. Păli, se întoarse şi începu să vomite. Harry se duse până la Mustang, găsi paharul cu cafea şi bău cu înghiţituri mari şi rare. Cafeaua călduţă îi spălă gura. Se sprijini de maşină, cu paharul în mână şi se gândi.

Din clipa în care înţelesese că fata minţise, că nu condusese optsprezece ore în şir, se simţise prost. Ar fi trebuit să-şi asculte instinctul şi să lămurească povestea de îndată ce-şi dăduse seama că spunea braşoave.

Ridicând din umeri, se îndreptă spre locul unde stătea Randy pe nisip, cu capul în mâini, şi se aşeză lângă el.

— Te-ai oprit undeva în timp ce dormeam?

Randy ridică capul.

— Nu. Am rulat tot timpul. Ea a plecat?

Harry se ghemui lângă el.

— Da, a plecat. A trecut o vreme de când tipul a murit… patruzeci şi opt de ore, poate şi mai mult. După părerea mea, el se afla deja în caravană când ne-a cules ea. Probabil c-a ieşit pe neobservate când noi eram la cafenea.

Deodată îşi aduse aminte de Mercedes-ul alb.

— Mercedes-ul care ne urmărea! S-a oprit o clipă lângă cafenea. Asta-i! Rămânea în urma noastră, aşteptând să oprim. Şi când ne-am oprit, n-a trebuit decât să urce în Mercedes.

Scrută marea, încruntându-şi sprâncenele.

— Mortul e poate acel Noel Blach care a închiriat maşina de la Hertz.

Randy se sculă în mare grabă. Panica i se ghicea în ochi.

— S-o ştergem în mare viteză!

Harry îşi îndreptă privirea asupra lui.

— Aşează-te!

Tonul hotărât îl obligă pe Randy să asculte.

— Se pare că nu-ţi dai seama în ce mare încurcătură ne aflăm. Când poliţia va găsi caravana şi ce-i înăuntru, o să-n-ceapă să pună întrebări. Gândeşte-te c-o să fie vreunul care ne-a văzut în Mustang. Şi odată ce poliţia o să aibă semnalmentele noastre, n-o să aibă nevoie de prea mult timp ca să ne găsească. Vezi de pe acum ce mutră au să aibă când o să le spunem ce s-a întâmplat! O să creadă că acest cadavru ne-a luat la autostop, şi că l-am ucis ca să-i furăm maşina şi lovelele… asta cred ei întotdeauna, şi asta vrea şi fata să-i facă să creadă.

Se întrerupse, îngrijorat.

— A fost un plan bine stabilit. Ea era pe şosea ca să scape de Mustang şi de caravană la primul care-ar fi făcut autostopul în calea ei. Asta explică de ce nu ştim cum arată, niciunul nici celălalt. Cu ochelarii negri şi cu fularul acela e o adevărată fantomă.

Randy îşi muşcă mâinile.

— Atunci ce facem?

— Vreau să ştiu mai multe despre tip. Harry îşi strivi ţigara şi se ridică.

Se îndepărtă de Randy şi se întoarse la caravană. Respirând adânc, urcă şi descoperi trupul de tot. Îl cercetă mai îndelung, simţind cum i se usucă gura şi cum i se strângea stomacul.

I se scosese pantoful şi ciorapul stâng. Carnea era neagră şi arsă. Avea de ce să ţi se facă rău, şi Harry ridică cu repeziciune cuvertura ca să acopere piciorul.

Şovăi o clipă, apoi apucă trupul şi, mai trăgându-l, mai cărându-l, îl scoase la lumina zilei şi-l întinse pe nisip.

Din locul unde se afla, Randy urmărea scena cu oroare.

Harry scotoci rapid mortul, dar nu găsi nimic. Toate buzunarele fuseseră golite, şi, continuând să

scotocească, Harry constată că marca costumului de la buzunarul interior al hainei fusese smulsă.

Puse din nou cuvertura pe trup, îşi aprinse o altă ţigară şi se duse lângă Randy.

— A fost torturat, i-au ţinut piciorul în foc. Afară de asta, n-are niciun semn pe trup, numai o vânătaie pe faţă. După părerea mea, probabil c-a avut un atac când îl ardeau. Poate că n-aveau intenţia să-l ucidă. Probabil că voiau nişte informaţii. După starea piciorului său, a refuzat să vorbească, dar, bineînţeles, poate c-a vorbit totuşi înainte de-a muri. Presupun că, atunci când şi-au dat seama c-aveau un cadavru în braţe, au proiectat să scape de el pasându-l unui hippie care face autostopul şi care-ar fi în mod automat rău văzut de poliţie.

Randy îşi trecu limba pe buzele lui uscate.

— Ca mine.

— Exact… ca tine.

— Ce… ce-o să facem?

— Să ne descotorosim de el, îi răspunse Harry. N-avem altceva de făcut. Cum suntem într-o mare încurcătură, o să-l îngropăm. După aceea, o să părăsim maşina şi caravana în două locuri diferite. Aşa avem şanse să ne pierdem urma. Dar să nu-ţi faci iluzii, dacă poliţia pune laba pe noi, o să ne pună afacerea în cârcă şi n-o să fie uşor să scăpăm. Bun, vino, o să-ncepem să săpăm.

A ales o dună de nisip la câţiva metri depărtare. Amândoi au săpat o gaură destul de mare ca să încapă trupul.

— O să-l acoperim făcând să cadă nisipul de la înălţimea dunei, ca să facem la loc panta, spuse Harry inspectând gaura. Ajută-mă să-l car.

Randy, fremătând, făcu o mişcare să se dea înapoi.

— Nu pot să-l ating! O să mă facă să vomit!

Harry se uită la ceas. Era ora 6 şi 5 minute. Nu prea mai aveau timp. Mai trebuiau să se descotorosească de maşină şi de caravană. Se

îndreptă spre cadavru, îl apucă de piciorul drept şi-l trase până la groapă.

Randy se întoarse închizând ochii.

Cu piciorul, Harry făcu trupul să se rostogolească în groapă. Capul se lovi de margine în clipa în care cadavrul alunecă în gaură. Atunci se întâmplă un lucru care-l umplu pe Harry de sudoare rece. Claia de păr şaten căzu de pe capul mortului ca o pălărie obişnuită în timp ce craniul, chel de tot şi care dobândea, nişte reflexe albăstrii sub primele raze ale soarelui, veni să se odihnească pe perna de nisip.

Câteva secunde, Harry rămase nemişcat, luptându-se cu greaţa care o simţea, apoi îşi dădu seama că mortul purta o perucă care-l indusese în eroare, făcându-l să creadă că era vorba de părul lui adevărat.

Înconjură mormântul şi, cu o strâmbătură, apucă peruca cu degetul mare şi cu arătătorul. Era gata s-o arunce în gaură, când îşi întrerupse gestul. Văzuse un obiect mic fixat sub calota perucii cu o bucată de leucoplast. Smulse leucoplastul şi găsi dedesubt o cheiţă de oţel strălucitor. Pe ea, se puteau citi câteva cuvinte turnate în relief: *Aeroportul din Paradise City. Cofret de bagaje 388.*

Încruntă sprâncenele. Oare cheia asta o căutaseră asasinii? Asta fusese motivul pentru care torturaseră sălbatic mortul?

Aruncă peruca în groapă şi puse cheia în buzunar.

— Hai, vino, Randy! ţipă cu glas tăios! Să terminăm cu îngropatul.

CAPITOLUL III

Restaurantul Domenico se bucura de o situaţie ideală, în fundul unui golfuleţ ocrotit de mare printr-o serie de bancuri de nisip. Se înălţa în umbra palmierilor, chiparoşilor şi orhideelor-păianjeni care-i apărau de soare şi de vânt.

Restaurantul era compus dintr-o singură clădire de lemn, lungă, fără etaj, cu un acoperiş din frunze de palmier, şi se deschidea direct pe-o plajă de nisip fin întreţinută cu grijă, care cobora în pantă lină până la mare. O parte din el fusese transformată într-o verandă cu geamuri şi cu aer condiţionat, în timp ce restul era sub cerul liber, pentru cei cărora le plăcea căldura şi preferau, în timpul cinei, să profite de briza serii mai degrabă decât de temperatura mai răcoroasă a interiorului.

Plaja avea locul ei, saltelele şi umbrelele de soare aliniate cu grijă, şi destul de îndepărtate unele de altele ca fiecare să se poată bucura de-o intimitate rezonabilă.

Sosind în faţa restaurantului pe-un drum lat, nisipos, Harry se opri, surprins de eleganţa, de stilul şi de atmosfera lui de lux.

— Aici e, îl anunţă Randy, cu o nuanţă de mândrie în glas. Acum îl vezi în toată frumuseţea lui: nu se vede niciun client. Peste o săptămână, plaja va fi acoperită de ţâţe mari, de funduri enorme şi de burţi umflate. Nu va fi chiar aşa de bine. (Se uită la ceas. Abia trecuse de oră 8.) Solo e desigur la piaţă, dar vino. Manuel va fi acolo.

Se îndreptară spre clădire şi au intrat în umbra verandei. Pe când se opreau în mijlocul meselor goale, un fel de uriaş a ieşit din restaurant şi veni pe verandă. Ochii lui mici îl inspectară rapid pe Harry, apoi pe Randy. Brusc chipul i se lumină de-un zâmbet de bun venit.

— Randy… ticălosule! Ei, abia acuma vii!

O labă păroasă cât toate zilele cuprinse mâna lui Randy şi-o scutură cu entuziasm, în timp ce cealaltă labă se năpusti, pe spatele lui într-o scatoalcă viguroasă care-l făcu să se clatine pe picioare.

Harry ghici că era vorba de Solo Domenico, proprietarul restaurantului. În timpul acestor scurte saluturi, îl scrută cu atenţie pe Solo.

Îmbrăcat cu un tricou şi cu pantaloni de pânză albi, era un bărbat de-un metru nouăzeci, ca o gorilă; Domenico emana o impresie de forţă brutală şi de autoritate. Tenul lui de culoare închisă, mustăţile negre şi lăsate în jos ca şi ochii lui mici şi pătrunzători făceau personajul şi mai pitoresc.

— Ei, eşti gata pentru lucru? întrebă Doemnico. Te învoieşti să cânţi şi să te ocupi de bar?

— De asta-s aici. (Randy își trase mâna şi-şi scutură degetele care-l dureau.) Solo, vi-l prezint pe Harry Mitchell, fost sergent de paraşutişti, a stat trei ani în Vietnam, şi campion olimpic la înot. V-am vorbit de el. Caută de lucru.

Domenico se întoarse către Harry. Cei, doi bărbaţi se priviră drept în ochi.

— Vietnam, hei? Dumneata l-ai întâlnit pe fiul meu, Sam Domenico, compania a 3-a infanterie marină?

— Nu, nu l-am întâlnit, dar ştiu că a 3-a companie e o unitate de elită, îi răspunse Harry.

— Şi-ncă cum! Dar şi paraşutiştii sunt în unităţi de elită, (Domenico îi întinse mâna.) Dumneata cauţi de lucru? Ştii să înoţi?

Şi-au strâns mâinile. Laba care se închise pe degetele lui Harry era fermă şi solidă, dar nu insuportabilă. Se pregătise să strângă şi el mâna cu vigoare.

— Să înoate? Tocmai v-am spus! a exclamat Randy cu nerăbdare. Era cât pe ce să câştige o medalie de aur. Sigur că ştie să înoate!

— Nu cu tine vorbesc, zise Domenico, fără a înceta să-l cerceteze pe Harry. Vreţi să fiţi salvamar? Treizeci de dolari pe săptămână şi scutit de orice cheltuială. Vă convine?

— Vreau numai soare şi aer, răspunse Harry. Fac orice. Dacă aveţi nevoie de-un salvamar, voi fi salvamar. Randy m-a prevenit că sunt şi nişte corvezi de făcut…

Domenico îl observă cu atenţie, apoi zâmbi.

— Vă angajez. Acum trebuie să mă duc la piaţă. Am întârziat. (Întorcându-se spre Randy:) Tu dormi tot în aceeaşi cabină. Harry poate s-o ia pe cea de-alături. Te însărcinez să-l instalezi.

Apoi i se adresă din nou lui Harry:

— Nu-i mare lucru de făcut săptămâna asta. Sezonul începe săptămâna viitoare. Obişnuiţi-vă, acomodaţi-vă, plimbaţi-vă, bucurați-vă de aer şi de soare. Începeţi săptămâna viitoare. O.K.?

— O.K.

Domenico se uită la Harry într-un mod ciudat şi inchizitor. Deodată întinse mâna şi strânse bicepsul drept al lui Harry.

— Solid, zise, ca şi când şi-ar fi vorbit lui însuşi. Loviţi cu pumnii când se iveşte ocazia, Harry?

— Când se iveşte ocazia.

— Scandalagiu?

— Când trebuie.

— Şi eu.

Harry avu doar timp să vadă cum venea lovitura, scurtă, rapidă şi distrugătoare. Instinctiv, se dădu uşor într-o parte, evitând lovitura îndreptată spre pieptul său, în aşa fel încât pumnul lui Domenico îl lovi între mână şi coaste, în acelaşi timp braţul lui Mitchell se destinse automat şi lansă un pumn în coasta lui Solo; avu impresia că izbea în uşa unui seif.

Cu răsuflarea tăiată, Domenico se clătină închizând pleoapele.

Se priviră, apoi Solo zâmbi.

— Foarte puternic: nu încasaţi, dar răspundeţi bine. Nu-i rău deloc. Oare puteţi şi să-ncasaţi, Harry.

— Când e nevoie.

Domenico izbucni în râs şi-l bătu pe umăr.

— Cred c-o să ne-nţelegem bine. Faceţi-vă comod. O să vorbim de Vietnam, hai? Fiul meu seamănă cu mine la scris. Nu prea povesteşte mare lucru în scrisorile lui. O să-mi spuneţi cum merg treburile pe acolo, da?

— De acord, aprobă Harry.

Pumnul porni pe neaşteptate, dar Harry era atent. Întoarse puţin capul, lăsând să alunece lovitura pe lângă urechea lui stângă, o lovitură de pumn care ar fi trebuit să-l pună jos definitiv. Şi din nou dreapta lui zdravănă îl lovi pe Solo drept în piept, şi iarăşi Domenico, cu răsuflarea tăiată, se împletici şi-şi închise pleoapele.

— Foarte puternic, a spus de îndată ce i-a revenit graiul.

Se uita la Harry c-un ochi trist şi totodată admirativ.

— Cred c-o să fim prieteni buni. A fost o lovitură de pumn frumoasă. (Îl observă pe Harry aplecând puţin capul.) Foarte bună, eschiva dumneavoastră. Nu v-aţi gândit niciodată să deveniţi boxer profesionist?

— Domnule Domenico, spuse Harry cu voce egală, privindu-l fix în ochi, am nevoie să lucrez la dumneavoastră. N-ar fi trebuit să vă lovesc, dar dacă mă pocneşte careva, întorc loviturile în mod instinctiv. Vă rog să mă scuzaţi.

Domenico căscă ochii.

— Să vă scuz? Dar deloc. O lovitură de pumn grozavă; mie-mi place aşa ceva. Asta-mi stimulează ficatul şi e bine pentru sănătatea mea. Dar o să vă spun un lucru: dacă n-aţi fi fost atât de rapid, ultima mea lovitură de pumn v-ar fi pus jos pentru o săptămână.

— Într-adevăr? (Harry era foarte serios.) Nici nu vreau altceva decât să fiu prietenul dumneavoastră, domnule Domenico, dar încetaţi să boxaţi cu mine. Asta mă face nervos. Şi data viitoare, poate că nu voi avea forţa să-mi reţin lovitura.

Zâmbetul lui Domenico dispăru. Ochii lui mici au devenit din nou inchizitori.

— Aşadar, v-aţi reţinut lovitura, hai?

— Nu voiam să vă fac rău, explică Harry.

De data asta, lovitura de pumn a lui Domenico era să-l surprindă pe Harry. I-a atins uşor bărbia în clipa când întorcea capul. Contra lui Harry îl lovi pe Domenico pe-o parte a fălcii şi-l trimise în zbor planat pe-o masă care se făcu zob; zăcea pe jos, întins cât era de lung. Rămase acolo ca o balenă eşuată, cu ochii sticloşi, cu braţele moi.

— Trădătorule! gâfâi Randy. Eşti ţicnit?

Înaintă, cu ochii ieşiţi din orbite, dar Harry îl apucă de braţ.

— Lasă-l în pace. N-a murit. O lovitură de pumn grozavă, asta-i place. N-ai auzit?

Ochii lui Domenico prinseră din nou viaţă. Se uită la Harry, încreţi pleoapele ca să-şi limpezească vederea, apoi schiţă un zâmbet palid, dar totuşi un zâmbet. Întinse laba lui enormă, şi Harry i-o apucă ajutându-l să se scoale.

— Ce blestemată lovitură de pumn, cea mai frumoasă pe care am încasat-o vreodată în viaţa mea. (Domenico îşi frecă falca, zâmbind în culmea fericirii.) O.K., Harry, am glumit destul. Cred c-o să fim prieteni buni. Ce spuneam? Treizeci de dolari? Pentru o lovitură de pumn ca asta, vă dau patruzeci, şi cea mai bună mâncare, tot ce-i mai bun. Instalaţi-vă. Randy, ocupă-te de el.

Cu pasul încă nesigur, se îndreptă spre Buickul său breck.

Harry şi Randy îl priviră în tăcere cum se urca în maşină şi se îndepărta, apoi Randy spuse jenat:

— Vino, am să-ţi arăt coşmelia ta.

Nu se uita la Harry. Figura lui ascuţită arăta că era încă tulburat de ceea ce se întâmplase.

— Nu, dă-i afară de-aici!

O fată, pe care Harry o bănui a fi Nina Domenico, tocmai apăruse în pragul restaurantului. Când o văzu simţi un şoc interior: ca şi când ar fi atins un fir şi ar fi primit o descărcare electrică.

Îşi aminti ce-i spusese Randy: Nina e foarte deosebită. Trebuie s-o vezi *ca să înţelegi cât e de specială.*

„Într-adevăr, gândi Randy, nu exagerase.” Avea douăzeci şi doi sau douăzeci şi trei de ani, de statură mijlocie, dar subţirimea ei o făcea să pară mai înaltă: un trup frumos şi armonios, cu sâni plini şi tari, şi nişte picioare lungi bine făcute. Părul ei cu cărare la mijloc era negru ca smoala şi îi cădea pe umeri, încadrând o faţă de-o frumuseţe sălbatică şi senzuală care-l impresionă profund pe Harry. În clipa asta, Nina era în culmea furiei; gândi că înfăţişarea ei de tigroaică şi ochii scânteind de mânie o făceau cea mai excitantă femeie pe care o văzuse în viaţa lui.

— Nu-mi place prietenul tău, Randy! spuse ea cu vocea tremurând de furie, la-l de aici! Nu vreau să-l mai văd!

Chipul lui Harry se împietri şi ochii lui deveniră cenuşii ca oţelul.

— Cine nu vă place, Miss Domenico? întrebă fără să se emoţioneze.

— Dumneata!

Plecă din prag şi veni că se proţăpească în faţa lui. Harry îşi plecă ochii spre ea. Purta o bluză roşie care-i scotea în evidenţă rotunjimea sânilor, şi pantaloni strâmţi albi care se mulau pe curba fermă a şoldurilor înguste şi pe picioarele bine făcute.

— Pocneşte pe-unul de vârsta dumitale, fricos mârşav!

— Vreţi să mă faceţi să cred că tatăl dumneavoastră nu-i destul de mare ca să se apere singur?

Harry contempla cu un ochi de cunoscător pielea albă şi moale a fetei.

— Când cauţi scandalul ca tatăl dumneavoastră, în cele din urmă îl găseşti prin forţa împrejurărilor, mai devreme sau mai târziu. Sunt dezolat că vă văd tulburată. Dar aş fi şi mai dezolat dac-aş fi încasat-o fără să mă mişc.

— Dacă-ţi închipui c-o să lucrezi aici, te-nşeli grozav, urlă ea. Nu te vreau aici. Ieşi afară şi să nu mai pui piciorul aici.

Faţa lui Harry rămase neclintită.

— N-o să-mi dea mie ordine o fetiţă. Tatăl dumneavoastră m-a angajat. Dacă-mi spune el să plec, voi pleca, dar nu dacă-mi spuneţi dumneavoastră.

Îi trase o palmă furioasă şi violentă de la care Harry se eschivă fără nicio greutate. Forţa loviturii care nimeri în gol făcu să se clatine înainte, şi să se strivească de el. Mai înainte de-a se feri Harry apucă să-i simtă rotunjimea sânilor. Fata îl străfulgeră cu privirea, gâfâind şi tremurând de furie.

— Ce se-ntâmplă aici?

Un tip mărunt cu pantaloni negri, cămaşă albă cu gulerul descheiat şi curea roşie, tocmai intrase în verandă.

Ochii mici, gura răutăcioasă şi atitudinea lui arogantă i-au displăcut imediat lui Harry.

— Manuel! urlă Nina. Spune-i banditului ăstuia s-o şteargă. Dă-l afară.

Făcu cale-ntoarsă, trecu alergând pe lângă Manuel şi se întoarse în restaurant.

Manuel îl fixă pe Harry, apoi se uită la Randy interogator.

— Cine-i? Tu l-ai adus?

Randy se legănă, jenat.

— E noul salvamar, Solo tocmai l-a angajat.

Ochii mici ai lui Manuel clipiră.

— Atunci, ea de ce urlă aşa?

— E tulburată. (Randy făcu un gest de neputinţă.) Solo şi Harry au avut o mică luptă amicală. Îl cunoşti pe Solo. Lupta s-a cam încins şi asta nu i-a plăcut Ninei.

Manuel şovăi, apoi ridică din umeri.

— Nu ne place scandalul aici, îi spuse lui Harry. Dacă vreţi să lucraţi, străduiţi-vă să nu uitaţi asta.

— Dacă nu vă place scandalul, duceţi-vă să-i spuneţi domnului Domenico, răspunse Harry liniştit. Se pare că lui îi place.

Ochii lui Manuel scăpărară şi gura i se crispa. După o ezitare, privi spre Randy:

— Am nevoie de tine la bar peste o jumătate de oră, avem de lucru.

Îl măsură din nou pe Harry, apoi intră în restaurant.

— Poate c-aş face mai bine dac-aş şterge-o imediat, zise Harry. Nu vreau să ai necazuri din cauza mea.

— Nu da atenţie, răspunse Randy. Solo te-a angajat. Dacă vrea el să pleci, o să-ţi spună. Vino să-ţi arăt cocioaba.

Harry ridică din umeri, îşi luă rucsacul şi-l urmă pe Randy pe o alee cu ciment care înconjura restaurantul prin spate şi ducea la patru cabine de lemn, despărţite de restaurant cu un gard de mărăcini.

Randy împinse uşa celei de a doua cabine.

— Eşti la tine acasă, spuse dându-se la o parte. Cabina mea e alături. Manuel o are de partea cealaltă a cabinei tale. Ultima e goală.

Harry pătrunse în cabină. Era o căldură de etuvă în mica încăpere cu un pat improvizat, cu un scaun de lemn, un dulap în perete şi o comodă. În spatele unei perdele de plastic se afla un duş şi w.c.-ul.

Lasă rucsacul să cadă jos, traversă camera să deschidă fereastra, apoi se întoarse la Randy care-

şi lăsase ghitara şi sacul în cabină şi-l aştepta în faţa uşii.

— Îţi place?

— Nu-i un hotel luxos, dar o să meargă. (Harry îşi aprinse o ţigară, se uită la Randy, apoi continuă liniştit:) Hai, spune. Crezi că n-ar fi trebuit să-l lovesc pe bătrân, nu?

Randy evită privirea lui Harry.

— I-ai rănit orgoliul. Solo îşi închipuie că-i cel mai puternic din regiune. N-a fost bătut niciodată. (Randy îşi înfundă mâinile în buzunare.) La dracu, ai lovit serios!

— Trebuia s-o păţească! Nu poţi să împărţi lovituri de pumn cum face el, fără s-o încasezi şi tu într-o bună zi. Numai fiindcă e gras şi bătrân m-am reţinut în primele două rânduri. Am lovit doar destul de tare ca să-l avertizez, dar a crezut că mă poate învinge, şi nu s-a putut împiedica să încerce.

Fixă asupra lui Randy o privire rece.

— Vin din jungla în care câinii se sfâşie între ei. N-am răbdare să-i suport pe toţi țicniţii, hippy, pederaştii, drogaţii şi persoanele debile care mişună prin ţinut. Dacă-mi dau pace, o să ne-nţelegem bine, dar dacă vin să caute gâlceava, cu atât mai rău pentru ei.

— Ai dreptate, spuse Randy cu un zâmbet forţat. Plicticos e numai faptul că oamenii nu se aşteaptă la asta. Poate c-ar trebui să-ţi pui un anunţ: Pericol.

Deodată, Harry se destinse. Zâmbi.

— Poate, zise el.

Puţin după ora 10 Harry îl văzu pe Solo Domenico întorcându-se de la piaţă. Zări doi băieţi negri alergând să descarce din maşină cutiile şi coşurile care-o umpleau.

Harry era aşezat la umbra unui palmier, la vreo zece metri de cabina lui. Era acolo de două ore, deoparte, aşteptând întoarcerea lui Solo.

În timp ce aştepta, mintea nu-i lâncezise. Enigma mortului îl neliniştea mult mai mult decât Domenico sau fata lui cu temperament focos.

După ce au îngropat trupul, Randy şi cu el continuaseră până la periferia din Miami unde găsiseră o parcare pentru caravane. O pancartă deasupra intrării anunţa că parcarea era gratuită, şi se şi aflau acolo cam două sute de remorci. Harry considerase că era locul cel mai potrivit şi cel mai sigur ca să scape de caravană.

La ora aceea a dimineţii, nu era nimeni. Detaşaseră caravana pe care o lăsaseră într-un şir în mijlocul celorlalte, fără a fi văzuţi.

După ce depăşiseră Miami, dăduseră de-un vast loc de parcare plin de maşini, şi care era, după părerea lor, locul ideal ca să se descotorosească de Mustang. Înainte de-a părăsi maşina, Harry o şterse cu o piele netedă de căprioară, ca să fie absolut sigur că vehiculul nu mai păstra nicio urmă de amprente, nici înăuntru, nici afară.

Părăsind cu regret Mustangul, se întorseseră la şosea şi luaseră un autobuz până la restaurantul lui Domenico.

Aducându-şi aminte de tot ceea ce făcuse, Harry era satisfăcut că luase toate precauţiile posibile ca să ascundă urma. Atâta timp cât nu va fi descoperit trupul, gândi el, erau liniştiţi. În parcarea uriaşă, erau puţine şanse să se descopere Mustang-ul multe săptămâni şi, chiar dacă î-l găseau, asta n-ar declanşa în mod automat o vânătoare de oameni.

Harry vârî mâna în buzunarul pantalonilor şi începu să pipăie cheia pe care o găsise în peruca mortului. Nu-i spusese lui Randy nimic despre descoperirea sa şi încă nu hotărâse dac-o să-i vorbească despre asta sau nu.

Dat fiind modul atât de ingenios în care fusese ascunsă cheia, gândea că aceia care torturaseră victima atât de sălbatic căutaseră să pună mâna pe ea cu orice preţ. Amintindu-şi de piciorul ars, Harry îşi spuse că nimeni n-ar fi supus un om la

asemenea tortură dacă pentru ei cheia n-ar fi fost de importanţă vitală.

Îl întrebase pe Randy unde era aeroportul. El îi răspunsese că era la vreo douăzeci de kilometri în estul oraşului, şi Harry calculase că erau cam douăzeci şi cinci de kilometri de la Domenico.

Se întreba când o să aibă ocazia să se ducă la aeroport, dacă era un autobuz care făcea legătura cu aeroportul sau dac-ar putea împrumuta maşina lui Solo. Trase concluzia c-ar trebui s-aştepte o zi sau două, dar ar trebui să se ducă acolo mai înainte de-a se aglomera clientela, având obligaţia să ceară permisiunea de-a merge în timpul lucrului.

Se miră că Randy se descotorosise atât de uşor de amintirea mortului de îndată ce fusese convins că şterseseră urma. Acum nu manifesta nici cel mai mic interes pentru misterioasa fată care-i părăsise acolo cu maşina şi caravana, şi nici pentru Mercedes-ul şi şoferul care – Harry avea certitudinea – culesese femeia de pe drum. Dacă pe Randy nu-l interesau toate astea, nu era şi cazul lui Harry.

Dar, aşteptând să poată merge la aeroport şi să descopere ce se afla în seif, hotărî că era o pierdere de vreme să se mai gândească la enigmă. Se apucă să analizeze situaţia prezentă.

Privea la Solo cum se îndrepta cu pasul greoi spre restaurant când apăru Nina, în clipa când tatăl ei urca treptele verandei.

Chiar la distanţa asta, Harry putea să vadă că fata era încă pradă unei furii violente. Începu să vorbească cu însufleţire cu Solo care, dominând-o cu statura lui, o asculta cu sprâncenele încruntate.

Harry îi auzea vocea stridentă, fără a înţelege ce spunea. Din când în când, făcea câte un gest ca să arate cabinele, şi Harry ghici că se plângea de el.

Se întreba dacă avea destulă influenţă asupra tatălui său ca să obţină să fie alungat.

În ciuda ostilităţii pe care o manifesta faţă de el, fata îi făcuse o impresie grozavă, şi asta îl domina.

Până acum, şi de când o pierduse pe Nhan, relaţiile sale cu femeile rămăseseră impersonale şi rezervate. Le lua pe cele care se ofereau singure, şi erau destule, apoi le uita imediat. Dar ştia că risca să apară complicaţii dacă fata, sau el, sau amândoi, lăsau să se deterioreze situaţia.

Îşi spuse că n-avea nevoie, cu siguranţă, să-şi mai adauge o problemă în plus; şi totuşi puştoaica avea ceva care-i punea sângele în mişcare. Poate că, gândi el jenat, era pe cale să intre cu ochii închişi într-o nouă problemă şi chiar poate că, de data asta, merita osteneala.

Îl văzu pe Solo ridicând deodată mâna ca să pună capăt gesturilor vehemente ale Ninei. O clipă vorbi ameninţând-o cu degetul, apoi fata ridică din umeri, se întoarse şi dispăru fără să-şi ascundă indignarea.

Solo rămase în picioare pe verandă, cu faţa gânditoare, apoi privi în direcţia lui Harry şi îi făcu semn.

După ce se ridică, Harry merse prin nisip în întâmpinarea lui Solo care cobora treptele verandei spre el.

Când se întâlni, Solo îi zâmbi.

— Aţi avut o dispută cu fiica mea, nu-i aşa?

— Nu tocmai, răspunse Harry, cu faţa neclintită. Aş zice mai degrabă că ea a avut o dispută cu mine.

Solo râse cu un glas gros de bas.

— E o fată frumoasă, şi o alint. (Dădu din cap cu o expresie înduioşată în ochi.) Se spune că seamănă cu răposata maică-sa, iar ea era o femeie energică! Fiţi prudent, Harry. Fetiţa mea nu vă place. I-am spus că sunteţi un băiat foarte bine şi că vreau să vă păstrez, dar fiţi atent. (Şi-a vârât arătătorul în pieptul lui Harry.) Am să vă mărturisesc ceva. Ea mă plasează foarte sus pe soclu, şi aşa a făcut totdeauna. Nu poate să creadă că îmbătrânesc şi, atunci când m-aţi bătut, aţi distrus un vis de-al ei. (Solo se strâmbă.) Înţelegeţi

ce spun? Vă amintiţi de Dempsey? Când am fost tânăr aveam o adevărată adoraţie pentru el. Asistam la toate luptele sale. Când l-a bătut Tunney, asta mi-a făcut rău… mi-a distrus visul. (A scos un mormăit de dispreţ.) N-ar trebui să plasăm niciodată pe cineva aşa de sus. Dar e atât de tânără. (Îl privi pe Harry în ochi.) Înţelegeţi, nu-i aşa?

— Da, înţeleg, domnule Domenico. (După o şovăire, Harry continuă:) Poate c-aş face mai bine să plec. Nu vreau ca fiica dumneavoastră să fie întoarsă pe dos fiindcă rămân. Nu slujbele lipsesc în oraş.

— Să nu vă lăsaţi niciodată înfricoşat de-o femeie, Harry, replică Solo.

— Nu-i asta. (Harry clipi contemplând cerul albastru şi radios.) Necazul e c-am trăit prea mult timp în junglă unde devii irascibil rău, şi unde-ţi ieşi din pepeni fără motiv. Am fost vecini cu moartea atâta timp că nu te poţi împiedica să devii rău. Întors în ţară, nu mai am răbdare pentru cei care n-au niciun motiv să facă măgării. Dacă n-aveţi nimic împotrivă, voi pleca. Fără pizmă. De acord?

— Nu, nu-s de acord. Vreau să rămâneţi. Vă rog să rămâneţi. Sunt o mulţime de lucruri de care aş vrea să vorbim, şi mă puteţi ajuta. Dacă aveţi necazuri cu Nina, preveniţi-mă. O s-o pun la punct. E o fată frumoasă, dar are temperamentul maică-si. Eu vă rog să rămâneţi.

Harry şovăi.

— O.K., domnule Domenico. Rămân. Solo zâmbi şi-l bătu prieteneşte pe umăr.

— Şi nu-mi mai spune domnule. Nu-mi place. Spune-mi deci Solo, ca toată lumea. Acum trebuie să mă apuc de masa de prânz. N-o s-avem mulţi clienţi azi, dar trebuie să fiu gata. Vrei să fii util?

— De asta-s aici.

— Atunci, du-te să arunci o privire pe material, în baraca asta. Am să trimit doi băieţi să te-ajute.

Aş vrea ca dumneata să pui plutele pe apă şi să verifici bicicletele pe apă. Eşti responsabilul plajei, Harry. Trebuie să fie totdeauna curată şi în ordine, saltelele şi umbrelele de soare să fie în stare bună. Crezi c-o să te poţi descurca?

— Desigur.

— Vino în bucătărie la ora douăsprezece. La ora asta se mănâncă. Şi îl bătu din nou pe umăr.

— Şi nu-ţi mai face sânge rău din pricina Ninei. Dacă te plictiseşte, să-mi spui. O să-i trag o bătaie, ne-am înţeles?

Harry înclină capul fără să zâmbească. N-avea de altfel niciun chef. Simţea instinctiv că era o eroare să rămână, şi, totuşi, atunci, simţea o asemenea atracţie pentru Nina că era mulţumit că Solo îl făcuse să-şi schimbe hotărârea de-a pleca.

În următoarele două ore lucră împreună cu cei doi negri. În acest timp, douăzeci de biciclete pe apă fuseseră aliniate pe nisip şi inspectate. Harry dădu ordinele necesare ca să fie reparate treisprezece din ele şi, pe când cei doi negri plecaseră să caute vopsea şi pensule, privi la ceas şi constată că era douăsprezece fix.

Se întoarse în cabină, făcu repede un duş, şi-şi puse o cămaşă curată, apoi se îndreptă spre restaurant, pe care-l înconjură prin spate ca să intre în bucătăria spaţioasă şi aerisită.

Solo, Nina, Randy şi Manuel se şi aflau la masă.

— Haide, haide, strigă Solo arătându-i un scaun lângă el. Nu mai munci aşa din greu. Aşează-te şi mănâncă mai înainte de-a se termina totul. O cunoşti pe fiica mea, Nina.

Nina nu ridică ochii. Desfăcea un enorm crevete roz. Dacă lua în considerare puţina atenţie pe care i-o acorda, Harry ar fi putut la fel de bine să nu se afle acolo.

Solo îi făcu cu ochiul, îl prezentă lui Manuel care înclină capul neprietenos, apoi împinse platoul cu creveţi spre el.

— Serveşte-te, Harry. Văd că ai scos bicicletele pe apă. În ce stare sunt?

Harry îi spuse. Cum era aşezat în faţa Ninei, nu-şi putea împiedica privirea să se întoarcă mereu la ea, dar ea nu ridică ochii şi după ce mancă alţi doi creveţi, dădu scaunul la o parte şi se sculă.

— Pe curând, tată, zise şi ieşi.

Harry încercă, fără succes, să-şi ascundă încruntarea sprâncenelor.

— Nu-i da atenţie, îi spuse Solo, care-i văzu ticul. Totdeauna mănâncă cu sufletul la gură. Mâine am de făcut mai multe cumpărături la piaţă. Vrei să vii şi dumneata, Harry? La cinci şi jumătate e prea devreme pentru dumneata?

— Nu, sigur c-o să vin.

Randy făcuse o listă lungă cu băuturile care îi trebuiau pentru bar şi, în timp ce discuta despre asta cu Solo, Harry termină de mâncat. Manuel plecase pe când Harry mânca tarta cu mere. Nu încerca să-şi ascundă ostilitatea, dar Harry nu-i dădu nicio atenţie. Era într-adevăr ultima lui grijă.

Randy se întoarse la bar, lăsându-l pe Harry singur cu Solo. Domenico îi turnă un pahar cu vin alb.

— N-o să am timp să-ţi vorbesc despre fiul meu înainte de-a merge la piaţă, spuse. Vreau să-mi povesteşti dumneata tot ce se întâmplă acolo. Sam e un băiat bun. Îmi lipseşte. Mi-ar fi dat o mână de ajutor aici, dar l-au mobilizat şi a trebuit să plece.

Harry îşi bău vinul.

— Da, zise el ridicându-se. Dar nu-i singurul.

— E-adevărat, răspunse Solo oftând adânc. E o tâmpenie. Toate masacrele astea inutile. (Dădu din cap şi-şi împinse scaunul înapoi.) Cina e la ora şapte.

— Dacă vrei ceva, un whisky, o cafea, orice, n-ai decât să ceri. Joe o să se ocupe de dumneata.

Arătă cu capul un negru înalt care umplea zâmbind nişte solniţe pe-o bancă alăturată.

— Mi-ar place să fac un tur prin oraş într-una din seri, spuse Harry pe un ton oarecare. Ce mijloace de transport sunt? Pot găsi un autobuz?

— Desigur, sunt autobuze la fiecare jumătate de oră. Ultimul se întoarce la ora două noaptea.

— Nu vreau să mă-ntorc aşa de târziu. (Harry observă că Solo nu se oferise să-i împrumute maşina lui.) Bine, o s-aranjez cumva.

Îşi petrecu restul după amiezii pe plajă. Era mult de lucru, şi se simţi foarte repede în largul lui cu cei doi tineri negri care se numeau Charlie şi Mike. Ei trei au vopsit bicicletele pe apă, au uns motoarele cu ulei, şi au înfipt umbrelele de soare. Munca era aspră: Harry transpira, dar asta-i plăcea.

Cu puţin înainte de ora 19, se duse să înoate, remorcând una din plute. Timp de zece minute a plonjat, şi-şi spuse c-ar fi bine dac-ar avea o trambulină mare ca să se antreneze. Se hotărî să-i vorbească despre asta lui Solo. Căci asta ar putea fi o adevărată atracţie.

Se şterse, îşi puse cămaşa şi pantalonii şi se duse în bucătărie. Nu întârziase decât cinci minute, dar Nina şi terminase de mâncat şi se ridică atunci când intră el. Trecu pe lângă el fără să-l privească. Şi Manuel terminase şi se întoarse în restaurant.

Solo pregătea un sos în faţa maşinii mari de gătit. Îmbrăcat în uniforma albă şi cu boneta de bucătar pe cap, părea într-adevăr bucătar profesionist. Îi spuse lui Harry că trebuia să servească o masă de opt persoane. Adresându-i un zâmbet de bun venit, Joe puse în faţa lui un cotlet mare şi cartofi prăjiţi.

— Nişte bere, patroane?

— Da, mai multă, te rog. (Apoi Harry îl întrebă pe Solo): Randy nu ia cina?

— Seara mănâncă la bar.

Solo mirosi sosul şi dădu din cap satisfăcut.

— Bună zi, nu? Ai avut destul soare şi aer?

— A fost perfect.

Harry începu să-i vorbească despre trambulină.

Fără a înceta să-şi mestece sosul, Solo îl asculta atent.

— Dumneata ai putea-o construi?

— Desigur. Am găsit locul: pragul de coral, şi e şi adâncime. Ar trebui nişte bârne, câteva rogojini de cocos, parapeţi de oţel, puţin ciment şi gata treaba. Dac-ai fi de acord aş putea face demonstraţii seara. Cu câteva reflectoare, ar putea fi o atracţie pentru clienţi.

Solo gustă sosul, mormăi de satisfacţie, apoi îi făcu semn lui Joe că poate servi. Veni la masă şi se aşeză lângă Harry.

— Ce înţelegi dumneata… prin demonstraţii?

— Să plonjez de sus, salturi periculoase. Sunt puţin înţepenit, dar o să-mi revin repede.

Solo radia.

— Formidabil! Ne-am înţeles, Harry. Vino cu mine mâine, la piaţă. După ce voi termina, o să te las la fabrica de cherestea, la Hammerson. O să-i spui dumneata ce vrei şi el o să-ţi trimită. Apoi, o să te întorci cu autobuzul, eşti de acord?

— De acord.

După cină, înzestrat cu hârtie, o riglă şi un creion, Harry se întoarse în cabină. Făcu o schiţă rapidă a trambulinei. Era aproape ora 22 când îşi terminase desenul şi calculase cantitatea de lemn de care avea nevoie.

Înainte de a se culca, se hotărî să se ducă să înoate puţin. În apa călduţă şi liniştită, vedea perfect restaurantul iluminat. Vreo douăsprezece persoane tocmai luau cina; mai erau patru sau cinci la bar. Îl zărea pe Randy, în haină albă, lucrând afectat la prepararea cocteilurilor. Manuel, foarte elegant, cu centură roşie, mergea de la o masă la alta, zâmbea cu toţi dinţii, turna vinurile şi chema chelnerii pocnind din degete.

Dar Harry abia se uita la Randy sau la Manuel. O căuta pe Nina. În fine, o văzu. Purta un compleu de mătase albă şi un lanţ auriu pe talia ei subţire. Avea părul desfăcut pe umeri, şi briantele cerceilor

scânteiau în lumină atunci când, cu o graţioasă mişcare a capului, îşi arunca părul pe spate.

Stătea pe verandă, privind în direcţia lui, dar se îndoia că-l putea vedea. O contemplă până în clipa când, răsucindu-se brusc, se întorsese în bar unde începu să vorbească unui bărbat în smoching alb, cu un pahar în mână.

Orologiul arăta ora 10 la turnul din piaţă, când Domenico îşi termină cumpărăturile.

— Bun, asta-i, îi spuse lui Harry care ridica pe umăr o cutie grea plină de brânzeturi de toate felurile. O să luăm o cafea. Apoi o să te las la Hammerson pentru cherestea.

Harry dădu din cap şi-şi croi drum prin mulţimea achizitorilor de la hoteluri şi restaurante care se înghesuiau în continuare lângă vitrinele cu brânzeturi. Puse cutia în maşină, închise portiera cu cheia, apoi îl ajunse pe Solo şi coborî strada în spatele lui până la o cafenea.

Sala mare era plină. În aparenţă, toată lumea îl cunoştea pe Solo care, zâmbind şi glumind, se oprea la toate mesele ca să-l prezinte pe Harry.

În cele din urmă, au ajuns la tejghea, unde Solo comandă două cafele.

— Ia gustă asta, îi spus lui Harry împingând spre el un bol plin de cârnaţi maronii şi crocanţi. Specialitatea casei: porc marinat în rom. Nu există nimic mai bun după lucrul de dimineaţă.

Îl privi fix pe Harry.

— Ţi-a plăcut treaba, nu?

Harry dădu din cap. Într-adevăr, îi plăcuse să lucreze cu Solo. În timpul traseului de vreo douăzeci de kilometri, vorbise de Vietnam, răspunzând la numeroasele sale întrebări. Când ajunseseră la piaţă, îl ascultase, urmărindu-i tehnica de-a cumpăra, şi înţelesese rapid că Solo îşi cunoştea ceva mai bine treaba decât vânzătorii.

Terminaseră cel de-al treilea cârnat, şi Harry îi descria lui Solo câmpul de luptă pe care se bătuse, când un bărbat lung şi slab ca o lumânare, cu faţa arsă de soare, cu ochii albaştri deschis şi reci, veni lângă ei la tejghea.

— Bună ziua, Solo, după câte văd dumneata n-ai nicio grijă, spuse el întinzându-i mâna.

Solo, radios, îi strânse mâna.

— Ce faceţi pe aici, domnule Lepski? Doar nu în piaţă o să găsiţi puşlamale.

— Îşi baţi joc de mine? Toţi ăştia-s nişte bandiţi care şi-ar ucide şi mama pentru zece cenţi!

Ochii săi de gheaţă îl examinară pe Harry cu un aer inchizitor care-l avertiză că tipul era poliţist.

— Harry, ţi-l prezint pe inspectorul Tom Lepski de la brigada municipală: un tip tare isteţ, spuse Solo. Domnule Lepski, vi-l prezint pe Harry Mitchell, noul meu salvamar.

— Într-adevăr? zise Lepski privindu-l pe Harry. Ştiţi să înotaţi? Ultimul salvamar al lui Solo nu ştia nici măcar să vâslească.

— Cu mine nu riscaţi nimic, spuse Harry liniştit. Pot chiar şi să vă salvez de la înec, dacă e nevoie.

Solo izbucni în râs bătându-se pe coapse.

— Foarte bine! Sigur, domnule Lepski, veniţi deci într-o zi să vă distraţi puţin: vă invit… nimic nu va fi prea frumos pentru dumneavoastră. Veţi putea înota. Şi Harry vă va salva de la înec, sunteţi de acord?

Lepski arboră un zâmbet îngheţat.

— Nu spun nu, (luă un cârnat şi începu să-l ronţăie.) Când l-ai văzut ultima oară pe Riccard-Bilă-de-biliard?

Solo căscă ochi lui mici.

— Riccard? Sunt mulţi ani de când nu l-am mai văzut. Vă interesează Bilă-de-biliard, domnule Lepski?

— Mi s-a spus că a fost aici marţea trecută şi că a trecut să te vadă, Solo.

Solo dădu din cap cu emfază.

— E o eroare, domnule Lepski. Trebuie să fie vreo doi ani de când nu l-am mai văzut pe Riccard.

Lepski îl privi Solo gânditor, apoi se strâmbă şi ridică din umeri.

— Bun, dacă spui dumneata, de acord. Bilă-de-biliard a rămas trei zile aici, şi n-a venit să te vadă? De ce?

— De unde vreţi să ştiu? răspunse Solo cu un aer inocent. Riccard şi cu mine n-am fost niciodată prea apropiaţi. Cred că nici nu ştie măcar că sunt la Paradise City.

— Nu asta mi s-a povestit. Mi s-a spus că eraţi foarte intimi voi doi. Şi cum toţi răufăcătorii ştiu unde să vă găsească, de ce n-ar ştii Bilă-de-biliard?

— Sunteţi prea şmecher pentru mine, domnule Lepski, acceptă Solo dând din cap. E-adevărat că Bilă-de-biliard şi cu mine am fost destul de buni prieteni la un moment dat, dar au trecut mai bine de doi ani de când nu l-am văzut.

Lepski ridică iarăşi din umeri.

— De acord, de acord. Ai aflat ceva noutăţi cu privire la el de când nu l-ai mai văzut?

Solo mai luă un cârnat.

— Ca să nu v-ascund nimic, domnule Lepski, circulă nişte zvonuri din când în când. Ştiţi că băieţii vin să-mi propună mici trebuşoare, dar refuz totdeauna; nu mai am nevoie de găinării.

Îşi înmuie cârnatul într-un bol cu sos iute de ardei pus pe tejghea.

— Sunt la curent cu ce se povesteşte. Am auzit spunându-se că Riccard a dat o lovitură mare la Vero Beach. Fără amănunte. N-aveam chef să le aflu. Nu mă mai interesează.

— Dumneata îţi baţi joc de mine? Vero Beach? zise Lepski uitându-se fix la el. Ce fel de lovitură?

— Nu ştiu. Sincer să fiu, domnule Lepski, nu l-am crezut. Nu se poate da o lovitură mare la Vero Beach.

— Afară de faptul că-i un colţişor bun pentru contrabandă, îngână Lepski.

— Asta aşa-i, dar Bilă-de-biliard era spărgător. Pe vremea când mă vedeam cu el nu era contrabandist.

— Asta nu înseamnă că nu şi-a putut schimba specialitatea. Când ar fi dat, în principiu, lovitura lui cea mare?

— Acum vreo două luni, după câte mi s-a spus.

Harry asculta din ce în ce mai interesat. Se întoarse în aşa fel încât să fie cu spatele la Lepski şi ca să facă ceva, mai luă un cârnat.

— Ascultă, Solo, am nevoie de ajutorul dumitale, spuse Lepski. Poate că asta e afacerea cea mai mare din viaţa mea. Dacă nu mă avansează curând, nevastă-mea mă ameninţă că-mi taie porţia. Circulă zvonul că Riccard a fost scos din circulaţie. Ştiu că a dispărut. Era în oraş marţi. Unul din oamenii mei l-a recunoscut în clipa când părăsea aeroportul. Comand o bandă de tâmpiţi, şi unul din umflaţii ăştia în pene a uitat să mă prevină că Riccard sosise. L-a văzut plecând cu taxiul fără să-l urmărească şi nici măcar nu şi-a prevenit superiorii. Când soseşte în oraş o secătură ca Riccard, atunci e alarmă de luptă, în fine, ar trebui să fie, dar n-am aflat toate astea decât a doua zi, când tâmpitul s-a apucat să pălăvrăgească şi a menţionat din întâmplare că Riccard se afla în oraş. Am contat pe noroc, şi am mers pe la toate agenţiile de închiriat maşini. Riccard avea nevoie de-o maşină, deoarece nu avea când a sosit. Am crezut că închinase una. Biroul Hertz din Vero Beach mi-a raportat că un om corespunzând semnalmentelor lui Riccard închiriase o maşină Mustang pe numele de Joel Blach din Cleveland. S-a verificat la Cleveland. Nu există niciun Joel Blach la adresa indicată. Atunci am dus o fotografie de-a lui Bilă-de-biliard la Hertz şi l-au identificat formal pe acest Blach. Acum, Riccard şi maşina Mustang au dispărut.

Solo părea mâhnit.

— Sunt dezolat, domnule Lepski, dar nu vă pot ajuta cu nimic. Sunt doi ani de când nu mai ştiu nimic de Riccard, afară de ce v-am spus. N-a venit să mă vadă. V-am raportat ceea ce am auzit spunându-se… asta-i tot. Îmi pare rău.

Lepski îl fixă pe Solo drept în ochi.

— Bun, dar atenţie, Solo. Sunt cinci ani de când te fereşti. Continuă s-o faci.

Îşi croi drum prin mulţime şi ieşi în strada luminată de soare. Solo îşi termină cafeaua. Se uită cu blândeţe la Harry.

— Mergem?

Au părăsit barul şi au ajuns la maşină. Solo îşi strecură trupul greoi la volan, demară şi manevră ca să iasă din parcare. Când au ajuns pe şosea, Solo spuse:

— Lepski ăsta e un sticlete foarte ambiţios, şmecher, dar ambiţios. Nu prea-l ajut mult. Randy ţi-a povestit nişte chestii despre mine, nu?

— Da, a făcut câteva aluzii, răspunse cu prudenţă Harry.

— Un spărgător pocăit, asta ţi-a spus, da?

— Aşa-i.

Solo zâmbi.

— Şi-i adevărat. Îmi place să trăiesc aşa. Sticleţii mă supraveghează fără-ncetare. Poate c-aş putea da o lovitură care mi-ar permite să mă pensionez, dar n-am chef să mă pensionez şi nici să-mi petrec restul zilelor într-o celulă. Ţi-o spun dumitale fiindcă semeni cu fiul meu. Pentru mine, e-o mare lovitură că se află în armată. Nina e-o fată adorabilă, dar fetele nu-nţeleg. Sam înţelegea.

— Ce înţelegea? întrebă Harry.

— Ambiţia. Fetele nu-nţeleg că un ambiţios simte nevoia să şi-o dovedească. Ca nevoia de-a o dovedi unei femei drăguţe. Bineînţeles că sunt momente când simt nevoia asta. În special atunci când vreunul din tâmpiţii ăia neînsemnaţi vine să-mi propună o lovitură formidabilă, fără a avea habar cum s-o facă. Sunt zile când tentaţia e

puternică, Harry, dar mă gândesc la afacerea mea şi la Nina. Dacă mi s-ar întâmpla mie ceva, n-ar fi în stare să conducă afacerea, şi-atunci ce-ar ajunge ea?

— Mda. (Harry s-a întrerupt, apoi a întrebat): Cine-i Riccard-Bilă-de-biliard ăsta?

— Cel mai bun spărgător din ţinut, după mine. Fiindcă eu sunt primul, se lăudă Solo, bătându-se în piept. El şi cu mine, am lucrat o dată împreună. Atunci m-au prins. A fost o lecţie bună, Harry. Nu trebuie să lucrezi niciodată cu cineva, să n-ai niciodată încredere în nimeni când treaba e ilegală. Bilă-de-biliard începe să fie prea bătrân pentru meseria asta. E timpul să se retragă din afaceri, ca mine. Nu mai am încredere în judecata lui, şi ăsta-i lucru principal.

— Venise să-ţi propună o lovitură?

Harry vorbea cu o voce indiferentă, uitându-se nepăsător prin parbriz.

— Nu, nu o lovitură. Era foarte misterios, foarte excitat. El… Solo se opri dintr-odată şi îi aruncă lui Harry o privire pătrunzătoare.

— Vorbesc prea mult. De ce-mi pui toate întrebările astea?

— Dumneata mi-ai spus că nu-l ajuţi prea mult pe Lepski. De unde am tras concluzia că Bilă-de-biliard venise să te vadă marţea trecută.

Solo zâmbi încurcat.

— Foarte deştept: ai fi un bun sticlete, Harry. Da, ai dreptate, dar n-am niciun interes să i-o spun lui Lepski. Da, a venit. Voia să-i împrumut barca (Solo se strâmbă.) „Du-te şi închiriază o barcă dacă-ai nevoie de una, i-am spus, dar n-o vei avea pe-a mea. Ar trebui să pun deoparte o sumă mare ca să cumpăr luntrea asta uşoară, i-am spus, n-ai decât să închiriezi una.” Dar a răspuns că n-avea bani, şi c-o să-mi dea cinci mii de dolari la sfârşitul lunii dacă-i împrumut barca pentru noaptea aia. I-am râs în nas. Cinci mii de dolari! Credea probabil că-s ţicnit. Fără a mai ţine cont că

era un fricos. Era grozav de nervos. De ce i-aş fi împrumutat bărcuţa mea când era în asemenea hal? S-ar fi scufundat sau ar fi eşuat. (Solo îşi netezi mustaţa deasă.) Acum, a dispărut. Dacă i-aşi fi împrumutat barca, poate c-ar fi dispărut şi ea.

Puse mâna lui grea pe genunchiul lui Harry.

— Nicio vorbă despre asta, bine?

— Bineînţeles, îl asigură Harry.

Au făcut un kilometru în tăcere, apoi Solo vorbi, ca şi când ar fi gândit cu glas tare:

— După părerea mea, Riccard a murit. Cred c-avea pe cineva pe urmele lui. Asta nu se-ntâplă mereu, dar se simţea de la distanţă că lui Bilă-de-biliard îi era o frică grozavă.

Harry se gândi la piciorul ars şi la teroarea încremenită în ochii stinşi. Se agită nervos.

— Bilă-de-biliard era un băiat amuzant: foarte vanitos, continuă Solo. Cheltuia o groază de bani cu perucile. Detesta să i se spună Bilă-de-biliard. Se ţicnise aproape de tot pe când îşi ispăşea pedeapsa la pârnaie… eram la aceeaşi închisoare. Chiar şi gardianul îi spunea aşa. (Solo dădu din cap.) Îi plângeam de milă în ciuda prostiei sale. Când eram la ultima noastră spargere, şi-a scos o mănuşă ca să-şi aranjeze peruca şi a lăsat o amprentă. Din cauza asta ne-au prins… din pricina perucii!

Solo începu să râdă; pântecele lui mare era zgâlţâit de hohote.

— Imaginează-ţi puţin scena! (Ridică puţin piciorul de pe accelerator şi încetini.) Iată-ne ajunşi: Hammerson e un bun prieten de-al meu. Te las aici. Comandă tot lemnul de care ai nevoie. Hammerson o să-ţi spună de unde poţi cumpăra restul. Proiectul ăsta de trambulină îmi place, Harry. E nemaipomenit.

Se opri şi Harry coborî.

— E un autobuz peste jumătate de oră, îi aruncă Solo prin fereastra lăsată în jos. O să te-aducă la timp pentru prânz. Şi nicio vorbă despre Bilă-de-

biliard, da? Nu se ştie niciodată. Sticleţii scotocesc întotdeauna peste tot. Şi fii prudent dacă-l întâlneşti pe Lepski: e foarte inteligent şi foarte ambiţios. Să nu mai vorbim de-asta, bine?

Harry a privit cum breckul se îndepărta cu toată viteza, apoi, cu faţa gânditoare, intră în uriaşa fabrică de cherestea.

CAPITOLUL IV

Era timpul somnului de după-amiază.

Pe plajă, în faţa restaurantului Domenico, vreo treizeci de bărbaţi şi de femei, culcaţi sub umbrelei de soare, digerau în linişte prânzul. Erau de toate categoriile, dar toţi erau atât de sumar îmbrăcaţi pe cât o permitea buna-cuviinţă.

Restaurantul, care cu o oră înainte zbârnâia de activitate, era tăcut acum. Undeva în spatele restaurantului, un sforăit uşor anunţa că Domenico doarme.

În mijlocul acestei după-amiezi, soarele îşi arunca razele pe nisip şi pe mare; un vânt călduţ usca uleiul şi sudoarea de pe pielea acestor pasionaţi după băile de soare.

Harry, aşezat la umbra unui palmier, aduna nisip cald în mâini şi-l lăsa să curgă printre degete, tot vorbind mereu. Alături de el, Randy, culcat pe spate, cu ochii ascunşi de ochelari de soare, îl asculta.

Harry se gândise la cuvintele lui Lepski şi la ceea ce-i povestise Solo despre Riccard. După o oarecare ezitare, hotărâse să-l pună la curent pe Randy, căci amândoi riscau să fie învinuiţi de uciderea lui Bilă-de-biliard. Trebuia ca Randy să ştie la ce se poate aştepta.

— Bun, asta-i tot, încheie. Cei care l-au ucis căutau cheia, şi n-au găsit-o. E la mine.

— Arunc-o, spuse Randy fără să ezite. Toate astea-s de domeniul trecutului. Am scăpat. Să nu ne mai amestecăm.

— Nu-i aşa de uşor. (Harry îşi cuprinse genunchii cu braţele, ridicându-se.) Ne-au pus cadavrul în spinare. Dacă-l găsesc, asta o să stârnească o adevărată vânătoare a ucigaşului. Poliţia crede c-a fost scos din circulaţie. Evident că nu-s siguri, dar o bănuiesc şi sunt în gardă. Lepski

e inteligent. Dacă găseşte Mustangul, o să-nceapă o anchetă, şi asta l-ar putea duce până la noi. N-am scăpat încă de afacerea asta. Vreau să ştiu ce-i în cofretul de la biroul de bagaje.

— Şi eu insist că trebuie s-o aruncăm.

— Umblă zvonul că Bilă-de-biliard a dat o mare lovitură, continuă Harry, fără să ţină cont de întreruperea lui Randy. Era un spărgător de mare faimă. Reiese din toate astea că fusese probabil angajat să deschidă o casă de bani. După ce-a pus mâna pe conţinut şi-a trădat patronul şi a ascuns prada în acest cofret de la biroul de bagaje. Oamenii pentru care lucra l-au regăsit şi au încercat să-l facă să vorbească. El n-a crâcnit şi, în timpul şedinţei de intimidare, a murit. Poate că-n seiful ăsta e o mulţime de biştari, Randy. Şi dacă-i acolo, e a noastră.

Randy se ridică parcă împins de-un arc. Se uită la Harry întrebător.

— Nu-nţeleg. Ce vrei să spui exact?

Harry fixă în continuare nisipul alb şi cald din faţa lui.

— Poliţia bănuieşte numai că Bilă-de-biliard a dat o lovitură în stil mare. Dar ei nu ştiu exact ce anume. Dac-ar fi bani cinstiţi, furtul s-ar fi semnalat, or nimeni n-a reclamat, deci erau bani dobândiţi în mod ilegal. Un atac înarmat, de pildă; e vorba de lovele sau de ceva de valoare aparţinând unor răufăcători, care nu-s în măsură să se ducă să se plângă poliţiei. Şi biştarii care provin de aici aparţin tuturor.

Acum, Randy asculta cu toată atenţia.

— Vrei să spui că dacă găsim biştari în seif, putem să-i păstrăm?

— De ce nu?… Sunt ai primului care-i găseşte. (Privi spre Randy.) Tot mai vrei s-arunci cheia?

— Nu, dacă valorează atâtea lovele. Crezi într-adevăr că sunt parale în seif?

— Nu ştiu, dar sunt sigur că el conţine ceva de valoare. Personal, ştiu c-ar trebui să fie într-adevăr

în joc mulţi biştari ca să las să-mi ardă piciorul, ca Bilă-de-biliard, fără să dau cheia. Deci, dacă nu-s lovele, e ceva care valorează o mulţime de bani.

— Foarte just. (Randy vârî un deget în nisip; faţa lui subţire exprima cea mai mare nedumerire.) Harry, nu te înţeleg. Era inutil să-mi povesteşti toate astea. Nu trebuia să-mi spui că găsiseşi cheia. Ai fi putut deschide seiful, şi să iei ce-i înăuntru, fie biştari sau altceva, fără să-mi spui despre asta. De ce mă faci părtaş?

Harry îl privi cu atenţie.

— Dacă vreodată poliţia ajunge până la noi, poate c-o să sfârşim pe scaunul electric. Dat fiind că ne aflam amândoi în aceeaşi mare încurcătură, găsesc că putem împărţi şi avantajele.

Randy dădu din cap admirativ.

— Eşti într-adevăr un individ ciudat, Harry… dar mulţumesc. (Se gândi o clipă, apoi chipul i se lumină.) Ia spune, crezi într-adevăr c-o să fim bogaţi, Harry?

Acesta ridică din umeri.

— Nu conta prea mult pe asta.

Deodată privirea sa deveni atentă, căci o văzuse pe Nina ieşind din restaurant. În costum bikini roşu, avea un prosop pe braţ. Inima lui Harry se strânse când o zări alergând pe nisip. Văzând cum i se mişca pieptul şi cum i se unduiau şoldurile, simţi cum îl străbate o dorinţă sălbatică.

— Uită-te în altă parte, Harry, îl sfătui liniştit Randy care-l observa. Ţi-am spus: vânătoare interzisă, dacă nu cumva vrei să ai de-a face cu Solo.

Harry se sculă şi îi întoarse spatele Ninei, care alerga spre mare.

— Spune-i lui Solo că am luat Buick-ul, spuse el. Mă duc să comand parapetul pentru trambulină.

— E aproape de aeroport? întrebă Randy.

— Nu prea departe.

— Am înţeles… O să-i transmit.

Harry intră în cabină, îmbrăcă nişte pantaloni şi o cămaşă cu mâneci scurte, apoi se îndreptă spre parcare. Când se pregătea să urce în maşină, se opri.

În partea opusă, sub acoperişul din ramuri de palmier al parcării, era un Mercedes SL 180 alb. „Nu-i genul de maşină pe care-o vezi în fiecare zi”, se gândi el ezitând. Îşi aminti de maşina identică, care o culesese – acum era convins de asta – pe conducătoarea Mustangului. Coincidenţă? Era mai mult decât probabil, dar armata îl dresase prea bine ca să-şi permită să neglijeze vreun fapt.

Se uită în dreapta şi în stânga pe aleea prelungă care despărţea cele două şiruri de maşini şi, nevăzând pe nimeni, se îndreptă spre Mercedes. Geamurile erau lăsate în jos şi nu trebui decât să se aplece puţin ca să citească numele proprietarului:

Emmanuel Carlos
Pine Tree Boulevard nr. 1279
Paradise City.

Nu-i spunea nimic. Se îndepărtă de maşină, privi din nou în toate părţile, apoi se opri şovăind.

Vederea vehiculului îl tulburase şi-l pusese în gardă. „Desigur, îşi spuse, că nu era numai un singur Mercedes SL 180 alb în regiune”; dar mintea lui refuza să tăgăduiască importanţa acestei maşini.

Păşi repede de-a lungul aleii umbrite a clădirii şi intră în bar.

Joe spăla nişte pahare fredonând. Faţa lui neagră şi lucioasă se lumină când îl văzu pe Harry.

— Vreţi să luaţi ceva, patroane? întrebă.

— O coca cola, te rog.

Harry se aşeză pe-un taburet, punându-şi coatele pe tejghea. Barul era pustiu. Prin geamurile mari, zărea plaja şi trupurile lungite sub umbrelele de soare.

Joe turnă coca cola, adăugă nişte cuburi de gheaţă şi puse paharul în faţa lui Harry.

— Dumneata îl cunoşti pe domnul Emmanuel Carlos? întreabă Mitchell după ce băuse, sorbind îndelung.

— Domnul Carlos? Sigur, patroane, răspunse Joe, dând ochii peste cap. E unul din cei mai buni clienţi de-ai noştri. Vine regulat, de patru ori pe săptămână. Plin de biştari. E un domn foarte important. E chiar pe plajă cu doamna Carlos.

Bănuielile lui Harry începură să dispară.

— Cu ce se ocupă, Joe?

— Cu ce se ocupă? (Joe părea uluit.) Cred că nu face nimic. Taică-su i-a lăsat o grămadă de biştari.

— Şi taică-su ce făcea?

Joe luă de sub tejghea o cutie cu havane pe care o puse în faţa lui Harry.

— Asta-i taică-su. Trabucurile Carlos Havana.

Harry examină eticheta supraîncărcată a cutiei, împodobită cu o fotografie în culori a unui bărbos în frac.

— Credeam că nu se mai importă havane, Joe.

— Exact. Nu le vindem decât pe sub tejghea. Domnul Domenico are un stoc mare. Pentru clienţii buni.

— Spui că domnul Carlos e aici în acest moment?

— Desigur. Acum câteva minute venise să telefoneze. Acum e afară cu doamna Carlos… a patra umbrelă de soare pe dreapta.

Harry se duse la fereastră şi privi spre plajă.

Văzu o pereche lungită sub umbrela de soare. Bărbatul, un tip solid în slip, era culcat pe-o parte cu spatele la Harry. Femeia, în costum alb, era întinsă cu faţa în sus. Nişte ochelari de soare enormi îi ascundeau cea mai mare parte a feţei. Foarte bronzată „avea părul roşu cărămiziu, un piept mic, agresiv şi pântecul foarte plat, un lucru cu care nu se puteau lăuda majoritatea femeilor lungite în jurul ei.

Harry îi observă îndelung apoi ridică din umeri.

— Pe curând, Joe, zise el, şi ieşi.

Era ora 16 când termină de făcut comanda pentru parapeţii cromaţi ai trambulinei. Se grăbi să ajungă la breck ca s-o pornească în direcţia aeroportului. I-a fost destul de greu ca să găsească un loc în parcare. În fine, lăsă maşina şi intră în holul fremătând de activitate. I-au trebuit câteva minute să repereze sala cofreturilor, apoi coborî de-a lungul culoarului, căutând numărul 388.

După ce l-a găsit, se opri ca să privească în jurul său. Puţin mai departe pe culoar, o doamnă grasă în vârstă se lupta din răsputeri să scoată un sac dintr-un seif. Un bărbat corpolent, în costum de vară impecabil călcat, sosi ducând o valiză. Căuta cu nerăbdare un cheson gol. Niciunul nici celălalt n-au trezit bănuielile lui Harry. Scoase cheia din buzunar, o puse în broască şi deschise uşa.

În seif era o valiză albă veche, din plastic, zgâriată toată, cu o dungă roşie vopsită pe-o parte: un semn distinctiv pe care-l pun oamenii pe bagajele lor ca să le repereze rapid şi uşor.

Harry scoase valiza şi o puse jos. Greutatea ei îl decepţionă: nu era mai grea ca un sac de week-end. Harry trase concluzia că nu conţinea chiar o comoară.

Lăsând cheia în broască, închise uşa cofretului, apoi, cu valiza în mână, se îndepărtă fără să se grăbească în direcţia holului de la intrare.

O mulţime de călători se agitau şi se-nvârteau în jurul lui. O voce stridentă de femeie, dominând trăncănelile şi zgomotul paşilor, anunţă plecarea Zborului 507 în direcţia New York. Nişte copii, râzând, urlând şi smiorcăindu-se, înteţeau hărmălaia din aerogară.

Harry înainta evitând oamenii cu dibăcie, mai ales copiii, foarte hotărât să ajungă în cabina sa cât se poate de repede ca să examineze conţinutul valizei.

— Hei! Dumneata de colo!

Vocea autoritară îl plesni ca o palmă. Harry privi în stânga lui, fără să se oprească, dar când văzu pe inspectorul Lepski care-i făcea semne mari, se opri pe loc.

Dintr-odată, valiza părea că-i arde mâinile. Aşteaptă, tot observându-l pe Lepski care îmbrâncea lumea fără s-o menajeze ca să-şi croiască drum.

Poliţistul se proţăpi în faţa lui Harry, scrutându-l cu privirea lui albastră şi îngheţată.

— Dumneata ţi-aduci aminte de mine? întrebă cu vocea lui furioasă de sticlete.

Harry îi suportă privirea fără să clipească.

— Desigur, răspunse el. Inspectorul Lepski… Vă întrebaţi dacă ştiu să înot.

— Exact.

Lepski făcu o pauză, puţin dezorientat de aparenta indiferenţă a lui Harry.

— Ce faci dumneata aici?

— Dacă vă interesează, am venit să-mi iau valiza, răspunse Harry.

— E valiza dumitale?

Lepski se uita fix, având un aer ameninţător, spre bagajul pe care-l ducea Harry.

— Da. Am lăsat-o aici ieri seara. Acum, când lucrez la Solo, am nevoie de lucrurile mele. Mai aveţi şi alte întrebări să-mi puneţi?

Poliţistul se zborşi la el.

— N-o face pe şmecherul, Mitchell! Aici, nu ne plac şmecherii!

— Nu? Dar ce? Molâii?

Faţa bronzată a lui Lepski se întunecă.

— Ţi-am spus să n-o faci pe şmecherul! De unde eşti? Harry scoase din buzunarul de la piept un toc de plastic cu actele lui, pe care i-l întinse.

— Deoarece sunteţi aşa de curios, domnule Lepski, nu vă jenaţi şi amuzaţi-vă.

Lepski luă actele pe care le citi fără să se grăbească, apoi le împături cu grijă, le puse la loc în toc şi le dădu proprietarului.

— Paraşutist, hai? (Acum, se uită la Harry cu respect.) O.K., sergent, te rog să mă scuzi. Eşti binevenit aici. Oraşul ăsta e plin de oameni de nimic. Treaba mea e să-i ţin sub observaţie. Fără ranchiună?

Şi îi întinse mâna pe care Mitchell o strânse.

— Rămâi multă vreme pe aici, sergent?

— Două luni. M-aşteaptă o slujbă la New York. Am venit să stau la aer şi la soare.

— Ai ales bine. (Lepski îşi scarpină nasul apoi întrebă:) Solo ţi-a spus cumva dumitale dacă l-a văzut pe Riccard-Bilă-de-biliard, sergent?

Faţa lui Harry rămase impasibilă.

— Nu, domnule Lepski, nu mi-a suflat o vorbă.

— Dar despre mine ţi-a spus ceva, după plecarea mea?

— Da, a spus că sunteţi foarte inteligent şi foarte ambiţios.

Complimentul, se pare, îi făcu plăcere lui Lepski.

— E şiret, banditul ăsta bătrân. Într-una din zile, o să vin să iau cina la el împreună cu nevastă-mea.

— O să-i facă plăcere.

— Crezi? spuse Lepski râzând. N-aş putea să jur. Bun, pe curând, şi vacanţă plăcută.

Spunând aceste cuvinte, se îndreptă spre uşă făcându-şi loc cu coatele prin mulţime.

Harry oftă. Îşi dădu seama că transpira. Traversă holul, apoi, părăsind aeroportul, se îndreptă spre parcare.

Aşeză valiza pe scaunul de lângă el, se urcă, făcu contactul şi băgă în marşarier ca să iasă din parcare.

Neaşteptata întâlnire cu Lepski îi alertase instinctul. În timpul nesfârşitelor patrulări prin junglă, acest instinct îl salvase de multe ori, pe când unii din oamenii săi, care nu fuseseră prea vigilenţi, îşi lăsaseră pielea acolo. Harry avea intuiţia primejdiei aşa de dezvoltată, încât chiar

acum, la trei luni după ce părăsise jungla, continua să funcţioneze.

Chiar în clipa în care se îndrepta spre ieşire, observă un Chevrolet verde cu alb, plin de praf, care frână brutal, făcu cale-ntoarsă şi demară în spatele lui. Harry zări şoferul în retrovizor: un bărbat bondoc cu tenul închis, care purta o pălărie de panama înfundată pe ochi ca să-i ascundă faţa.

În orice altă împrejurare, Harry n-ar fi dat atenţie, dar, cum era cu simţurile în alertă, asta îl intrigă.

Conduse până la şoseaua naţională şi se opri la stop semnalizând spre dreapta. Văzu în retrovizor Chevrolet-ul, cu semnalizatorul spre dreapta aprins.

Harry se angajă în valul de maşini, şi rămânând pe dreapta, continuă cu aceeaşi viteză ca şi celelalte. Din când în când, arunca o privire în retrovizor ca să constate de fiecare dată că Chevrolet-ul era tot în spatele lui.

Oare era numai o idee, sau maşina îl urmărea într-adevăr? se întrebă. Automobilul se situase în poziţia a treia în spatele lui, în aşa fel încât numărul să fie ascuns. Chevrolet-ul se ţinea scai de el când ajunse la drumeagul care ducea la restaurantul Domenico. În clipa când să întoarcă, încetini şi văzu că maşina continua, în timp ce şoferul ei întorcea capul ca să vadă numărul breckului.

Harry intră în parcarea restaurantului, unde gară Buick-ul. Se îndreptă spre cabina lui cu valiza în mână, când Solo apăru în pragul bucătăriei.

Domenico îşi încrunta sprâncenele ameninţător. Faţa lui grasă şi buhăită era neagră de furie.

— Îţi interzic să-mi iei maşina fără a mă preveni, se răsti cu voce aspră. Nu te-am angajat să te duci la plimbare cu maşina mea.

Harry se opri. Se uită la Solo cu ochii atenţi.

— Îl rugasem pe Randy să-ţi spună de ce am luat maşina, zise cu o voce calmă. Am fost să

comand parapeţii pentru trambulină.

Solo scoase un mormăit de furie.

— Nu-mi plac mesajele. Treaba dumitale e să te ocupi de plajă. Dac-ai nevoie de parapeţi, n-ai decât să-mi spui.

Harry înainta încet şi se opri în faţa lui Solo ţintuindu-şi privirea drept în ochii mici şi plini de furie.

— Perfect, de acum încolo mă voi ocupa numai de plajă, şi dumneata o să te ocupi de trambulină, dacă te mai interesează.

Îl privi îndelung, apoi îi întoarse spatele şi păşi pe poteca plină de nisip care ducea la cabina lui.

— Ei! Harry! (Mitchell se întoarse). Când o să ne livreze parapeţii?

— Peste o săptămână.

Solo se agita cu stângăcie. Îşi drese glasul, apoi îşi frecă grumazul.

— O să te ocupi dumneata de asta, da? Uită ce-am spus, bine?

Harry se răsuci să se proţăpească în faţa lui Solo.

— Cum doreşti, spuse. E afacerea dumitale, Solo. Cum ţi-e voia.

— Bun, atunci faci cum vrei.

— Ne-am înţeles. (După o ezitare, Harry continuă:) Ţi-am spus că n-am răbdare să suport răutăţile gratuite. Scuză-mi nerăbdarea.

Solo zâmbi ruşinat. Îl bătu pe Harry pe umăr.

— Ai dreptate, ne-am înţeles, Harry, ia maşina când vrei. Fără ranchiună?

— Fără ranchiună. (Harry se apropie puţin.) Ia trageţi o scurtă, să vedem… e ceva care nu prea merge.

Solo holbă ochii:

— Nu-nţeleg nimic.

— Dă-mi un pumn, Solo.

Lovitura alunecă pe coastele lui Harry.

— Frumoasă fentă, zise Solo decepţionat.

— E bun punch-ul dumitale, dar îl plasezi prost, îi explică Harry. Cotul e prea departe de trup. Ţine-ţi cotul lângă trup, ca la golf. Ia încearcă.

Se încordă ca să suporte pumnul lui Solo care-l lovi în coastă. Săltă de la pământ, apoi căzu pe spate. Nemişcat şi ameţit, simţea zdruncinătura loviturii de pumn iradiind în tot trupul. Se expusese de bună voie, ştiind că era singurul mijloc de a-l mulţumi pe Solo.

Domenico îngenunche repede şi îi luă capul în mâini.

— Isuse Cristoase! Nu ţi-e bine? N-am făcut-o anume, Harry, îmi pare rău.

Harry îndepărtă mâinile calde şi umede şi se aşeză în fund. Îşi frecţionă coastele, apoi zâmbi.

— Cu o asemenea lovitură de pumn, chiar Dempsey s-ar fi aflat la pământ, spuse el. Loveşti tare, Solo.

— Cum te simţi? întrebă Solo, încă neliniştit.

Harry se ridică încet şi începu să-şi scuture nisipul de pe pantaloni.

— Bine. (Îşi masă coastele.) O să ţi-aduci aminte, da? Cotul lângă trup, şi eşti cel mai puternic.

Solo zâmbi în culmea fericirii.

— Nu trebuie să exagerăm. Şi dumneata loveşti tare, Harry, dar poate că facem parte din aceeaşi categorie?

Harry ştia că, de acum încolo, n-o să mai aibă necazuri cu Domenico.

— Greutatea contează, Solo. Unul bun din categoria grea va bate totdeauna pe unul bun din categoria mijlocie. (Îi trase o lovitură amicală straşnică în coaste.) Patroane!

Solo se zvârcolea de plăcere.

— Da, poate. Dumneata te duci la plajă, acum? Eu mă-ntorc în bucătărie.

Harry apucă valiza.

Privirea lui Solo se opri asupra valizei albă cu dungă roşie.

— Astea-s lucrurile dumitale?

— Da… M-am dus să le iau dacă rămân.

— Sigur că rămâi.

Solo îl bătu pe umăr pe Harry.

— Te ocupi de trambulină, mda?

— O să m-ocup.

Harry îl părăsi şi se îndreptă spre coşmelia lui. Pe când împingea uşa, se miră de şubrezenia ei. Intră, se dezbrăcă şi-şi puse un slip. Apoi încercă să deschidă valiza dar constată că era încuiată cu cheia. Nu era momentul să vadă ce-i înăuntru. Solo se aştepta să-l vadă pe plajă de la un minut la altul. După o ezitare, se gândi că nu cabina era locul cel mai potrivit ca să lase valiza.

Duse bagajul afară, se asigură că nu era nimeni, apoi o ascunse în spatele cocioabei, sub o grămadă de şezlonguri. Şterse urmele paşilor de pe nisip şi se întoarse în cabină. Scoase din rucsac un ghem de bumbac negru din care tăie o bucată. Ieşi, închise uşa, apoi fixă firul de bumbac de-a curmezişul părţii de jos a uşii, în aşa fel încât, dacă intra cineva, ar fi rupt firul.

Apoi se duse la plajă.

Îi văzu pe Charlie şi Mike, cei doi băieţi negri, servind oamenii întinşi sub umbrelele de soare. Se opri ca să se uite la a patra umbrelă de soare sub care îl zărise pe Carlos şi pe soţia lui. Bărbatul plecase, dar femeia era tot acolo, citind o revistă.

Deodată simţi o nevoie imperioasă s-o vadă de aproape. Se îndreptă spre ea şi se proţăpi alături.

— Pot să vă aduc ceva de la bar, doamnă Carlos, întrebă el. Femeia lăsă revista şi ridică ochii. Ochelarii de soare cât toate zilele îi ascundeau în parte faţa, dar observă că avea un nas mic, o gură mică, şi nişte buze subţiri rujate cu grijă. Îşi spuse că probabil se apropia mai degrabă de patruzeci de ani decât de treizeci: era o femeie care se preocupa mult de persoana ei, având în urmă o perioadă lungă de masaje, de saune şi de şedinţe zilnice la coafor; un soldăţel disciplinat în

bătălia pe care majoritatea femeilor o dădea fără răgaz ca să pară mai tinere decât erau.

Simţi privirea scormonitoare din spatele ochelarilor negri.

— Nu, mulţumesc.

Vorbea cu un uşor accent pe care Harry nu-l putu identifica. În prezent, era aproape sigur că era femeia care condusese Mustangul.

— Cine eşti dumneata?

— Harry Mitchell, noul salvamar.

— Bună ziua, Harry, spuse zâmbind. Solo o să-ţi spună că venim adesea aici, eu şi soţul meu. Ştii să înoţi? Ultimul profesor de înot pe care-l angajase Solo…

Ridică mâinile spre cer şi izbucni în râs.

— Dumneavoastră înotaţi, doamnă Carlos?

Ea se uită la el.

— Probabil mai bine decât dumneata.

— Credeţi? Mă duc să înot. Vreţi să pariaţi, doamnă Carlos?

Ea clătină din cap.

— Nu pe-o mârţoagă.

— Deoarece sunteţi aşa de tare, ce-aţi zice de vreo cincizeci de metri până la plută, cu o miză de zece dolari?

— Hm! Eşti foarte sigur pe dumneata! Poţi să-ţi permiţi să pierzi zece dolari?

— Asta-i treaba mea, doamnă Carlos, nu-i aşa?

— Scuză-mă. (Îl cercetă o clipă, apoi dădu din cap.) Sunt o bună înotătoare, dar îmi dau seama că dumneata trebuie să fii şi mai bun. În loc de asta aş lua un gin tonic.

— Bine, doamnă Carlos.

Tonul era tăios. Era iritat la gândul că ea nu-l credea în stare să onoreze un pariu de zece dolari. Brusc, o luă din loc şi se îndreptă spre Charlie care tocmai servise ultima lui comandă. Văzându-l venind, Charlie alergă în întâmpinarea lui, zâmbind cu toţi dinţii. Harry îi spuse să-i aducă

doamnei Carlos un gin tonic, apoi se duse să se aşeze într-o bicicletă pe apă, clocotind de furie.

„Oare-l recunoscuse aşa cum o recunoscuse el?” se întrebă. Nimic în atitudinea ei nu-ţi permitea s-o crezi, dar asta nu însemna mare lucru. Părea să aibă mult sânge rece şi ştia să se poarte în societate: nu era genul de femeie care să se lase descumpănită cu uşurinţă. Privea nisipul, cu sprâncenele încruntate. Oare se înşela? Se gândi din nou la femeia din Mustang. Aceeaşi statură, acelaşi accent, dar, fireşte că se putea înşela. Ce putea să aibă de-a face soţia unui om atât de bogat precum Carlos cu un cadavru? Nu ţinea.

Îşi scarpină nasul şi-şi îndreptă privirea spre locul unde era lungită femeia. Îşi luase revista şi începuse din nou să citească.

Iritat de problema asta, pe care n-o putea rezolva imediat, ridică din umeri, se sculă de pe bicicletă şi se îndreptă spre mare. Rămase o clipă să-i observe pe cei care se scăldau, gândindu-se la femeie şi la valiza de plastic.

Cu puţin înainte de cină, Harry s-a putut întoarce în cabină. O adolescentă blondă şi durdulie venise la el, roşind şi pufnind în râs, să-i ceară o lecţie de înot. După vreo jumătate de oră, altă adolescentă, care râdea şi ea prosteşte, aştepta. După performanţele lor, Harry îşi dădu seama că erau amândouă înotătoare bune; nu era decât o scuză ca să flirteze cu el. Asta făcea parte din meserie, şi şi-a făcut numărul.

Apoi comenzile s-au înteţit, şi a fost obligat să-i ajute pe Charlie şi pe Mike să facă faţă. Numai către ora 19, când înotătorii au plecat să facă un duş şi să se schimbe pentru cină, a fost liber să se întoarcă în cabină.

Se opri în faţa uşii ca să verifice firul de bumbac negru şi încruntă sprâncenele constatând că era rupt. Împinse uşa şi pătrunse în cămăruţa

înăbuşitoare. Privi în jur. În aparenţă, nimic nu fusese atins dar ştia că cineva intrase.

Ieşi prudent, se uită în dreapta şi în stânga, apoi înconjură cabina să se asigure că valiza era tot sub şezlonguri. Satisfăcut de inspecţie, făcu un duş, îmbrăcă nişte pantaloni şi o cămaşă şi se îndreptă spre bucătărie pentru cină.

Era singur la masă. Nici Nina, nici Manuel nu erau acolo, şi Solo, care se agita în faţa maşinii de gătit, îi zâmbi vesel.

— Începe fără mine, zise el. Am văzut c-ai dat lecţii, hm? Sunt nostime, micuţele, nu? Toată lumea e mulţumită de dumneata, Harry. Şi eu.

Joe aşeza în faţa lui o farfurie cu pui *á la Maryland,* cu banane fripte.

— Dumneata vrei să mă îngraş, glumi Harry.

Solo izbucni în râs.

— Un băiat voinic ca dumneata trebuie să mănânce. Eşti ca mine, ai nevoie să mănânci. (Se opri să se uite în cuptor.) Doamna Carlos mi-a vorbit de dumneata. O interesezi. (Solo închise cuptorul şi îi făcu lui Harry cu ochiul.) E cea mai bună clientă a mea, şi cea mai bogată.

Harry începu să mănânce puiul.

— Şi ce voia să ştie?

— Cine eşti… de unde vii… cum ai sosit aici.

Harry se opri, cu furculiţa în aer, şi se uită la îmbucătura de pui.

— Cum am sosit aici? Ce-nseamnă asta?

Solo începu să stropească cei cinci pui care erau pe frigare.

— Femeile astea pun totdeauna întrebări idioate. Voia să ştie dac-ai venit pe şosea.

Harry lăsă furculiţa jos.

— Ei şi ce i-ai spus?

Solo îl observă:

— C-ai venit împreună cu Randy cu autostopul. N-ar fi trebuit?

Harry dădu din cap.

— Într-adevăr, aşa am venit. De obicei ea cinează aici?

— Nu ia niciodată cina aici. Mănâncă la prânz, dar nu şi la cină. S-a dus acasă.

Solo se apucă să taie puii fluierând printre dinţi. Harry îşi reluă mâncatul. Aşadar, acum ea ştia cine-i el, iar întrebarea ei îi confirmă că era femeia din Mustang. Oare ce însemna asta?

Îşi termină cina fără plăcere, apoi se ridică.

— Mă duc la bar. Poate că Randy are nevoie de-o mână de ajutor.

— Sigur.

Solo abia asculta. Aranja cu afecţiune bucăţile de pui pe un platou de argint, înconjurându-le de banane fripte, de cireşe şi de ananas.

Harry nu se opri în restaurantul în care se aflau vreo patruzeci de persoane. Manuel se agita aferat în jurul meselor. Nina, în salopetă stacojie, în picioare lângă o masă, stătea de vorbă cu patru domni. Cu ochii îndreptaţi spre ea, râdeau dezbrăcând-o cu privirea.

Harry intră în barul pustiu la ora aceea. Randy spăla nişte pahare. Îşi îndreptă privirea spre Harry ridicând o sprânceană întrebătoare.

Harry îi povesti repede cum se dusese să ia valiza; cum îl întâlnise pe Lepski, şi cum era sigur că doamna Carlos era femeia din Mustang.

Randy asculta, cu un pahar în aer şi ochii uluiţi.

— Asta nu-i doamna Carlos… nu ţine! exclamă el când Harry se opri. Eu unul nu cred.

— Atunci de ce a întrebat dac-am venit pe şosea?

Harry se aşeză pe-un taburet, punându-şi coatele pe tejghea.

— Aceeaşi înălţime, acelaşi accent… şi-n plus, întrebarea care a pus-o. Sunt sigur că-i ea.

Randy puse paharul jos.

— Dar asta e plină de biştari! Ce… în fine… ce-nseamnă asta?

Harry îşi aprinse o ţigară.

— Nu ştiu. Poate c-o să găsim vreun răspuns în valiză. La ce oră eşti liber?

— Nu înainte de ora 23 şi 30 de minute.

— O.K. Te voi aştepta.

Harry îl părăsi făcându-i un semn cu capul. Merse de-a lungul aleii pe lângă bucătărie, îşi aruncă o privire prin fereastra deschisă. Solo, la fel de aferat, stătea cu spatele la el. Alături de el, Joe ţinea un platou. Harry continuă să meargă în direcţia cabinei. Când se apropie de gardul de mărăcini care despărţea cabinele de restaurant, percepu o mişcare în faţa lui. Se opri brusc, încordat, scrutând întunericul. Era sigur că mişcase ceva în umbra cabinei. Rapid şi fără niciun zgomot, ieşi de pe alee şi se lipi de-un copac, scotocind tenebrele cu ochii.

Auzi pârâind un chibrit, şi o flacără minusculă sclipi în întuneric, în scurta licărire, zări faţa Ninei, încadrată de părul negru şi strălucitor. Îşi aprinse o ţigară şi apoi aruncă băţul.

După o ezitare, Harry se întoarse pe drum şi se îndreptă spre lucirea roşiatică a ţigării.

Apropiindu-se de ea, îi simţi parfumul subtil. Era prea întuneric s-o vadă bine, abia ajungea să-i distingă silueta. Îl străbătu din nou o dorinţă sfâşietoare: ceea ce spera nu-l va mai frământa multă vreme.

— Vreau să vorbesc cu dumneata, spuse ea din umbră.

— Îmi place s-ascult, murmură el. Haide… vorbeşte.

Aruncă ţigara. Capătul incandescent străluci o clipă, apoi se stinse.

— Nu se poate vorbi aici, îi spuse gâfâind, cu vocea schimbată. Vino. Dă-mi mâna.

Harry se simţi îngrozitor de decepţionat. Furia şi dispreţul Ninei contau pentru el. *Fricosule mârşav.* Aşa-i spusese. Insulta o deosebea de celelalte, şi asta-i plăcuse: n-avea nicio legătură cu vorbele de dragoste snoabe pe care i le spuneau toate

refulatele, care se răsuciseră sub el gemând şi vârându-şi unghiile în spatele lui.

Îi întinse mâna. Degetele ei uscate şi fierbinţi tatonară o clipă în întuneric apoi se strânseră pe încheietura lui Harry.

Îl duse de mână, înfundându-se în tenebre. O urmă fără veselie, dar fără ezitare. Avea impresia că inima îi bătea mai încet şi mai greu, ca şi când sângele i se îngroşase.

În cele din urmă, ajunseră la un pâlc de palmieri înconjuraţi de dune: printr-o trecere îngustă între dune, zăriră marea, oglindă întunecată în care se reflecta luna.

Dădu drumul mâinii lui Harry şi căzu în genunchi: era destulă lumină şi o putea vedea bine. Salopeta ei roşie părea neagră, şi prin contrast, pielea ei mai albă.

În picioare lângă ea, o privea de sus. Îl trase de mână, nerăbdătoare, şi el se lăsă în genunchi în faţa ei.

— E cel mai minunat lucru ce mi s-a întâmplat în viaţă, îi spuse cu vocea sălbatică, când dumneata l-ai trântit jos pe porcul ăsta gras.

Harry simţi ca o lovitură în piept, atât era de şocat, ăsta era într-adevăr ultimul lucru pe care credea c-o să-l audă din gura ei. Se încordă, crispându-şi pumnii pe coapse.

— Dac-ai şti de câte ori am sperat şi m-am rugat să i se-ntâmple aşa ceva, continuă ea. Dac-ai şti câtă nevoie aveam să mi se confirme că el nu e o divinitate, că nu e de neînvins cum ne spusese mamei, fratelui meu şi mie, aşa încât începusem să fim convinşi de asta. Te-am văzut jucându-te cu el. De trei ori l-ai lăsat să te pocnească. Şi-apoi…! E cel mai minunat lucru, cel mai liniştitor din viaţa mea!

El tot nu spunea nimic: continua să se uite la ea.

— Îl urăsc! (Violenţa pasionată a vocii îl făcu să clipească.) Mă zdrobeşte, şi e pe cale să-mi distrugă viaţa, aşa cum a distrus-o pe-a mamei,

cum a încercat s-o ruineze pe-a lui Sam. Dar Sam a avut curajul să plece şi să se angajeze în armată. Pentru el nu-s decât o vită, cum a fost mama: o creatură indiferentă, care nu trebuie să aibă nici sentiment, nici gândire, nici ambiţie, care nu trebuie să aibă nici soţ, nici amant. Dacă nu i-aş fi spus că vreau să pleci, nu m-ar fi slăbit din ochii cât ai fi stat aici. Dar l-am dominat! Crede cu adevărat că te detest fiindcă l-ai trântit jos. Eşti bărbat, singurul care a venit vreodată aici, după Sam. Au venit şi alţii şi au plecat, prea terorizaţi chiar să se uite la mine.

— De ce-mi spuneţi astea? întrebă Harry.

— Pentru că eşti bărbat şi vreau un bărbat.

Cu gesturi rapide, s-a descotorosit de pantalonii şi de tunica salopetei. I-a auzit icnitul răguşit pe care-l scoase când se aplecă să-i descheie cămaşa. Îi respinse mâinile, şovăind. Apoi, dorinţa lui, tot atât de frenetică precum aceea pe care-o simţea ea, a fost mai puternică decât prudenţa. A dezbrăcat-o şi a luat-o în braţe.

Furia nerăbdătoare a Ninei era să le strice plăcerea, dar el o ţinu strâns, strivind-o sub el ca s-o împiedice să se mişte; îi vorbi cu blândeţe, cu faţa lipită de-a ei, spunându-i s-aştepte, că totul trebuie să se-ntâmple încet. Lipită de el, a părut, după o clipă, să simtă că el ştia cum e mai bine pentru ea şi s-a destins şi s-a calmat. El a avut nevoie de minute lungi mai înainte de-a simţi, după respiraţia ei gâfâind şi arcuirea progresivă a spatelui, că era pregătită să înfrunte furtuna.

Îi spuse cu blândeţe:

— Da… acum… împreună.

Apoi au fost cuprinşi de-o vijelie voluptoasă, cu urechile vâjâind şi, plutind în gol, ar fi vrut să dureze o veşnicie.

Când Randy se apropie de cabina lui Harry, zări lumină în spatele perdelei. Se opri în faţa uşii şi bătu. Îl auzi pe Harry traversând camera; uşa se deschise.

— Hai, intră.

— Vorbeşte încet, îi spuse Randy şoptit.

Manuel tocmai s-a culcat.

— Atunci, să mergem cu valiza în cabina ta.

Harry se duse să ia valiza albă de plastic de pe pat.

— Ce-i înăuntru?

— Nu m-am uitat încă… e încuiată cu cheia. Ai o şurubelniţă?

Randy se uită la broască.

— Am un cuţit bun. Ar trebui să meargă.

Au ieşit în noaptea caldă, au făcut câţiva paşi pe potecă, şi au intrat în cabina lui Randy.

Acesta aprinse lumina, închise uşa şi trase zăvorul.

— Ce-ai făcut până acum? întrebă el. Am crezut c-ai avut timp să te uiţi.

— Te-am aşteptat. Oricum, dacă-s biştari înăuntru, nu-s prea mulţi.

Randy deschise un sertar al comodei, scoase un cuţit mare de pescuit pe care i-l întinse. Harry forţă repede încuietoarea valizei. Apoi o deschise.

Cu respiraţia întretăiată, Randy se aplecă deasupra lui ca să se uite.

Harry etală cu grijă pe pat ceea ce era în valiză. Apoi puse valiza jos şi examină obiectele care formau acum două grămezi diferite.

Era un costum gri de vară, tocit, trei cămăşi albe, patru perechi de şosete negre, un etui de plastic conţinând un aparat de ras cu baterii, periuţă de dinţi, burete, săpun şi pastă de dinţi, o pijama albastră, nişte papuci de casă purtaţi şi şase batiste albe. Cea de-a doua grămadă era mai interesantă. Un pistol Luger automat de calibrul 7,67 şi o cutie cu o sută de cartuşe; cinci pachete de ţigări Chesterfield; o jumătate de sticlă de whisky White Horse; un mic sul de bilete de 5 dolari, şi un vechi portvizit de piele neagră.

Harry luă sulul de bilete, scoase elasticul şi le numără.

— Iată toată averea noastră, Randy. Două sute zece dolari.

— Mai bine decât nimic.

Fără voia lui, vocea lui Randy trăda că era profund decepţionat.

Harry se aşeză pe pat şi luă portvizitul. Răsturnă pe pat ce era înăuntru. Se aflau în el mai multe cărţi de vizită ale căror nume nu-i spuneau nimic; o carte de credit de la American Express pe numele lui Thomas Lowery; o bancnotă de o sută de dolari şi un permis de conducere pe numele de William Riccard, cu o adresă din Los Angeles.

Harry îi arătă lui Randy permisul de conducere.

— Cel puţin, suntem siguri că mortul e într-adevăr Riccard-Bilă-de-biliard.

— Şi în plus ce mai ştim?

Harry se uită la obiectele etalate pe pat.

— Nu-i nimic aici care să merite să înduri tortura la care a fost supus Bilă-de-biliard, murmură, ca şi când şi-ar fi vorbit lui însuşi. Şi totuşi, pot să pariez că era hotărât să împiedice prin toate mijloacele ca valiza să ajungă în alte mâini.

Ridică valiza goală, o deschise, şi, cu ajutorul cuţitului lui Randy, începu să taie căptuşeala de pânză. Fixat de capac cu plastic adeziv, descoperi un toc micuţ de plastic conţinând o singură carte de vizită fără nume. O scoase, o întoarse şi citi următoarea inscripţie, scrisă de mână cu grijă:

Funnel, Sheldon. 1.t 07.45.27.mai.

— Asta trebuie să fie… dar ce-nseamnă asta?

Harry îi întinse cartea de vizită lui Randy care o citi, apoi clătină din cap.

— Singurul Sheldon pe care-l cunosc este insula Sheldon, la zece mile dincolo de recifuri, în golf. Crezi că-i asta?

— Ce-i acolo?

— Nimic. Stânci şi păsări. Nina se duce acolo, când vrea să înoate goală.

— Şi Funnel, asta-ţi spune ceva?

— Nu, nimic… Poate că Nina ştie, vrei s-o întreb?

— Nu. (Harry luă cartea de vizită, o privi îndelung, apoi ridică din umeri şi o puse în buzunarul de la piept.) Hai să ne culcăm, s-a făcut târziu.

Împărţi sulul de bilete de 5 dolari şi îi dădu jumătate lui Randy.)

— Asta-i partea ta.

— Grozav! Mulţumesc! Nu spun nu. (Randy arătă cu mâna obiectele întinse pe pat.) Ce-o să faci cu rahaturile astea?

— O să mă descotorosesc de ele.

Harry începu să umple valiza.

— Aşadar asta-i averea noastră! zise Randy. Ce dezamăgire!

— Nu ştim încă… Poate că soluţia e-n cartea de vizită.

Harry lăsă capacul valizei şi o închise.

Randy, văzându-l absent de tot, cu ochii albaştrii pierduţi în depărtare, se întrebă ce-i trecea prin cap.

Harry luă valiza şi ieşi din cabină.

CAPITOLUL V

Singurul zgomot care tulbura liniştea din sala inspectorilor de la poliţia din Paradise City era bâzâitul agitat al unei muşte mari, albastre, care se lovea de tavanul murdar.

Max Jacoby, inspector de gradul 3, aşezat la biroul său, studia metoda Asimil: *Le Francais sans Peine*[2]**.** Rumega în linişte nişte fraze de genul: *le pauvre diable est sourd comme un pot (nenorocitul e surd de tot)* sau *oui, mais il est malin comme un singe (da, dar e şiret ca o maimuţă).*

Jacoby, un tânăr înalt, cu tenul bronzat, ajunsese la lecţia 114. Nu mai avea decât 26 ca să-şi termine cursul. În vederea acestui eveniment, economisise bani să se ducă la Paris în timpul concediului, foarte hotărât să-i uluiască pe parizieni cu cunoştinţele sale de limbă franceză.

În faţa lui, sergentul Joe Beigler, instalat la masă, cu un pahar de carton cu cafea călduţă în mână, o ţigară în bot, cu ochii închişi pe jumătate, se străduia să aleagă calul pe care să-l joace la handicapul de la ora 15.

Înalt, solid, apropiindu-se de patruzeci de ani, cu faţa lui grasă, stropită de pistrui, Beigler era mâna dreaptă a căpitanului de poliţie Frank Terrell. În după-amiaza aceea, ca variaţie, nu se comisese niciun delict în oraş. Totul era aşa de calm că Terrell se întorsese acasă ca să-şi tundă peluza, lăsându-l pe Beigler să asigure permanenţa. Beigler era aşa de obişnuit cu acest lucru că n-ar fi ştiut ce să facă dacă i s-ar fi dat liber după-masa. Atâta timp cât era bine aprovizionat cu cafea şi cu ţigări, era mulţumit să rămână la birou până în ziua când o să-l ducă cu picioarele înainte.

— Aţi spune că maimuţa e un animal şiret, domnule sergent? îl întrebă Jacoby.

De câtva timp se gândea la lecţia sa nedumerit, neglijând faptul că metoda de asimilare spera să contribuie la îmbogăţirea vocabularului său, fără ca să se dedea din pricina asta la nişte insinuări calomnioase la adresa maimuţelor.

— Mai spune o dată, să vedem?

— E şiret ca o maimuţă, citi Jacoby cu un accent groaznic. Aşa se spune în cartea mea. Ce credeţi despre asta?

Beigler respiră adânc, încetişor. Faţa lui plină de pistrui deveni stacojie.

— Oare din întâmplare ai de gând să mă faci maimuţă? întrebă el, aplecându-se agresiv.

Jacoby oftă. Ar fi trebuit să ştie că Beigler, pe care-l considera aproape analfabet, nu i-ar aduce nici ajutor, nici încurajare.

— O.K., domnule sergent, n-am spus nimic.

Uşa se deschise brusc, şi inspectorul de gradul 2 Lepski intră în încăpere ca o ghiulea de tun. Se opri brusc chiar în faţa biroului lui Beigler.

— Şeful e aici, Joe? strigă el gâfâind.

Beigler se rezemă cu spatele de jilţ şi cercetă cu dezaprobare faţa excitată a lui Lepski.

— Nu, nu-i aici. Dacă te interesează, s-a dus acasă să-şi tundă peluza.

— Să-şi tundă peluza? (Lepski păru stupefiat.) La dracu, vrei să spui că tunde iarba cu vreunul din blestematele alea de maşini cu motor?

— Nu. O taie cu foarfecele de unghii, îi răspunse Beigler, foarte sarcastic. Aşa are timp şi să se bronzeze.

— Am glumit destul, da?

Lepski începu să se legene de pe un picior pe celălalt.

— Am dat de-o urmă. Poate că ăsta-i norocul pe care-l aştept, Joe… pentru promovarea mea. În timp ce voi ăştia, incapabili, stăteaţi cu fundul pe scaun să se aşeze untura pe voi, eu am găsit maşina lui Riccard!

Beigler se aplecă înainte.

— Pe mine mă faci incapabil, Lepski?

În ciuda excitaţiei sale, Lepski înţelese că trebuia să aibă grijă. La urma urmelor, Beigler era barosanul când şeful nu era acolo. Genul ăsta de aprecieri risca să-i întârzie promovarea.

— Ascultaţi, domnule sergent, atunci când vorbesc de incapabili înţeleg nişte jalnici indivizi ca el, zise arătându-l pe Jacoby. (Cu ăsta, era pe teren solid. Jacoby nu era decât de gradul 3.) Şefii şi sergenţii fac totdeauna excepţie. Am găsit maşina lui Riccard!

Beigler îl privi ameninţător.

— Bine, nu-i nevoie s-o pui pe note! Fă un raport.

— Dacă şeful e acasă, poate c-ar fi mai bine să trec să-l văd, explică Lepski, care detesta să facă rapoarte. Trebuie să fie prevenit imediat, domnule sergent.

Beigler estima că Young Hopeful, la 18 contra 1, oferea un risc mic, dar o şansă de câştig, şi îşi notă numele pe sugativă. Privi pendula; văzând că mai avea o jumătate de oră în faţa lui ca să joace, se întoarse la treburile poliţiei.

— Nu te mai bâţâi ca şi când ai vrea să urinezi, să răsti el, Unde ai găsit maşina?

— Ascultaţi, domnule sergent, ar fi mai bine să vorbesc cu şeful.

— Eu sunt şeful, zbieră Beigler. Pentru moment, eu sunt cel care comandă blestemata asta de poliţie. Unde ai găsit-o?

— Ascultaţi, domnule sergent, e foarte important pentru mine…

— UNDE Al GĂSIT-O? răcni Beigler bătând cu pumnul în birou.

Lepski înţelese că nu mai era nicio speranţă.

— Mă duc să fac raportul.

Şi făcu un pas spre masa lui.

— Vino aici! O să-ţi scrii raportul mai târziu! Unde ai găsit-o?

— A fost găsită în parcarea de la autoservirea Mead, răspunse Lepski în silă.

— Cum asta: a fost găsită? Trebuie să înţeleg că n-ai găsit-o tu personal?

— Unul din oamenii noştri, recunoscu Lepski, morocănos. Dar eu am avut geniala idee să telefonez la Miami… Aşa că, de fapt, eu am găsit-o.

— Du-te şi fă-ţi raportul, repetă Beigler.

Puse laba lui mare pe telefon şi vorbi la poliţia din Miami, în timp ce Lepski, tot posomorât, bătea cu furie în maşina de scris.

Întrebările lui Beigler, mormăieli, alte întrebări, apoi, în fine:

— De acord, Jack. Vrem toate detaliile. O să vi-l trimit pe Hess. Umblă zvonul că Bilă-de-biliard a fost scos din circulaţie. Daa… O. K., şi aşeză receptorul în furcă.

Formă numărul de acasă al lui Terrell. Trebui să aştepte puţin, mai înainte să vină căpitanul la telefon.

— A fost găsită maşina lui Riccard, şefu, anunţă Beigler.

Lepski încetă să mai bată la maşină şi începu să se lovească în piept frenetic, dar Beigler nu-i dădu nicio atenţie.

— Poliţia din Miami e pe cale să cerceteze amprentele. Îl trimit acolo pe Hess. Am înţeles, şefu, vă ţin la curent.

Şi puse receptorul la loc în furcă.

— Nu v-am auzit menţionând numele meu, spuse Lepski cu voce amară.

— Nu l-am menţionat, replică Beigler. Termină-mi raportul! (Îşi îndreptă privirea spre locul unde Jacoby continua să-şi rumege frazele.) Max! Ia maşina, du-te la Fred, şi ia-l cu tine la autoservirea Mead.

— O.K., domnule sergent.

Jacoby îşi puse precipitat cartea la loc şi ieşi în pas de atac.

— Hess e şi el acasă, pe cale să-şi tundă peluza? întrebă Lepski cu amărăciune.

— Fiul lui e bolnav. Şi-a luat după-amiaza liberă.

— Monstrul ăla bicefal? Bolnav? Daţi-mi voie să râd! Nărodul ăla îngrozitor n-ar ajunge să se îmbolnăvească chiar dac-ar vrea. Eu pariez că Hess tocmai sforăie la soare!

Beigler zâmbi.

— Poate c-ai dreptate… Fă-mi raportul ăla.

Peste zece minute, Lepski smulse pagina din maşină, o reciti, îşi puse parafa strălucitoare şi o depuse pe biroul lui Beigler.

— Am o idee, zise. Danny O'Brien a stat la pârnaie cinci ani cu Bilă-de-biliard şi cu Domenico. Dacă m-aş duce să-l trag de limbă? Poate că ştie ce-a făcut Bilă-de-biliard timp de trei zile cât a stat aici?

Beigler citi raportul, apoi ridică ochii spre Lepski.

— Crezi că Solo minte?

— Sigur că minte, dar e prea solid şi prea şiret ca să se lase descusut. Tot atât de adevărat pe cât sunt eu aici în faţa dumneavoastră, sunt sigur că Bilă-de-biliard s-a dus să-l vadă, şi vreau să ştiu de ce. Şi dacă mi-o poate spune cineva, ăsta-i Danny.

— Bine, de acord. Du-te să-l vezi.

Lepski îl fixă pe Beigler.

— Dac-aş fi sergent şi aş citi un raport ca ăsta, ştiţi ce-aş crede?

— Desigur, răspunse prompt Beigler, ai crede c-a fost scris de-un debil mintal care a fost numit inspector de gradul 2 prin nepotism.

Lepski rămase cu gura căscată.

— Repetaţi puţin ca să vedem… nepot… Ce?

Beigler era un pasionat cititor al cărţilor de buzunar. Când dădea peste un cuvânt pe care nu-l cunoştea – şi erau destule – se uita în dicţionar şi-l vâra la cap ca să-şi impresioneze prietenii când se

ivea ocazia. Cu un aer de superioritate arogantă, îşi savura triumful repetând.

— Nepotism… favoritism în atribuirea unui post unei rude.

Aici lovea din plin, căci din întâmplare, soţia lui Lepski era verişoară de gradul doi cu Carris, soţia căpitanului Terrell. Beigler nu mai contenea să-l tachineze pe Lepski din cauza asta, ştiind foarte bine că rudenia n-ar schimba nimic, nu servea decât să-l necăjească pe Lepski.

— Când voi fi şeful poliţiei acestui oraş blestemat, mârâi el cu furie, am să vă scot la pensie. S-o ţineţi minte!

— Când o să fii tu şeful poliţiei, Lepski, eu voi fi primul om pe lună! Hai, cară-te de aici, şi la lucru!

Lepski se duse în Seacombe, periferia muncitorească din Paradise City: o colonie mică de bungalouri şi de imobile jalnice care strica împrejurimile paradisului opulent şi înfloritor al miliardarilor.

Danny O'Brien locuia într-un apartament de două camere, fără apă caldă, la etajul şase al unui imobil infect care dădea spre mare. Într-o perioadă, avusese o afacere înfloritoare de monede false, şi se specializase în piesele din Roma de dinaintea erei noastre. Câştigase mulţi bani vânzându-şi falsurile unor colecţionari: pălăvrăgeala lui de vânzător era tot atât de convingătoare şi de impresionantă ca falsurile sale. Dar deveni prea ambiţios cu vârsta, încercase să vândă o piesă de aur din epoca lui Iulius Cezar, Muzeului din Washington, care – din răutate – făcuse să fie arestat. În prezent, Danny fabrica soldaţi de plumb, pe care-i picta cu culori încântătoare; îi vindea unor magazine specializate de jucării, care aveau o clientelă de bătrâni doritori să reconstituie marile bătălii ale secolului trecut.

Danny O'Brien avea şaptezeci şi trei de ani. Singura lui extravaganţă era o inofensivă orgie

duminicală în cursul căreia două târfe mimau actul sexual, în timp ce el le privea, cu un pahar de bere în mână, gândindu-se la perioada când fusese actor şi nu spectator.

Lepski l-a găsit la masa de lucru, cu o lampă de ceasornicar la ochi: aplica cu afecţiune un strat de culoare stacojie pe harnaşamentul unui ofiţer de cavalerie, perfect reprodus în plumb.

Lepski deschise uşa c-o lovitură de picior şi intră val-vârtej, faţa lui ascuţită şi bronzată luându-şi cel mai ameninţător aer de sticlete, foarte hotărât să nu facă vreo eroare grosolană, şi să-l oblige pe banditul ăsta bătrân să spună tot ce ştia.

Danny ridică ochii, apoi îşi puse jos lupa. Debil în aparenţă, avea o frunte lată, bombată, care începea să chelească, nişte ochi verzi care lăcrimau, şi-un zâmbet drăguţ dar inexpresiv, aerul inofensiv de bătrân blajin, puţin sensibil, căruia i se puteau încredinţa copiii. Dar Lepski ştia cu cine are de-a face. Sub fruntea lui înaltă şi bombată, avea o minte vicleană, ascuţită ca un cuţit de cizmar, care era poate pe cale de a-şi mai pierde din causticitate, dar Lepski se îndoia de asta.

— Domnule Lepski!

Danny lăsă din mână soldatul de plumb şi abordă zâmbetul unui moşneag căruia tocmai i s-a făcut un cadou scump, şi neaşteptat.

— Ce amabil! Ce mai faceţi, domnule Lepski? Pot să-mi permit să vă felicit pentru promovarea dumneavoastră?

Lepski apucă un scaun şi se aşeză călare pe el.

— Ascultă, Danny, i-o taie el cu vocea lui de sticlete, fără vorbe sforăitoare. Riccard-Bilă-de-biliard a fost în oraş marţea trecută. A stat trei zile. Vreau să ştiu ce-a făcut în cele trei zile. Vorbeşte, te ascult.

— Riccard-Bilă-de-biliard? (Danny se sprijini de speteaza scaunului, căscând ochii de surpriză.) A fost aici? Vai de mine! (Dădu din capul lui bătrân.) Domnule Lepski, trebuie să vă mărturisesc

că sunt necăjit că n-a venit să mă vadă. La urma urmei, pe vremuri eram prieteni. (Oftă aşa de tare că răsturnă trei soldaţi.) Dar asta-i viaţa. Foştii deţinuţi n-au prieteni. Trăiesc solitari. Desigur că un om cu relaţiile dumneavoastră şi cu ambiţia dumneavoastră, domnule Lepski, nici nu poate ştii şi nici nu poate înţelege ce-nseamnă singurătatea.

Lepski zâmbi: un zâmbet dezagreabil de sticlete cinic.

— Poate că dumneata, Danny, n-o ştii, dar te afli în situaţia de a-ţi atrage mari neplăceri, zise el. Ai de gând să vorbeşti, dacă nu…

Danny era o vulpe prea bătrână ca să reacţioneze la o ameninţare în care se simţea gogoriţa.

— N-aveţi nimic împotriva mea, domnule Lepski. Tocmai v-am spus că nu l-am văzut pe Bilă-de-biliard…

— Nu-s surd. Dar cele două târfe care-şi fac numărul în fiecare duminică seara… am să le trimit mâine la pârnaie. Când nu se zvârcolesc pe covorul dumitale, fură prin magazine. Aşa că o să le trimit la răcoare pentru doi ani, şi o să le spun că dumneata le-ai denunţat. Asta ţi-ar face plăcere?

Danny clipi mărunt; Lepski trase concluzia că nu i-ar face plăcere chiar deloc.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, domnule Lepski.

— Mă faci să pierd timpul. După ce-o să trimit grăsanele alea două la gherlă, o să m-ocup de dumneata. Ce-ai zice să te-ntorci la răcoare pentru cinci ani?

Danny tresări.

— N-am făcut nimic…

— Sigur că n-ai făcut nimic, dar să presupunem că găsesc câteva pachete cu droguri în maghernița asta. Crezi c-ai putea scăpa?

— N-o să faceţi asta unui moşneag, domnule Lepski.

Acum Danny vorbea pe-un ton plângăreţ. Lepski îi zâmbi veninos.

— Vorbă să fie, şi-ncă cum! Şi am s-o fac imediat. Acum ciripeşti, sau trec la acţiune.

Danny ştia să recunoască atunci când era înfrânt. Se aşeză cu ochi de învins.

— Ce vreţi să ştiţi?

Lepski dădu din cap în semn de aprobare.

— În sfârşit, te recunosc. Ştiam c-ai să înţelegi în cele din urmă. Bilă-de-biliard a venit să te vadă, nu-i aşa?

— Dacă vă spun, domnule Lepski, o să lăsaţi în pace fetiţele?

— Da, bineînţeles… nu-s supărat pe ele. Şi-o să te las în pace şi pe tine, Danny… e normal, nu-i aşa?

— Da, a fost aici. Mai întâi, fusese să-l vadă pe Solo, dar Solo n-a vrut să-i dea o mână de ajutor, atunci a venit la mine. Voia să-i împrumut cinci sute de dolari.

— Pentru ce?

— Mi-a spus că voia să închirieze un vapor. N-aveam cei cinci sute de dolari, aşa c-a fost obligat să se lipsească de vapor.

— De ce voia un vapor?

Danny şovăi, apoi văzând că Lepski îşi pierdea răbdarea, mărturisi:

— Mi-a spus că trebuie să se ducă în Cuba.

Lepski îl fixă cu privirea.

— În Cuba? De ce dracu n-a deturnat un avion, ca toată lumea? De ce voia să se ducă în Cuba?

— Ducea nişte marfă în Cuba. E un partizan de-al lui Castro.

— Marfă?… ce-nseamnă asta… marfă?

— Nu ştiu, dar cum avea nevoie de-un vapor, presupun că trebuia să fie grea. (Danny se opri puţin, apoi continuă): îi era frică, domnule Lepski, într-adevăr frică. M-a apucat groaza numai uitându-mă la el.

— Şi ce-nseamnă: e un partizan de-al lui Castro?

— Nu şti? Bilă-de-biliard e un comunist înfocat. Crede că Fidel Castro este cel mai mare om din toate timpurile.

Lepski scoase un mormăit de dispreţ.

— Ce-i cu lovitura care a dat-o la Vero Beach, Danny?

— Nu ştiu. Umblă nişte zvonuri, dar asta nu-nseamnă nimic. Ştiu numai că era o lovitură mare.

— Ce-ai auzit vorbindu-se?

— Nişte zvonuri. Se spune că Bilă-de-biliard dăduse cea mai mare lovitură din viaţa lui.

— Cine spune asta?

Danny făcu un gest vag.

— Ştiţi cum e, domnule Lepski. Eşti într-un bar şi auzi vorbindu-se. Te întâlneşti cu diverşi cunoscuţi şi ei vorbesc.

— Şi ei spun că Bilă-de-biliard e mort, nu-i aşa?

Danny dădu din cap.

— E adevărat, dar asta nu-nseamnă nimic. Poate tot atât de bine să fie în viaţă.

— Nu, cred că-i mort, îl asigură Lepski convins. Cine l-a ucis, Danny?

— Nu ştiu. Nici nu-s sigur că-i mort.

Lepski îl crezu.

— Bilă-de-biliard era înfumurat ca un păun, zise el. Îşi ascundea totdeauna bila sub o perucă. Ceea ce-nseamnă că-i cam plăceau femeile. Care-i ultima lui gagică, Danny?

— N-am fost niciodată prieteni intimi încât să vorbim despre gagicile noastre, domnule Lepski.

După modul cum clipea Danny, Lepski înţelese că minţea.

— Am să repet întrebarea încă o dată, şi după aceea, cele două pipiţe ale tale vor merge la zdup, chiar în după-masa asta. Care era ultima lui gagică?

Danny îşi trecu limba pe buzele uscate, apoi făcu din nou un gest de înfrângere.

— Am auzit spunându-se că se numeşte Mai Langley.

— Cine-i? Unde poate fi găsită?

— Nu ştiu.

De data asta, Lepski a fost convins că Danny spunea adevărul.

— Dă-mi cartea de telefon.

Danny se sculă şi se duse la birou, de unde se întoarse cu o carte de telefon, având paginile cu colţurile îndoite, pe care i-o întinse lui Lepski.

Poliţistului nu-i trebuiră decât câteva secunde ca s-o găsească pe Mai Langley. Locuia pe Seaview Boulevard la numărul 1 556 b în Seacombe.

— Perfect, Danny, nicio vorbă despre toate astea; şi-n locul tău aş renunţa la micile serate intime de duminică. Ar putea atrage vizita brigăzii de moravuri.

Lepski ieşi, coborând câte patru trepte deodată.

Danny aşteptă o clipă, apoi se duse în linişte la uşă, se aplecă peste balustradă şi privi după Lepski care cobora repede scara. Se întoarse în cameră, închise uşa, apoi se uită la numărul lui Mai Langley în cartea de telefon. Formă numărul gândind că era o nimica toată să-i trimită un avertisment anonim.

A lăsat telefonul să sune câteva minute, mai înainte de-a deduce că nu era acasă.

Căpitanul de poliţie Frank Terrell, un bărbat înalt şi puternic, cu părul blond cărunt şi cu o falcă agresivă proeminentă, ţâşni în sala inspectorilor, şi privi în jur.

Beigler era la telefon, Jacoby bătea la maşină. Frank Hess, şeful brigăzii de criminalistică, mic, gras şi şiret, recitea un raport pe care tocmai îl terminase. Cei trei bărbaţi au ridicat ochii când Terrell închise uşa.

Beigler vorbea în receptor:

— Tocmai a sosit şefu. Da, îi voi spune: Nu se va clinti de aici până-ntr-o oră.

Şi închise telefonul.

Îndreptându-se spre micul său birou, Terrell ordonă:

— Joe şi Fred, veniţi în biroul meu. Max, ocupă-te de permanenţă. Unde e Lepski?

— S-a dus să-l vadă pe O'Brien, răspunse Beigler, intrând în biroul lui Terrell, în urma lui Hess. Ar trebui să se-ntoarcă dintru-n moment într-altul.

Terrell se aşeză.

— Charley a adus cafea?

Ca şi Beigler, lui Terrell îi era greu să se concentreze fără cafea.

— Soseşte, zise Beigler, în timp ce uşa se deschidea şi Charley Tanner, sergentul de gardă la postul de poliţie, intra cu trei pahare de carton cu cafea pe care le puse pe birou.

— Mulţumesc, Charley, spuse Terrell. (După ce-a ieşit Tanner, adăugă uitându-se la Hasse): Ei, Fred?

— E într-adevăr maşina pe care o închiriase Bilă-de-biliard, confirmă Hess. Miami a trimis funcţionarul de la Hertz din Vero Beach ca s-o identifice. La asta lucrează laboratorul acum.

— Căpitanul Franklin a spus că ne va telefona raportul dintr-o clipă în alta, interveni Beigler.

Terrell clătină din cap.

— Şi Lepski?

— A crezut că i-ar fi de folos să se ducă să-i spună două vorbe lui O'Brien, răspunse Beigler zâmbind. E plin de idei, băiatul.

Terrell trase din pipă încruntându-şi sprâncenele.

— Şi toate zvonurile astea care umblă, că Bilă-de-biliard ar fi dat o lovitură mare, spuse uitându-se la Hess. Au vreun sens?

— Şi-ncă cum!… Se vorbeşte prea mult ca să nu fie nimic. După părerea mea, probabil c-a păcălit vreun alt bandit şi din cauza asta nu s-a reclamat.

Afară se auzi tunând o voce excitată:

— Şeful e aici?

— Lepski, anunţă Beigler cu un zâmbet.

Se ridică şi deschise uşa:

— Intră, Sherlock.

Lepski îl împinse şi se năpusti spre biroul lui Terrell.

— Şefule, am dat de-o urmă!

Concis, le povesti celor trei discuţia avută cu Danny O'Brien, omiţând cu grijă să le spună cum obţinuse informaţiile, căci ştia foarte bine că metodele sale ar fi foarte prost văzute de Terrell.

— Atunci, m-am gândit repede, şi mi-am spus: *Cherchez le femme. (Căutaţi femeie.)*

Şi el fusese oarecum influenţat de eforturile culturale ale lui Jacoby.

— *Femeia,* neghiobule! îl corectă Hess.

— Ei şi, ce-i cu asta? replică Lepski tăind aerul cu o mână nerăbdătoare. Ştiam că Bilă-de-biliard trebuia să umble după femei: peruca lui o semnala clar. Atunci am scotocit puţin şi i-am descoperit numele şi adresa. M-am dus la ea, dar spălase putina, şi în mare grabă. Bătrâna care se ocupă de imobil mi-a spus că plecase cu Volkswagen-ul ei împreună cu Bilă-de-biliard, marţi după-amiază.

Terrell asimilă noutăţile, apoi se întinse spre Beigler:

— O să arestăm târfa. O cunoaştem, nu-i aşa?

— Sigur. Mai Langley. Fostă dansatoare de music hall. Condamnată de trei ori pentru posesiune de ţigări cu marijuana. Acum lucrează ca damă de consumaţie la barul de noapte spaniol.

Lepski îl privi cu gura căscată.

— Cum dracu aţi putut afla toate astea?

— Toată lumea ştie că e gagica lui Bilă-de-biliard. Am dosare despre toate târfele de genul ei. (Beigler vorbea cu o înfumurare insuportabilă.) Din cauza asta sunt sergent, Lepski.

Sună telefonul, retezând răspunsul furios al lui Lepski. Terrell ridică receptorul.

— Frank? (Terrell recunoscu vocea şefului poliţiei din Miami.) M-am gândit că asta o să-ţi evite deplasarea: tocmai am primit raportul laboratorului.

Terrell ascultă câteva minute, în timp ce ceilalţi trei îl priveau.

Apoi Terrell încheie:

— Bine… mulţumesc, Phil. O să pun băieţii mei la lucru. Nu, mulţumesc… o să mă descurc. Spune tipilor tăi c-au făcut o treabă bună şi că le mulţumesc. (Aşeză receptorul în furcă.) Era Franklin. Nu-i nicio amprentă în Mustang. Cineva le-a şters cu grijă: absolut nicio amprentă. Dar băieţii de la laborator au identificat nisipul găsit pe cauciucuri. Provine de la Hetterling Cove: micul golf liniştit de la ieşirea din Miami.

— Cunosc locul, spuse Beigler ridicându-se. Bun loc ca să îngropi pe cineva.

— Aşa cum zici, Joe. O să luăm o duzină de oameni cu lopeţi, şi-o să ne ducem acolo să aruncăm o privire.

Beigler îl părăsi, se duse în biroul său şi ridică receptorul.

— Fred, când toată lumea va fi gata, vei prelua conducerea operaţiilor. (Se răsuci spre Lepski.) O vreau pe Mai Langley. Află numărul de la maşina ei şi dă alarma.

Lepski ieşi alergând şi se repezi la masa lui de lucru.

— Băiatul ăsta lucrează ca să fie promovat, zise acru Hess. Şi când eventual o să-l avanseze, probabil că n-o să mai lucreze deloc.

În aceeaşi zi pe la ora 17, trupul torturat al lui Riccard-Bilă-de-biliard era scos de sub duna de nisip.

Grupul de poliţişti care-l dezgropaseră, şi de pe care curgeau sudorile după munca istovitoare sub un soare de plumb, se dăduse puţin înapoi; unii îşi

astupau nasul cu batista căci doctorul Lowis, medicul legist, asistat de doi interni, avea sarcina deloc de invidiat să examineze cadavrul umflat şi pe jumătate ars.

Către ora 22, Terrell citea raportul medicului legist, în timp ce Beigler era aşezat în faţa lui, cu un pahar de carton cu cafea în mână, iar Hess se uita distrat pe fereastra plină de praf la traficul neîntrerupt de pe strada principală.

În fine, Terrell se răsturnă pe scaun şi lăsă documentul.

— S-ar zice c-ai avut dreptate, Fred, zise el. Probabil c-a tras pe sfoară pe careva. I-au ţinut piciorul drept în foc şi în cele din urmă inima a cedat. Avea trei răni mici, nu destul de grave ca să-i cauzeze moartea, dar a pierdut mult sânge. Nu-s urme de sânge în Mustang, deci n-a fost transportat cu maşina asta la Hetterling Cove, ci într-un alt vehicul.

Se întrerupse ca să mediteze puţin, apoi continuă:

— Fred, ia du-te şi fă un tur pe şoseaua numărul 1. Vezi dacă găseşti pe cineva care a zărit Mustang-ul. Controlează toate barurile, cafenelele, staţiile de benzină… N-o să-ţi fac un desen… Controlează, ce mai…

Hess scoase un mormăit şi ieşi din birou cu o repeziciune uluitoare pentru un om atât de gras.

Terrell se sprijini de speteaza scaunului și-şi luă pipa:

— Ai vreo idee, Joe?

— Poate. (Beigler sorbi câteva înghiţituri de cafea călduţă.) Un comunist… relaţia cubaneză… şi faptul că Bilă-de-biliard căuta un vapor. În vremea asta, dacă vrei să mergi în Cuba, nimic mai uşor decât să deturnezi un avion. Atunci, de ce n-a făcut ca toată lumea? Danny pretinde că avea marfă cu el… prea mare şi prea grea pentru un avion. Atunci mă-ntreb: ce furase oare prea mare şi

prea greu pentru un avion şi care-l interesa pe Castro?

— Crezi că lucra pentru Castro?

— S-ar părea, nu-i aşa?

— Da. (Terrell deveni îngrijorat.) Mai cercetăm două zile şi dacă nu găsim nimic, va trebui să trecem afacerea la CIA.

Beigler se strâmbă:

— Atunci, să-ncercăm să găsim ceva până în patruzeci şi opt de ore, şefule.

În ghidurile turistice se menţiona că Vero Beach este un port de expediere a lămâilor, întinzându-se de la Indians River la mare. Este şi un orăşel activ, cu străzile mărginite de palmieri, de cocotieri şi de boschete înflorite.

Lepski ajunse pe chei către ora 18. Condusese repede, cu sirenele urlând, făcându-şi o plăcere în a teroriza tot ce se afla în calea lui: era trăsătura lui copilăroasă.

De când era ofiţer de poliţie, se hotărâse să stabilească nişte contacte la trei sute de kilometri în jurul oraşului Paradise City. Contactul din Vero Beach era Do-Do-Hammerstein care avea în port un restaurant numit *Crabul şi homarul,* un loc de întâlnire a pungaşilor mici şi mari, traficanţilor de droguri şi băieţilor căutaţi de poliţie, în tranzit la Vero Beach, ca să găsească vreun vas care i-ar pune la adăpost de braţele lungi al celor de la F.B.I. și de la CIA.

Crabul şi homarul, un imobil părăginit de două etaje, se afla înghesuit între un concesionar de gaz în sticle şi un magazin cu materiale pentru pescuit în largul mării. Apropiindu-se, Lepski simţi mirosul de homari fripţi şi de usturoi, pe care Do-Do îl punea în toate sosurile. Stomacul îi chiorăi de plăcere, dar ştia nu va avea timp să i se ofere un prânz.

Împinse brusc cele două laturi ale uşii batante, şi intră în sala cea mare, plină de mese la care erau aşezaţi clienţii obişnuiţi ai lui Do-Do: străini cu

tenul închis afişând o bogăţie dubioasă, tipi cu privirile încruntate, de răufăcători, îmbrăcaţi în costume ţipătoare şi gagicile lor zgomotoase, majoritatea în pantaloni colanţi şi sutien minuscul care le comprima sânii moi în două baloane mari.

O linişte bruscă cuprinse barul la intrarea lui Lepski. Patru bărbaţi aşezaţi lângă uşa din spate, se ridicară grăbiţi şi se strecurară afară. Ceilalţi, cu faţa dintr-odată total inexpresivă, au continuat să-şi mănânce homarul. Chiar şi femeile, atât de expansive de obicei, au început să vorbească încet, în aşa fel încât zgomotul asurzitor care-l întâmpinase pe Lepski se oprise dintr-odată, precum larma unui tranzistor pe care l-ai închis.

Pe când se apropia de bar, Do-Do îl săgetă cu ochii furibunzi, parcă spunând: „Cum îndrăzneşti să-mi faci mie una ca asta?” Era o femeie grasă, cu un piept enorm şi fleşcăit, cu părul vopsit roşu şi o faţă dintre cele mai obişnuite care ar fi putut să fie la fel de bine sculptată într-o bucată de osânză. Numai ochii dovedeau că în spatele acestei faţade de grăsime fleşcăite era tot atât de tare ca lemnul de tec, şi tot atât de alunecoasă ca o prăjină unsă cu ulei.

— Un scotch, comandă Lepski, sprijinindu-şi coatele de tejghea. Cum merg afacerile, Do-Do? Pari numai bună de pus pe frigare.

Do-Do îi umplu paharul.

— E nevoie să vii aici? spuse ea încet. N-ai destulă materie cenuşie să-ţi dai seama că mă ruinezi?

— Trebuie să-ţi vorbesc. Te-aştept în spate peste o clipă. Vino după mine.

Do-Do îl privi ameninţător şi se îndepărtă.

Lepski nu se grăbi; după ce termină de băut, aruncă un dolar pe tejghea şi se îndreptă spre uşă. De îndată ce uşa se închise în urma lui, discuţiile începură şi mai dihai.

Peste cinci minute, era aşezat în livingul particular al lui Do-Do, la parter, cu un pahar în

mână, pe când ea, în picioare lângă fereastră, se uita la animaţia portului, unde pescuitorii de bureţi îşi descărcau bărcile.

— Ce dracu te-a apucat? se răsti ea, tot cu spatele ei lat întors spre el. Tocmai ai făcut s-o întindă patru clienţi buni. Îmi sabotezi restaurantul. Nu-nţelegi că aici un sticlete e tot atât de prost văzut ca un dihor? (Se întoarse cu ochii aruncând fulgere.) Înc-o vizită ca asta, Lepski, şi te previn că eu şi cu tine nu mai lucrăm împreună.

Lepski îşi sorbi scotch-ul.

— Aşează-ţi fundul tău mare pe-un fotoliu, Do-Do. Tu şi cu mine o să lucrăm totdeauna împreună, atât cât o să-mi placă. (Se întrerupse şi se uită la ea cu ochii lui reci de poliţist apoi îi zâmbi.) Hai vino, bebeluşule mare şi gras, stai jos, şi nu mai fii rea cu mine.

— Sper ca-ntr-o bună zi să-i vină vreunuia ideea să-ţi vâre un glonte în piele, îi răspunse Do-Do, instalându-şi trupul masiv într-un fotoliu. O să trimit flori, dar n-o să plâng. Ce vrei?

— O caut pe Mai Langley, îi răspunse Lepski. Do-Do oftă şi clătină din cap de admiraţie.

— Eşti şiret, ticălosule. Nu pot să-nţeleg de ce nu te înaintează în grad.

— Din gelozie, răspunse cu amărăciune Lepski. Vrei să spui că-i aici?

— Da, e-aici. E căutată? N-aş fi angajat-o dacaş fi ştiut.

Lepski gâfâi ameninţător.

— Ah da? Vreau să-i spun două vorbe… nu-i căutată pentru moment, dar ar putea să fie. Când a sosit?

— Acum două zile.

— Singură?

— Sigur. Ţin o casă respectabilă.

— D-aia nu-mi plăcea aici! exclamă Lepski zâmbind. E în camera ei în clipa asta?

— În camera ei? Nu s-a clintit din ea de patruzeci şi opt de ore. Seamănă cu fugara dintr-un

film de Hitchcock.

Lepski îşi goli paharul şi se ridică.

— Ce cameră?

Do-Do îi întinse mâna albă şi mare. Dând din cap resemnat, Lepski îşi scoase portofelul şi îi întinse un bilet de zece dolari.

— Vezi să nu te ruinezi, se indignă Do-Do, făcând o mutră dezgustată.

Strecură biletul în sân.

— N-ai decât să-l cloceşti acolo, şi-o să facă pui, îi replică Lepski. Ce cameră?

— Douăzeci şi trei. (În timp ce Lepski se îndrepta spre uşă, adăugă:) Data viitoare să intri prin spate.

— De acord. La revedere, Do-Do. Fii atentă să nu-ţi prinzi lăptăria într-o uşă turnantă.

Urcă scara până la primul palier, se opri în faţa camerei numărul 23, îşi puse urechea la uşă şi ascultă. Auzi la radio muzică de jazz în surdină. Îşi puse o mână pe pistol, cealaltă pe clanţa uşii şi intră.

Când îl văzu, fata care era întinsă pe pat, în chiloţi şi sutien, se ghemui la perete, cu ochii holbaţi, gura căscată de teroare. O frumuseţe trecută, de vreo douăzeci şi cinci de ani, cu breton şi păr blond, lung.

Lepski înţelese că avea să înceapă să urle. Îi spuse cu o voce tăioasă:

— Poliţia… fără tărăboi. Priveşte.

Îi aruncă legitimaţia care căzu lângă ea, apoi închise uşa.

Ea privi fix legitimaţia, apoi apucă un halat şi se acoperi cu el. Îl observă cu ochii măriţi de groază.

Lepski apucă un scaun, se aşeză călare pe el, îşi dădu pălăria pe spate şi scoase un pachet de ţigări. Îşi puse una în bot, o aprinse cu un chibrit de bucătărie pe care-l aprinse cu o lovitură de unghia degetului mare, apoi, satisfăcut că jucase pentru ea pe sticletele de cinema, zâmbi deodată.

— Bună, Mai… ce te sperie?

— Ce vrei? îl întrebă ea cu o voce răguşită. Nu se intră aşa la oameni… ieşi!

— Îl caut pe Riccard, răspunse Lepski. Aţi părăsit Paradise City împreună acum trei zile. Unde e?

— Nu ştiu.

— Fă un efort, drăguţo. De cine se ascunde?

Ea clipi şi dădu din cap.

— Nu ştiu.

Lepski întinse degetul spre ea.

— Dacă asta-i tot ce ai intenţia să-mi spui, am să te iau cu mine la secţie, o să te-nchidem într-o celulă puturoasă, şi atunci o să ai motive să te fardezi. Nu ţi-ar place, hm?

Dintr-o dată, ochii îi scăpărară de furie.

— Ţi-am spus că nu ştiu, ţipă ea cu o voce stridentă. Nu poţi să mă arestezi! N-ai nimic să-mi reproşezi! Ieşi!

Lepski clătină din cap cu tristeţe.

— Când vin să fac o mică vizită unei drogate recalcitrante, drăguţo, aduc întotdeauna puţină cocaină. Îi spun şefului că am găsit-o în poşeta ei. Întotdeauna mă crede, şi întotdeauna o trimite la pârnaie. Asta-i viaţa, drăguţo. Îmi pare rău, e scârbos, dar trebuie să-ţi faci treaba. Unde-i Bilă-de-biliard?

— Nu ştiu. (Şovăi, apoi adăugă repede): Îl urmărea cineva. A venit să mă vadă şi mi-a cerut să-l conduc aici. Am făcut-o. Voia să închirieze o barcă, dar, după chestia de data trecută, nimeni n-a mai acceptat. Era într-un hal fără de hal! Mi-a spus să stau la Do-Do şi a închiriat o maşină să se-ntoarcă la Paradise City. Spunea că voia să-şi lase valiza la aeroport; după cum zicea, avea prieteni la Paradise City şi ei aveau să-i împrumute bani. M-a lăsat aici şi nu l-am mai revăzut de atunci.

Lepski începu să se gândească la toate astea. Trase concluzia că majoritatea lucrurilor pe care i le spusese erau adevărate, dar nu toate.

— Ce-nseamnă: voia să-nchirieze o barcă, dar, după chestia de data trecută, nimeni n-a acceptat?
— Venise acum două luni. Închiriase o barcă şi a avut necazuri. Barca s-a scufundat.
Lepski se uită la ea clipind.
— Scufundat? Cum asta?
— Cineva a tras în el. Nu mă-ntrebaţi mai mult. Nu ştiu. Nu mi-a spus nimic. Tot ce ştiu e că barca s-a scufundat.
— Cine i-a închiriat barca?
— Nu ştiu.
— Cine erau prietenii lui la Paradise City?
Mai şovăi, apoi răspunse încruntată:
— Solo Domenico şi Danny O'Brien.
„Bun, se potriveşte", gândi Lepski. Cel puţin părea că spune adevărul.
— Atunci, te-a lăsat aici şi a luat valiza la aeroport? De ce?
— Voia s-o lase la loc sigur.
— De ce?
— Se afla ceva înăuntru pe care voia să-l pună la adăpost.
—Ce?
Ea îşi strânse pumnii.
— Nu ştiu. Nu poţi să mă laşi în pace?
— Şi ce voia el să pună la adăpost se afla în valiză?
— Da.
— Dar n-a spus ce era?
— Nu.
— Şi tu nu l-ai întrebat?
— Nu.
— Cât de mare era valiza, Mai?
— O valiză obişnuită… de plastic alb, cu o dungă roşie de jur împrejur.
Lepski încremeni. Avea impresia că merge pe un câmp minat.
— Repetă ca să vedem.
Cu privirea fixă, fata îşi trecu vârful limbii peste buze.

— Era o valiză obişnuită.
— Continuă. Descrie-o.
— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Era veche, cu colţurile roase, albă, de plastic, cu o dungă roşie de jur împrejur.
Lepski consideră că destinul îl luase în braţe ca să obţină avansarea. Numai făcând un efort uriaş, rămase impasibil.
— Acum spune-mi de cine se temea.
Ea se ghemui într-un colţ, pe divan, cu o licărire de groază în ochi.
— Ţi-am mai spus-o… nu ştiu.
Lepski se ridică. Îşi luă legitimaţia pe care o puse la loc în portvizit. Acum, era sigur că ea ştia cine-l urmărea pe Bilă-de-biliard, dar n-o să-şi dea drumul decât în cursul unui interogatoriu oficial. Îşi pierdea timpul încercând să mai scoată ceva în plus.
— Perfect, Mai, îmbracă-te. Te iau cu mine.
— Ţi-am spus că nu ştiu! Nu mă poţi lua!
— Nu te ambala, spuse Lepski. Trebuie să vii, drăguţo. Ai şi vorbit prea mult. Aşa că îmbracă-te, nu-mi da nicio atenţie. Sunt căsătorit.
Atunci se întâmplară două lucruri aproape în acelaşi timp. Uşa se deschise dintr-o lovitură, şi Mai începu să urle întinzându-se pe divan, cu capul sub pătură, ca şi când ar fi căutat să se ascundă.
Lepski se întoarse dintr-o dată.
Văzu un tip bondoc, cu faţa mascată de-o batistă albă, care trăgea. Lepski văzu pistolul scuipând flăcări. Mai zvâcnii pe divan; sângele ei împroşcă peretele în momentul în care gloanţele îi sfărâmară capul. Lepski se aruncă pe jos, scoţându-şi pistolul în timp ce uşa se închidea trântindu-se.
Apoi sări în picioare, cu pistolul în mână, şi alergă spre uşă, în vreme ce un pas greoi tropăia pe scară.
O auzi pe Do-Do urlând, apoi, din nou, zgomotul asurzitor al unei detunături. Ajunse pe

palier, dar îl găsi blocat de trupul masiv al lui Do-Do. Sări balustrada, se prăbuşi la etajul inferior, zdruncinat tot, se clătină dar îşi reveni auzind vâjâitul unei maşini puternice care demara.

Când ajunse pe chei, mulţimea excitată făcea imposibilă orice urmărire.

CAPITOLUL VI

La ora când începeau să apară pe cerul nocturn primele fâşii roşii care anunţau răsăritul zilei, Harry Mitchell ieşi cu precauţie din cabină. Era în costum de baie şi ducea valiza lui Riccard-Bilă-de-biliard. Cele două obiecte pe care le păstrase erau pistolul automat Luger şi o cutie cu cartuşe. Le ascunsese sub o scândură dezlipită de lângă pat.

Rămase un moment mai lung în prag. Era ora 4 şi 55 de minute. Nicio lumină. Niciun zgomot, afară de foşnetul frunzelor de palmier sub briza caldă care răscolea aerul cald.

Satisfăcut de-a fi singurul stăpân al locurilor, coborî repede şi în linişte pe plajă şi intră în apă. Se întoarse pe spate, cu valiza pe piept şi, bătând cu putere din picioare, se îndepărtă de mal. O dată aflat în apa adâncă, se răsuci pe burtă, dând drumul valizei. Apoi plonja în urma ei ca s-o urmărească cum coboară încet până când se aşeză pe fundul oceanului. Ieşi la suprafaţă şi scrută fundul, dar valiza dispăruse; numai o pată puţin mâi deschisă la culoare marca locul unde se găsea.

Se întoarse încet la mal şi, în clipa când păşea pe plajă în drum spre cabină, o lumină se aprinse în camera lui Domenico.

Ajunse în cabină şi se încuie ca să se şteargă. Apoi îmbrăcă nişte pantaloni şi o cămaşă cu mâneci scurte şi încălţă nişte espadrile.

Mai avea ceva mai mult de douăzeci de minute înainte de a-l întâlni pe Solo. Se aşeză pe pat şi-şi aprinse o ţigară. Tot fumând, îi trecură prin minte evenimentele din seara precedentă. Simţi că sângele îi circulă mai repede prin vene gândindu-se la împreunarea explozivă cu Nina. Ca experienţă erotică, era excepţională. Se gândi la soţia lui, moartă de mult. Joan se temea să facă dragoste; în cele din urmă fusese obligat să se

despartă de ea. Convocarea, care-l chema în armată, îi furnizase o scuză comodă. Atunci plecase. Când primise vestea sinuciderii ei, înţelesese că nu reuşise să-i ascundă graba lui de-a o părăsi. Nu avusese intenţia s-o facă să sufere, dar cum cei doi ani pe care-i trăise cu ea îi păruseră extraordinar de înăbuşitori, devenise indiferent faţă de sentimentele ei. Dacă s-ar fi arătat mai răbdător, îşi spunea, mai înţelegător, dac-ar fi făcut un efort ca s-o ajute, şi-ar fi putut rezolva problemele. Deşi se gândea la toate astea foarte cinstit, se îndoia totuşi. Pentru el, dragostea era cel mai firesc lucru din lume: te bucuri de ea, dar fără nicio obsesie; nu-i acorda mai multă importanţă decât altui lucru din viaţa lui. Trebuia să faci dragoste când aveai chef, şi să nu faci dacă dorinţa nu se manifesta. Complicaţiile şi temerile lui Joan îl răniseră, apoi în cele din urmă îl plictisiseră.

Când debarcase la Saigon îl aştepta o scrisoare.

Ea spunea că era într-o stare groaznică. Una din calităţile pentru care o iubise odinioară era cinstea ei absolută. Spunea că n-ar fi trebuit să se mărite niciodată, şi că-l regreta.

Trăgea concluzia:

Presupun că nu sunt singura femeie care să reacţioneze aşa, Harry. Nu pentru că nu-s în stare să iubesc un bărbat: dar poveştile astea cu patul, nu reuşesc să le accept. Cu toate astea, te iubesc… destul de mult ca să-ţi redau libertatea. Fii fericit, Harry. Găseşte altă femeie mai puţin complicată decât mine. Sunt într-o stare!... îngrozitoare încât n-am curajul să mai continui. Se spune c-ai să te întorci. Cu puţin noroc, am putea-o lua de la cap. Ar fi minunat – nu-i aşa? — să facem cunoştinţă din nou, după ani lungi, şi să nu mai fiu în starea în care sunt acum.

La revedere
Joan

Mai târziu primise o telegramă de la tatăl său, în care-l anunţa că fusese găsită în cada de baie, cu venele de la încheieturile mâinilor tăiate, şi c-ar trebui să ceară o permisie specială ca să se poată întoarce.

Cum era pe cale să se declanşeze o bătălie, Harry nu ceruse permisia. A participat la luptă, deprimat, tulburat şi plin de remuşcări. Şi când s-a eliberat, după ce văzuse morţii şi răniţii, după ce coborâse din cerul dogorâtor sub o ploaie de gloanţe, după ce petrecuse cincisprezece zile îngropat într-o gaură, urându-şi propria sa duhoare, şi după ce ucisese el însuşi patru omuleţi galbeni, considera că sinuciderea lui Joan nu mai avea importanţă.

Pentru el, un loc mai important îl avusese Nahn, micuţa vietnameză pe care o descoperise în colţul unei străzi, mestecând într-o supă cu o aromă delicioasă dintr-o cutie scofâlcită în care fuseseră altădată patru kilograme de castraveciori. Mirosurile bucătăriei îl obligaseră să se oprească; se ghemuise lângă ea, şi acceptase bolul de supă pe care i-l oferise. Stătuseră de vorbă.

Nahn vorbea destul de bine engleza. Părul lung şi negru era împletit într-o coadă: coafura arăta că era fecioară. În Vietnam, numai femeile măritate purtau coc.

Obţinuse o permisie de cincisprezece zile. În fiecare dimineaţă, pe la ora 11, venea în colţul străzii să mănânce supa lui Nahn. Apoi, într-o bună zi, descoperise că era îndrăgostit de ea. Mai târziu, ea îi mărturisise că-l iubise de cum îl văzuse.

Începuseră o viaţă în comun care reprezenta pentru Harry realizarea unui vis: dragostea fără complicaţii.

Îşi strivi ţigara, încruntându-şi sprâncenele la amintirea zilei când, întors la Saigon după ce petrecuse o lună într-o orezărie stropită cu gloanţe, a aflat că Nahn murise. O bombă, lansată mişeleşte

chiar în mijlocul pieţii, ucisese zece vietnamezi printre care şi pe Nahn, proiectându-le într-un zid trupurile prefăcute într-un zob însângerat, care a trebuit să fie spălat cu un furtun.

Harry îşi frecă tâmplele. Acum, exista noaptea trecută, şi un alt început. Pentru prima oară întâlnea o femeie care considera sexul ca el: fără nicio inhibare, se servea de el ca să-şi satisfacă dorinţa. Gândindu-se la asta, Harry trase concluzia că era ceea ce-i trebuia. Se săturase până-n gât de complicaţii; se săturase până-n gât de femeile care i se dăruiau ca să-l lege de ele, să-l domine, să-l asfixieze în mrejele lor. Nina, cu frumuseţea ei senzuală, îl răscolise cu atât mai mult cu cât îl avusese prin surprindere. Acum, promitea să-i dea ceea ce căuta el.

Îşi aminti de avertismentul lui Randy: *ea nu-i pentru nimeni, numai dacă nu cauţi să ai necazuri cu Solo.*

Nu se temea de Solo. Era sigur că, dacă se încăierau, l-ar bate pe Solo. Dar nu asta era problema. Solo era tatăl Ninei.

Îşi frecă din nou tâmplele, încruntându-şi sprâncenele. Ea venise la el şi se agăţase de gâtul ei. Oare Solo avea dreptul să se plângă? „Vita lui”, spusese ea. Oare un părinte avea dreptul să-şi trateze fata ca pe-o vită?

Complicaţii… probleme… complicaţii… probleme…

Iritat, Harry se sculă şi ieşi din cabină. Se duse în bucătărie unde îl găsi pe Solo, la masă, savurându-şi cafeaua fumând, cu o havană între degetele lui grase; lumina îi proiecta umbra gigantică, jumătate pe masă şi jumătate pe jos.

— Bună, Harry! (Solo îi zâmbi.) Voiam să-ţi spun aseară. N-am nevoie de tine în dimineaţa asta. Aş vrea să te ocupi de trambulină. L-am văzut ieri pe Hammerson. O să livreze lemnul în dimineaţa asta. (Îşi încreţi ochii mici privindu-l pe Harry): Era foarte târziu aseară când am fost în

cabina ta, şi nu erai acolo. (Se aplecă, cu ochii inchizitori.) Ai găsit vreo gagică ca să te joci cu ea în nisip?

Cu faţa lipsită de expresie, Harry îi răspunse:

— Asta-i treaba mea, Solo.

Solo îşi termină cafeaua dintr-o sorbitură.

— Nu-mi pasă dacă te culci cu ele, Harry, dar nu cu fetiţe. Am o afacere frumoasă, nu vreau necazuri.

— Sunt bărbat, replică Harry, nerăbdător, nu un rahat ca toţi ceilalţi de-aici. Nu-ţi face griji.

— Da. N-o să mă mai gândesc la asta. Te rog să mă scuzi. Solo traversă bucătăria ca să ia patru coşuri mari de răchită.

— Atunci, te ocupi de trambulină, mda? (Solo se îndreptă spre uşă, apoi se opri şi se uită la Harry aplecând capul.) Ce ai spus că eşti?

— Bărbat… un adult care a crescut.

Harry simţi o mică înţepătură care anunţa un pericol.

— Atunci, asta-i? Un adult, hî? (Solo izbucni dintr-o dată într-un râs jovial.) Scuză-mă. Adulţi, asta se presupune că suntem cu toţii, nu?

— În teorie, răspunse Harry cu o voce egală.

— Dar unii sunt mai mult ca alţii, nu-i aşa? zise Solo cu ochii înecaţi în lacrimi. Pariez că te crezi puţin mai adult decât mine, aşa-i?

— Am spus eu asta, Solo?

— Nu. Dar tu nu spui nicicând mare lucru, Harry, şi asta-i foarte şiret din partea ta. (Solo deschise uşa.) Voi fi înapoi pe la ora zece.

Ieşi în penumbră, şi Harry aşteptă, imobil, câteva minute. Nu se destinse decât atunci când auzi demarând motorul Buick-ului şi cum se îndepărtă. Privi la ceas. Era ora 5 şi 40 de minute. Se duse la maşina de gătit, luă ibricul şi-şi turnă o ceaşcă cu cafea.

„E ceva care nu-i tocmai în regulă, gândi el. Oare Solo ar avea deja bănuieli?” Simţindu-se jenat şi nedumerit, îşi sorbi cafeaua fierbinte cu

înghiţituri mici. „Da, e ceva care nu-i tocmai în regulă” îşi repetă el.

— Harry?

Şoapta îl făcu să se întoarcă brusc, şi-şi vărsă cafeaua. Nina era în prag. Avea o cămaşă de noapte scurtă şi transparentă, şi părul ei mătăsos era zburlit de tot. Ai fi zis că tocmai căzuse din pat.

Văzând-o, Harry simţi cum sângele îi pulsează mai iute în vene. Lăsă ceaşca pe masă şi se îndreptă spre ea. Fata se dădu înapoi făcându-i semn. O urmă pe culoar până în camera ei.

Era prea adâncit în admiraţia ei ca să observe camera cu atenţie; i se păru totuşi că se potriveşte cu personalitatea ei. Era luminoasă, veselă, spaţioasă şi curată, cu multe culori vii.

Rămase lângă uşa pe care o închise în urma lui, şi o privi cum îşi scotea cămaşa de noapte. Apoi, complet goală, îşi deschise braţele cu-n zâmbet de dorinţă pe buze, cu sfârcurile sânilor tari și fremătători.

Harry simţi, din nou, mica înţepătură care anunţa un pericol.

„Sunt adult” îl asigurase pe Solo.

Era oare adevărat? Oare un adult rezonabil ar accepta o invitaţie aşa de provocatoare? Oare nu se purta mai degrabă ca unul din tâmpiţii de tineri în genul lui Randy?

Ea se îndreptă spre pat şi se întinse, fără a înceta să-l privească.

— Vino.

Ardea de dorinţa de a-şi smulge hainele de pe el şi de-a se duce lângă ea, dar clopoţelul suna în continuare în capul lui, avertizându-l de pericol. Nu trebuia să lase o femeie să-l domine. Chiar o femeie care în aparenţă nu cerea nimic în schimb.

Rămase lângă uşă.

— Nina, pune-ţi costumul de baie, zise cu vocea nesigură. O să înotăm.

— Mai târziu… vino.

Ea se sprijinea în coate, cu genunchii uşor depărtaţi: ochii îi ardeau de dorinţă, şi el simţi încet-încet cum voinţa începe să-i slăbească.

— Te voi aştepta, îi spuse, şi ieşi.

Se întoarse în bucătărie cu paşi rari, şi-şi mai turnă o ceaşcă de cafea. Constată că-i tremurau mâinile. Când îşi puse zahărul în ceaşcă, vărsă jumătate pe jos.

Îşi sorbi cafeaua, privind prin fereastră cerul care începea să se lumineze. O auzi cum mergea pe culoar şi se întoarse cu inima bătându-i puternic.

Purta un bikini stacojiu şi avea un prosop în mână. Îi zâmbi.

— Hai să înotăm.

Harry se opri la cabină să-şi pună costumul de baie încă umed, pe când ea înainta încet pe nisip. Când ajunse şi el pe plajă, Nina înota deja bine şi repede şi, după ce plonjă ca un adevărat campion, Harry înotă voiniceşte s-o ajungă. Când ajunse lângă ea, fata se îndreptă din nou în apă şi îi zâmbi.

— Eşti totuşi ciudat, Harry. Nu puteai să-mi dăruieşti puţină plăcere?

Îl împroşcă cu apă, apoi făcu pluta, fără a înceta să zâmbească.

— Tocmai vorbisem cu Solo, răspunse Harry. Era prea aproape. Nu pot uita că e tatăl tău.

— Puf… Peste o oră toată lumea va fi sculată. Să ne întoarcem. Totuşi nu eşti aşa de prost! Vreau să fac dragoste!

— E prea periculos. Chiar să înotăm împreună e periculos. Vrei să am necazuri cu tatăl tău?

— Ți-e frică de el?

— Nu, dar mă tem de ceea ce s-ar putea întâmpla. Aş putea să-l omor… Poate c-o să fiu obligat s-o fac. (Se opri în lumina zorilor.) Asta vrei?

Ea se strâmbă.

— Eşti prea serios. Nu poţi lua ceea ce ţi se dă fără să faci atâta caz?

Harry începu să înoate în direcţia plajei. Peste o clipă; îl ajunse şi ea din urmă, şi n-au mai spus nimic până la ţărmul mării. Pe când urcau pe plajă, ea îi aruncă:

— Când o să facem dragoste din nou?

— E vreo şansă să mă iei cu tine în insula Sheldon, duminică?

Ea se opri brusc.

— Cine ţi-a vorbit de insula Sheldon?

— Randy… a spus că te duci acolo ca să fii singură. Ea zâmbi.

— E o idee formidabilă… o să fim singuri toată ziua. Duminica, tata doarme aproape tot timpul. Restaurantul e închis. Mă lasă să iau barca. Da… atunci, duminică.

— Ne-am înţeles. Poimâine. Până atunci, nu ne vedem. Voi fi la barcă la ora şase.

— Da… voi aduce eu mâncarea.

O părăsi, şi se întoarse în apă; înotă puternic către reciful de coral unde voia să-şi înalţe trambulina.

Locotenentul Alan Lacey de la Brigada criminală din Miami, un bărbat mic cu faţa ca lama unui cuţit, avea buze subţiri şi nişte ochi mici tot atât de însufleţiţi ca nişte pietricele spălate de mare. Era antipatic colegilor, banditilor, şi chiar soţiei sale. De altfel, asta îi făcea plăcere. I se părea că era un fel de victorie faptul că inspira teamă celorlalţi. Mai mult pişicher decât inteligent, avea cincizeci şi şapte de ani şi ştia foarte bine că n-o să depăşească gradul de locotenent toată viaţa lui. Certitudinea asta îl acrea. Toţi sticleţii inteligenţi, toţi tinerii recruţi, plini de zel şi de ambiţie, deveneau imediat ţinta sarcasmelor sale sadice sau jignitoare. Dacă exista ceva pe care

locotenentul Lacey să-l deteste mai presus de orice, aceasta era într-adevăr un sticlete ambiţios.

Ajunse în faţa restaurantului *Crabul şi Homarul* în Jaguar-ul său imaculat – cumpărat datorită biştarilor nevesti-si – însoţit de sergentul Pete Weidman: gras, solid şi stupid, acesta nu-şi păstra gradul de sergent decât pentru că era calul de bătaie şi factotumul lui Lacey.

În clipa în care soseau cei doi ofiţeri de poliţie, o ambulanţă se opri în faţa restaurantului şi doi interni năvăliră în casă. Mai erau patru agenţi, care păreau că se plictisesc grozav, şi, lângă ei, Lepski, transpirând şi simţindu-se prost. Lepski îşi dădea seama că n-ar fi trebuit să se afle acolo din ce se ştia despre locotenentul Lacey, inclusiv ce putea să aştepte de la el. Erau şanse mari ca Lacey să facă un raport despre el, care i-ar fi distrus pentru multă vreme speranţele să devină inspector de gradul întâi.

Aşteptând sosirea lui Lacey, Lepski se gândise: când o să-l interogheze Lacey, o să fie foarte laconic şi o să-şi ia un aer cât se poate de prostesc, apoi, dacă situaţia ar deveni prea furtunoasă, ar fugi de răspundere trecând-o căpitanului Terrell, care ar fi în măsură să-i ţină piept lui Lacey, în timp ce Lepski, un simplu inspector de gradul 2, n-avea cum să-i facă faţă.

Lepski, plin de sudoare, privi la Lacey care, urmat de Weidman, cobora din Jaguar. Lacey parcurse cu o privire rece şi impasibilă mulţimea care încurca împrejurimile restaurantului. Ordonă celor patru poliţai să facă lumea să circule. Trecu pe lângă Lepski ca şi când nici măcar nu-l vedea, şi intră să examineze cadavrele. Cu un rânjet dezgustat, observă muntele de carne informă al lui Do-Do, urcă scara şi o studie pe Mai Langley cu mult interes, mulţumit că numai capul a fost distrus şi că trupul a rămas intact. Ochii lui se plimbară peste trupul pe jumătate gol, apoi îşi

dădu seama în cele din urmă că şi Weidman observa cadavrul cu fascinaţie.

— La ce dracu te uiţi? mormăi Lacey.

Weidman clipi, îşi întoarse ochii cu mare greutate, şi se uită prosteşte la locotenent:

— Domnule locotenent?

— N-ai văzut niciodată o moartă?

— Ba da, domnule locotenent.

— Atunci, nu mai face pe turistul, ce Dumnezeu!

— Da, domnule locotenent.

Lacey îşi scoase pălăria ca să-şi netezească părul, apoi şi-o puse la loc.

— Am văzut un tâmpit de la poliţia din Paradise City, jos, sau mă-nşel?

Weidman clipi din nou.

— N-am văzut pe nimeni, domnule locotenent.

— Tu nu vezi niciodată nimic.

Lacey privi în jur, găsi un scaun care i se păru relativ confortabil, şi se duse să se aşeze. A scos din buzunar un toc din piele de focă – cadou de Crăciun de la nevastă-sa – a ales cu grijă o havană pe care şi-a vârât-o între dinţii săi mici şi ascuţiţi.

— Adă-l sus!

Weidman se îndepărtă cu mersul său greoi. Peste cinci minute, se întoarse cu Lepski. Ştiind că era la ananghie, Lepski luă poziţia de drepţi, fixând peretele drept în faţa lui peste capul lui Lacey.

— Cine-i omul ăsta, sergent? întrebă Lacey aprinzându-şi havana.

— Inspectorul de gradul 2 Lepski, din Paradise City, răspunse Weidman, care se informase pe când urcau scara.

Lacey clătină din cap.

— Imposibil. Nici măcar în vis un detectiv din Paradise City nu s-ar încumeta să vină în circumscripţia mea fără permisiune.

Îl ţintui cu o privire rece pe Lepski care începu să se agite nervos.

— Sau poate că s-ar încumeta totuşi?
— Locotenente, verificam o pistă, îngână Lepski, fără a se clinti. Nimic important, altfel v-aş fi vorbit înainte.
— Nimic important… două cadavre. Afară de asta, ce numiţi dumneavoastră important… un masacru?
— Lucrurile au degenerat, locotenente. Vorbeam cu femeia asta. (Lepski făcu o pauză ca să arate cu un semn al capului trupul lui Mai Langley, apoi continuă:) Un om a ţâşnit în cameră şi a ucis-o.
— Un om? Unde-i?
Lacey îşi contemplă havana ca să se asigure că se consuma cum trebuie.
— A fugit.
— În circumscripţia mea, un inspector de gradul 2 nu mi se adresează niciodată fără să mă numească domnule locotenent.
— A fugit, domnule locotenent.
— A fugit? (La tonul ăsta foarte sarcastic, Lepski îşi lăsă privirea în jos. Lacey se întoarse spre Weidman.) Dumneata ai auzit asta, sergent? Un ucigaş periculos a intrat aici, a ucis femeia asta, apoi a ucis alta, şi a plecat liniştit sub nasul unui aşa-zis ofiţer de poliţie din Paradise City.
Weidman se strâmbă ca să-şi exprime indignarea, dar nu reuşi decât să semene cu o scroafă în durerile facerii.
Lacey se întoarse spre Lepski:
— Şi cum a fugit?
— Cu o maşină, domnule locotenent.
Lacey zâmbi: un zâmbet glacial, dar totuşi un zâmbet.
— Bine, în fine, tot e ceva. Daţi numărul maşinii sergentului Weidman, şi o s-o găsim. Weidman notează numărul.
Cu mare greutate, Lepski îşi înfrâna agitaţia în continuă creştere.
— N-am luat numărul, domnule locotenent. În timp ce eu…

— Perfect, perfect, n-am nevoie să-mi faceţi un desen. Uluitor! Un ucigaş intră aici, ucide două femei, şi dumneavoastră îl lăsaţi să plece liniştit fără să-i luaţi măcar numărul maşinii. Am trăit s-o văd şi p-asta. Mi-aţi spus că sunteţi inspector de gradul 3 sau 2, Lepski?

— De gradul 2, domnule locotenent.

— Din ce în ce mai stupefiant. Totdeauna am bănuit că Paradise City are sticleţii cei mai tembeli de pe Coastă, dar acum sunt convins de asta. Poate că-mi puteţi da semnalmentele acestui om?

— Cam un metru şaizeci şi cinci, scund şi gras, având cam şaptezeci de kilograme, era mascat. Purta un costum verde cu dungi, o pălărie panama şi un pistol Walther automat de calibrul 7.65, turnă Lepski fără pauză. Mascat cu o batistă.

— Într-adevăr, mă uluiţi, mormăi Lacey dispreţuitor. Şi unde vă aflaţi când aţi observat toate aceste mici detalii? Culcat pe jos?

— Da, domnule locotenent. El a intrat…

— Destul. Când o să am nevoie de precizări, vă voi interoga, mârâi Lacey.

Se opri ca să tragă un fum, suflă voluptuos vălătucii din gura sa mică şi răutăcioasă, apoi, îndreptându-şi havana spre cadavrul lui May Langley se răsti:

— Ce voiaţi de la ea?

— Lucrez la cazul lui Riccard-Bilă-de-biliard, domnule locotenent. Era amanta lui.

Lacey lăsă să cadă scrumul pe covorul uzat.

— Cui naiba îi pasă de Bilă-de-biliard?

— Umblă zvonul c-a fost scos din circulaţie. Căpitanul Terrell mi-a dat ordin să fac o anchetă, spuse Lepski, sperând să folosească un atu major.

— Ce mai face căpitanul Terrell? întrebă Lacey.

Tocmai îşi adusese aminte că Terrell era un prieten apropiat al propriului său şef. Îşi mai amintea şi că înainte cu o săptămână, superiorul său spusese că el, Lacey, era lipsit de ardoare, şi, atunci când şeful arunca o observaţie de acest gen,

era semn rău. „Poate că, gândi el, era mai bine să nu-l bruscheze prea tare pe tâmpitul ăsta, altfel lovitura risca să se întoarcă în chip de bumerang.” Lacey nu se plasa niciodată în traiectoria unui bumerang: acesta era chiar unul din motivele pentru care reuşise să se menţină pe postul său de la Brigada criminală.

— E bine, domnule locotenent.

— Mă miră, cu un şmecher ca dumneavoastră în subordinea sa. Lepski înghiţi injuria fără să răspundă.

— Şi ce v-a spus femeia, inspectore de rangul 2 Lepski? se interesă Lacey, învârtind fumul în gură înainte de a-l sufla în rotocoale în nasul lui Lepski.

Lepski era foarte hotărât să nu-i dezvăluie asta. Dacă Lacey s-ar fi arătat dispus să coopereze, i-ar fi dat toate informaţiile pe care le avea, dar după tratamentul la care tocmai fusese supus, nici vorbă să-i spună ceva.

— O întrebasem numai unde era Bilă-de-biliard, domnule locotenent, când ucigaşul a intrat şi a ucis-o.

— Aşadar, n-ai aflat nimic?

Lepski se balansa de pe un picior pe celălalt, părând absent, şi nu răspunse nimic. Nu voia să fie acuzat de minciună deliberată.

Lacey îl privi cu aversiune.

— Dispari de aici, tâmpitule, zise el. Şi dacă te mai găsesc pe teritoriul meu fără permisiune, te fac pilaf. Voi face un raport despre dumneata, Lepski. Sper din suflet, şi mă rog să fii degradat în urma raportului meu. Sper şi să te găsesc planton de serviciu data viitoare când o să trec prin frumosul dumneavoastră oraş. Pleacă dracului din faţa mea!

Lepski ieşi. Tot mormăind înjurături printre dinţi, coborî scara, croindu-şi drum prin mulţimea adunată în jurul intrării restaurantului. În cele din urmă, ajunse la maşină, se urcă şi trânti portiera. Câteva clipe stătu nemişcat încercând să-şi calmeze furia. Apoi, pe când făcea contactul, un

băieţel jegos, în zdrenţe, cu păr lung negru şi cu ochi mari migdalaţi, îşi vârî capul prin fereastra deschisă a maşinii.

— Dumneavoastră sunteţi, Lepski? întrebă scrutând cu ochi avizi faţa inspectorului.

— Da, eu sunt Lepski. Ei şi?

— Ea a spus c-o să-mi daţi un dolar dacă vă aduc mesajul ei.

Puştiul îl observă încreţindu-şi pleoapele.

— Aveţi un dolar?

Făcând un efort ca să se stăpânească, Lepski bătea toba cu degetele pe volan.

— Cine te trimite?

— Aveţi un dolar?

— Cine naiba crezi că sunt?… Un vagabond?

— Sunteţi sticlete, nu-i aşa? replică puştiul jegos cu un rânjet dispreţuitor. Sticleţii n-au niciodată biştari.

Lepski a fost atât de frapat de acest adevăr că şi-a scos rapid portofelul ca să se asigure că avea într-adevăr un dolar. Avea treizeci, şi era să se înece de furie.

— Da, am un dolar, ticălosule mic! Cine te trimite şi care-i mesajul?

Puştiul, care remarcase banii din portofel, păru ceva mai destins.

— Goldie White vrea să vă vorbească. Daţi-mi un dolar şi-o să vă dau adresa ei.

— Şi ce te face să crezi că am chef să vorbesc cu Goldie White, sau cine dracu e? întrebă Lepski.

Copilul, care începuse să se plictisească, îşi vârî un deget murdar în nara dreaptă începând să se scobească conştiincios.

— E prietena lui Mai Langley, spuse el fără să scoată degetul din nas. Atunci, îmi daţi dolarul, sau nu?

Lepski aruncă o privire rapidă spre restaurantul *Crabul şi homarul.* Nici urmă de Lacey. Pescui un dolar în portofel, apoi, fără să-l lase din mână, privi puştiul bănuitor.

— Unde-i ea?
— Daţi-mi dolarul.
— O să-l ai. Unde-i?

Puştiul încetă să se mai scobească în nara dreaptă ca să-şi îndrepte atenţia spre cea stângă.

— Tata mi-a spus să n-am niciodată încredere într-un sticlete. Daţi-mi dolarul, altfel nu mai facem târgul.

În starea în care se afla, prima reacţie a lui Lepski a fost să-l strângă de gât pe acest mucos îngrozitor, dar se stăpâni. Îi întinse dolarul dar, atunci când mâna copilului se închise pe bancnotă, degetele lui Lepski îl prinseră de încheietura mâinii.

— Unde-i tipa? sudui Lepski, sau îţi smulg braţul.

— Pe strada Turtle Crawl numărul 23a, etajul 3, îi răspunse puştiul degajându-se.

Se opri apoi ca să-i arunce o înjurătură straşnică cu glas tare, apoi dispăru.

Lepski n-avea deloc idee unde era strada Turtle Crawl. Poate că fusese tras pe sfoară. Dar observă deodată că cei patru poliţişti de serviciu îl observau bănuitori. Demară şi merse de-a lungul cheiurilor mişunând de lume. Când ieşi din raza lor de observaţie, se opri lângă o vânzătoare de broaşte ţestoase şi o întrebă unde era strada.

— A doua la stânga, îi răspunse ea. Nu vreţi o broască ţestoasă pentru puştii dumneavoastră?

— Ce naiba să fac c-o broască ţestoasă, şi ce naiba aş face cu-n puştan? mormăi Lepski demarând din nou.

Îşi gară maşina printre camioanele care încărcau homari proaspăt descărcaţi dintr-un vapor abia sosit, şi coborî pe strada îngustă până la numărul 23a. Îşi dădea seama că dacă locotenentul Lacey descoperea că-şi continua ancheta, avea să aibă o mulţime de necazuri, dar acum era într-o dispoziţie atât de combativă că nimic nu-l mai putea opri.

Urcă până la etajul trei al unei clădiri cu miazme de parfum şi de bucătărie. Tot urcând scara, înţelese că se afla într-unul din blocurile rezervate exclusiv prostituatelor, şi acestea, ca atare, trase Lepski concluzia, aveau dreptul la protecţia poliţiei.

Ajunse în fine în faţa unei uşi, pe care se afla o carte de vizită cu următorul conţinut:

GOLDIE WHITE
Deschis între:
orele 11-13 şi 20-23

Lepski îşi umflă obrajii, dând din cap. „Ăsta tupeu”, gândi. După ce sună, aşteptă câteva clipe, apoi uşa se deschise.

Blocând intrarea, în faţa lui stătea un bărbat înalt şi subţire, cu faţa ca lama de cuţit. Cu bărbia teşită, părul vopsit negru, puţin rărit, buze subţiri şi privire vicleană, purta un impecabil costum de vară crem, cămaşă albastru deschis şi cravată neagră.

Numai un proxenet care reuşise putea avea un aer atât de prosper şi mirosi aşa de bine.

Se uită la Lepski, apoi un zâmbet mare de bun venit îi dezveli dinţii falşi.

— Intraţi, domnule Lepski, spuse dându-se la o parte. Goldie spera să-i faceţi o vizită. Daţi-mi voie să mă prezint: Jack Thomas, managerul ei.

Lepski pătrunse în încăperea mobilată confortabil cu patru fotolii, televizor, un covor alb de lână. Pe pereţi, nişte fotografii de fetişcane mai mult sau mai puţin goale tulburau în mod agreabil monotonia.

— Unde-i ea? întrebă.

Când vedea un proxenet i se urca întotdeauna tensiunea, şi, cum deja îi urcase considerabil după întrevederea cu Lacey, acum atinsese o cotă alarmantă.

— N-o să întârzie, răspunse Thomas degajat. (Era atât de captivat de farmecul său personal, încât nu observase proasta dispoziţie a lui Lepski.) Luaţi loc, domnule Lepski. Ce beţi?

Lepski respiră adânc, crispându-şi pumnii.

— Unde-i ea?

— Nu beţi nimic? (Thomas se înfundă molatic în fotoliu.) Desigur… niciodată în timpul serviciului. Luaţi loc, domnule Lepski. Ea mi-a cerut să vă vorbesc. Eu…

— Scoală-te din afurisitul ăla de fotoliu! răcni Lepski. Niciun afurisit de proxenet nu stă jos atunci când eu sunt în picioare.

Tonul şi expresia lui îl sculară pe Thomas din fotoliu ca şi când primise o lovitură în fund. Cu gura căscată privi la Lepski îngălbenindu-se şi se dădu înapoi.

— Du-te şi caută-mi târfa! latră Lepski şi cară-te mai repede! Prezenţa ta mă face să vomit!

În clipa în care Thomas se răsucea grăbit spre una din încăperile dinăuntru, uşa se deschise şi intră o fată. Se opri în prag, tot observându-l pe Lepski, apoi pe Thomas.

— Bine, Jack, şterge-o. Mă ocup eu, zise ea.

Goldie White era o blondă bine făcută, al cărei trup probabil că atrăgea majoritatea tipilor destul de beţi ca să-şi piardă orice prudenţă. Coruptă până-n măduva oaselor, avea o siguranţă în stare să vină de hac oricui purta pantaloni, de la bărbat până la urangutan. Purta un pulover portocaliu mulând nişte sâni peste măsură de mari datorită medicinii, şi o minijupă care-i descoperea coapsele. Privirea ei era din cele mai interesante: rând pe rând caldă, rece, muşcătoare, lacomă, seducătoare sau stupidă, schimbându-se cu agilitatea caleidoscopului.

Thomas îl înconjură pe Lepski încetişor, mormăi câteva cuvinte şi ieşi, trântind uşa în urma lui. O clipă, Lepski şi fata au ascultat zgomotul din ce în ce mai slab al paşilor săi în timp ce cobora scara.

Apoi Lepski se duse la uşă şi o încuie cu cheia. Nu voia să se expună unui alt masacru neaşteptat.

— Am primit mesajul dumitale, spuse îndepărtându-se de uşă. Mă costă un dolar. Şi dolarii nu-mi cad din cer. Aşa că vreau să-mi spui ce-ai de spus. Hai, dă-i drumul.

Goldie se îndreptă spre un scaun, cu trupul unduindu-se cu graţia firească unui şarpe.

— Nu jucaţi pe poliţistul care bagă groaza-n toţi, Lepski, zise ea. Aţi putea fi considerat erou al unui film din 1945.

Lepski zâmbi răutăcios.

— Dar asta dă rezultate, drăguţo. Asta-i metoda mea. Uite ce efect a avut la proxenetul tău.

— El! făcu Goldie o strâmbătură. Dacă vreun sugar i-ar arăta pumnul ar leşina. O persoană cu adevărat debilă, săracul, în venele lui curge apă în loc de sânge. Să nu mai vorbim de el. Dumneavoastră sunteţi aici… eu sunt aici… să facem cunoştinţă.

Se aşeză depărtându-şi coapsele, dând la iveală chiloţelul de nailon roşu şi îi aruncă o privire seducătoare care probabil că rareori nu-şi producea efectul.

— Hai, vino, micuţul meu sticlete răutăcios. Mai înainte de-a vorbi despre afaceri, fă-mă piftie.

— Cu cea mai mare plăcere, exclamă Lepski.

Traversă încăperea şi se proţăpi în faţa ei. În clipa în care ea se pregătea să-şi scoată puloverul, ridică mâna şi îi trase o palmă în stare să ucidă un bou.

Ea căzu pe spate şi capul i se lovi de spătarul scaunului. Îşi reluă cu greu echilibrul şi faţa i se prefăcu într-o mască hidoasă deformată de ură.

— Nenoroci… începu ea, când mâna poliţistului căzu din nou, aruncându-i capul pe spate.

Lepski o privi cu ochi de profesionist, apoi se îndepărtă.

— Ascultă bine, drăguţo, nu tu ai să-mi dai mie lecţii. Nu te-aş atinge, nici măcar dacă aş fi mort.

Sunt grăbit. Am plătit un dolar. Aşa că aşează-te şi vorbeşte rapid, încetează să faci pe târfă, în genul filmului din 1945. (Deodată zâmbi.) Şi dă-mi voie să-ţi aduc aminte că vorbeşti cu un sticlete care poate că valorează ceva mai mult decât tine, dar nu foarte mult.

Ea respiră adânc, se frecă delicat cu palma pe obraji, uitându-se drept la el, apoi privirea i se mai îmblânzi.

— Tu eşti un adevărat bărbat, spuse ea cu vocea răguşită. Hai să facem dragoste, ce dracu! Cred că eşti în stare să mă plasezi pe orbită.

— Nu, o să stăm frumuşel de vorbă. (Lepski se aşeză în faţa ei.) Când sunt de serviciu, nu se potriveşte numărătoarea inversă pentru racheta mea.

Ea izbucni în râs.

— Îmi place… în fine un poliţai care are umor. Perfect, eşti un ticălos adevărat, dar o să vorbim totuşi. Dă-mi o ţigară.

— Nu ţi-aş da nici sărutul cel de pe urmă, replică Lepski. Vorbeşte… Am chef s-o întind rapid de-aici.

Ea îşi luă o ţigară dintr-o cutie aflată pe masă, se uită spre el aşteptând un foc, apoi, văzând că nici nu se mişca, o aprinse cu un chibrit.

— Jack vrea să-şi recupereze barca, zise ea. I-am spus că, dacă e cineva în stare să o regăsească, acela eşti numai tu.

Lepski îşi luă o ţigară din pachet. O aprinse dând din cap.

— Nu încerca să vinzi castraveţi la grădinar. Povesteşte-mi totul de la început, şi în viteză. Am altceva mai bun de făcut decât să respir acelaşi aer cu tine.

— Riccard-Bilă-de-biliard ajunsese să-l convingă pe Jack să-i închirieze barca. Barca a dispărut. Jack e nebun de furie. Vrea s-o găsească.

— Când i-a închiriat barca lui Bilă-de-biliard?

— Sunt două luni… pe 24 martie, exact.

— De ce?

— Ce contează? A închiriat-o, asta-i tot. Acum umblă zvonul că Bilă-de-biliard e mort. Trebuie ca Jack să-şi regăsească barca. A vârât în ea toți banii lui.

— Te-am întrebat: de ce a închiriat barca lui Bilă-de-biliard?

Goldie, după ce a şovăit, se hotărî:

— Bilă-de-biliard i-a oferit cinci sute de dolari. Şi pentru asemenea sumă, Jack şi-ar vinde şi mama. I-am spus că e nebun, dar nu m-a ascultat. Ai să-mi pui multe întrebări aşa?

Lepski îşi răsuci ţigara între buze, tot uitându-se la ea răutăcios.

— De ce voia Bilă-de-biliard o barcă?

— Avea de făcut o călătorie.

— Imposibil! Aş fi crezut că voia să-şi pilească unghiile. Ce călătorie? Unde?

Goldie şovăi din nou.

— Ah voi, sticleţii, mă îmbolnăviţi! Numai întrebări, dar când e vorba de acţiune, nimic. Havana… dacă te interesează. Spusese c-o să se întoarcă peste trei săptămâni: au trecut două luni de-atunci. Pe deasupra, se povesteşte că era la Paradise City marţea trecută, şi ticălosul nici n-a venit măcar să ne vadă. Şi acum, ar fi mort, după câte se zice. (Ea şovăi iar, apoi adăugă): Jack nu-şi face sânge rău numai din pricina bărcii, ci şi pentru Jacey şi Hans.

Lepski îşi trecu mâna prin păr.

— Jacey şi Hans? Cine-s ăştia?

— Echipajul, neghiobule! Doar nu-ţi închipui că Bilă-de-biliard putea conduce singur barca până la Havana, nu-i aşa?

Exasperat, Lepski respiră adânc.

— Atunci după câte spui, echipajul a dispărut odată cu barca?

Ea îşi vârî mâna sub pulover ca să-şi scarpine coastele.

— Ai ceară-n urechi, sau ce? N-ai auzit ce-am spus? Echipajul şi barca au dispărut.

— Doi oameni au dispărut de două luni şi nimeni n-a anunţat poliţia? Aşa e?

Goldie ridică din umeri.

— Sunt doi pederaşti. Cine vrei să se intereseze de nişte pederaşti?

— Dar Thomas n-a anunţat poliţia? Atunci de ce-şi face sânge rău pentru ei?

— Nu-şi face sânge rău pentru ei. Îşi face sânge rău pentru barcă.

— Şi de ce n-a povestit toate astea poliţiei?

Goldie se scarpină din nou sub pulover.

— Eşti într-adevăr chiar aşa de tâmpit cum pari? spuse ea uitându-se la el cu îndoială. Atunci, după tine, Jack ar fi trebuit să se ducă la sticleţi ca să le povestească cum i-a dispărut barca împreună cu Hans şi Jacey. Şi ce-ar fi făcut tâmpiţii de sticleţi? Ar fi căutat oare barca sau pe Jacey şi Hans? Hai, lasă-mă să râd. De-abia ar fi aşteptat să-i facă necazuri lui Jack ca să afle unde găsise biştari să cumpere vaporaşul.

Lepski ştia că era adevărat.

— Ei şi, tu ce crezi că sunt eu?… Sunt sticlete, la naiba!

Ea se răsturnă pe scaun, destinsă, şi se uită la el.

— Desigur, dar nu eşti în circumscripţia ta. De asta i-am spus lui Jack că tu poate ai face ceva pentru barca lui fără să-l vâri la apă.

Lepski se gândi o clipă la asta. Îşi dădu seama că aşa era. Îşi scoase carneţelul.

— Dă-mi semnalmentele vaporului.

— E o şalupă albă de doisprezece metri; cockpitul e roşu. Numele ei şi numele portului sunt pictate cu roşu: Gloria II - Vero Beach.

— Şi motorul?

— Două motoare diesel în paralel, dacă asta-ţi spune ceva. Pentru mine înseamnă doar că are două, ca şi taică-meu.

Lepski deveni răutăcios.

— Poliţiştii au dreptul să facă glume, târfele nu. Şi echipajul?

— Hans Larsen: înalt, blond, douăzeci şi cinci de ani, danez. Jacey Smith, mic, subţire, nas spart, negru.

Lepski încetă să mai scrie ca s-o privească cu un aer de admiraţie răutăcioasă.

— Păcat că ai creierul între picioare, zise el. Dacă l-ai ridica puţin mai sus, ai fi un bun sticlete.

Ea rânji.

— Cine vrea să fie un bun sticlete?

Lepski clătină din cap cu disperare.

— Şi de cine se temea Bilă-de-biliard?

— De toţi… de toată lumea.

Lepski se opri ca să-şi mai aprindă o ţigară, apoi spuse cu vocea lui de sticlete:

— Fără vrăjeală, că altfel te arunc în gura lupului. Deapănă-ţi povestea, şi-o să fim prieteni, dar dacă faci mofturi te vâr la pârnaie.

Goldie rânji dispreţuitor.

— Visezi, Lepski! Nu eşti în circumscripţia ta. N-ai îndrăzni niciodată să mă vâri la-nchisoare. Lacey te-ar jugăni imediat.

Lepski ştia că era posibil. Îşi scarpină vârful nasului cu creionul:

— Nu-i momentul să ne certăm. Bilă-de-biliard se temea. Toată lumea îmi spune că se temea. Dacă vrei să ţi-l găsesc, trebuie să ştiu de cine se temea. E foarte simplu.

— Nu ştiu. Nici Jack nu ştie. Dar, Bilă-de-biliard se temea. Dăduse o mare lovitură, şi după aceea şi-a dat seama că era prea mare pentru el.

— De unde ştii?

— El ne-a spus. Ne-a zis că dăduse cea mai mare lovitură din viaţa lui.

— Ştiu toate astea, spuse Lepski nerăbdător. Dar ce-a făcut?

— Crezi c-am fost destul de proşti să-l întrebăm?

Lepski consideră că spunea adevărul.

— Acum un sfert de oră, un ucigaş a intrat în camera lui Mai Langley şi i-a tras un glonte în cap, continuă el după o pauză. Eşti la curent, nu-i aşa?

— Da. Atunci când duci viaţa care-o ducem noi, Jack şi cu mine, trebuie să fii la curent cu ce se-ntâmplă… uneori mai înainte de-a se întâmpla. (Acum, Goldie vorbea încet, cu privirea emoţionată.) Ne-a telefonat un prieten.

— Şi dacă nu i-ar fi zburat creierii, n-ai pălăvrăgi acum, nu-i aşa?

Ea îşi aprinse altă ţigară şi Lepski văzu că mâna îi tremura.

— E un adevărat rahat, zise ea. E cineva care vrea să-nchidă clanţa la toată lumea. (Pentru prima oară de când se afla în încăpere, îşi dădu seama că ea îşi pierdea siguranţa. În ochii ei începuse să se citească teama.) Ce poţi să faci pentru noi, Lepski?

— Cu ceea ce mi-ai povestit până acum, nimic, răspunse Lepski pe şleau. Deci gândeşte-te, drăguţo. Dacă nu-mi poţi spune nimic despre cel de care se temea Bilă-de-biliard şi care a împuşcat-o pe Mai, ce vrei să fac?

— Dac-aş şti, ţi-aş spune. Dar, pe dracu, nu ştiu nimic!

Lepski simţi că întârziase prea mult. Fiecare minut în plus pe care-l petrecea pe teritoriul lui Lacey era împotriva lui. Se sculă.

— Am să-ţi spun ceva. Înainte de-a muri, Mai mi-a spus că vaporul pe care-l închiriase Bilă-de-biliard fusese scufundat. Dar asta rămâne între noi. Nu ştiu de unde aflase Mai, şi n-am avut timp să aflu mai multe. Dar, după ea, fusese scufundat. A spus că cineva trăsese în el. (Observă disperarea lui Goldie.) Încearcă să afli cine a putut trage în vapor. Spune-i lui Jack să-şi stoarcă puţin creierii ca să dibuiască ceva… dacă are creier. Şi dacă-ţi vine ţie vreo idee, telefonează-mi la birou.

— Ce… ştiai de la început că vaporul lui Jack fusese scufundat? urlă Goldie.

— Nu te enerva, drăguţo. Dacă Jack şi cu tine nu-ncercaţi să găsiţi rapid câteva idei bune, o să sfârşiţi la pârnaie, amândoi.

Spunând aceste cuvinte, o părăsi, apoi coborî scara alergând. Ajunse la maşină şi demară în direcţia Paradise City.

CAPITOLUL VII

Cu ajutorul lui Charley şi al lui Mike, Harry termină construcţia celor două platforme cu cimentul pe care-l aduseseră în şalupă până la reciful de coral. Pe ele trebuiau plasaţi stâlpii trambulinei celei mari.

— Perfect, băieţi, spuse Harry după ce inspectase lucrul. O să lăsăm să se usuce. Mâine, vom instala stâlpii.

Era trecut de ora 11, şi soarele ardea îngrozitor. Harry îi lăsă pe cei doi negri să aducă şalupa înapoi şi se întoarse la ţărm înotând; apa de mare călduţă îi spălă sudoarea de care se umpluse lucrând la recif. Cum nu se aflau decât vreo cinci sau şase persoane lungite sub umbrelele de soare, se îndreptă spre bar, cu gâtlejul uscat, căci avea o poftă nebună să bea o coca cola de la gheaţă.

Joe, barmanul, îi şi pregătise băutura când Harry se cocoţă pe un taburet înalt.

— Văd că aţi lucrat tare acolo, domnule Harry, zise el. Soarele dogoreşte, nu?

Harry bău, termină paharul de coca cola şi îl împinse spre Joe.

— De dogorât, dogoreşte. Mai dă-mi unul, Joe. Solo s-a întors?

— Încă nu. (Un alt pahar cu coca cola alunecă pe tejghea.) Domnule Harry…

Harry îşi luă paharul, apoi se uită întrebător la negrul înalt şi solid.

— Ce-i, Joe?

Acesta se agita nervos. Se uită în jurul lui la barul pustiu, apoi aruncă o ochiadă prin fereastră în direcţia parcării, în fine, privirea i se opri pe Harry.

— Odinioară, am câştigat o medalie de argint la Jocurile olimpice. La săritura în lungime, domnule Harry.

Surprins, Harry zâmbi.

— Adevărat? Felicitări, Joe.

— Avem ceva în comun, domnule Harry.

— Renunţă la „domnule”, te rog. Desigur că avem multe lucruri în comun.

Joe clătină din cap.

— Nu multe, nu, dar Jocurile olimpice sunt ceva deosebit.

— Şi încă cum! (Harry era nedumerit. Privi surprins la negrul înalt.) Ai ceva pe suflet, Joe?

— Ar fi ceva. (Joe se uită din nou, prin fereastră, apoi, aplecându-se spre Harry, îi spuse încet:) Aţi face mai bine să plecaţi, domnule Harry. E periculos pe-aici.

Harry îl observă pe Joe care-l fixa emoţionat cu ochii săi mari şi negri.

— Ce înseamnă asta, exact?

— E un sfat prietenesc. Faceţi-vă valiza, şi plecaţi. N-aveţi niciun prieten aici, domnule Harry, afară de Randy şi de mine. Niciun prieten… Ştiu ce spun. N-aţi terminat cu necazurile.

— Haide, Joe. Dacă ştii ceva, spune-mi, zise Harry puţin nerăbdător.

— Domnul Solo e patronul meu. Îmi dă de lucru, răspunse Joe. (Făcu o pauză, apoi continuă). Nimeni nu l-a trântit niciodată la pământ pe domnul Solo, şi domnul Solo e periculos. Asta-i tot, domnule Harry. Plecaţi repede… Să n-aveţi încredere în nimeni, afară de Randy şi de mine.

Joe se duse la capătul celălalt al barului şi începu să pregătească băuturile pentru ora prânzului.

Harry şovăi, apoi, văzând după expresia lui că negrul n-ar mai spune nimic, îşi termină paharul şi părăsi barul. În timp ce se îndrepta spre cabină, îl văzu pe Randy ieşind dintr-a lui. Acesta îi făcu semn, apoi intră înapoi în cabină.

Harry se duse după el.

— Închide uşa, suflă Randy cu o voce tremurătoare. Ai văzut asta?

Arătă un ziar întins pe masă. Harry închise uşa şi se aplecă deasupra jurnalului.

Din fotografie îl privea Riccard-Bilă-de-biliard. Titlul spunea:

GĂSIT MORT. AŢI VĂZUT ACEST OM?

Un şoc electric îl zgudui pe Harry. Apucând un scaun, se aşeză şi citi scurtul articol care povestea că în seara din ajun, poliţia, acţionând după nişte informaţii primite, fusese la Hetterling Cove, un loc binecunoscut celor care se duceau la picnic acolo, şi descoperise cadavrul unui bărbat îngropat într-o dună de nisip. În aparenţă, necunoscutul decedase din cauza unei crize cardiace, dar fusese torturat înainte de-a muri.

Articolul se termina astfel:

Se crede că victima era un criminal cunoscut sub numele de Riccard-Bilă-de-biliard. Orice persoană care l-a văzut pe acest om între 10 şi 11 mai este rugată să ia legătura cu poliţia. Paradise City 00099.

Harry se uită la Randy, care-l privea cu nişte ochi înspăimântaţi. Urmă o tăcere lungă, apoi Harry îşi scoase pachetul de ţigări Camel şi îi oferi una şi lui Randy.

Randy dădu din cap.

— După părerea ta, ne-ar putea pune asta în spinare, Harry?

Harry îşi aprinse ţigara.

— Nu, numai dacă avem ghinion. N-au descoperit Mustang-ul. Dacă-l găsesc, atunci o să-nceapă să frigă.

— Crezi că ne-a văzut cineva cu Mustang-ul?

— E foarte posibil. (Harry se gândi intens un moment.) Cum oare l-au putut găsi? spuse el ca şi când şi-ar fi vorbit lui însuşi. (Se ridică.) Nu te necăji, Randy. Pentru moment nu mişcăm. Nu facem nimic. Hai, vino, să ne întoarcem la lucru.

— Eu o şterg, anunţă Randy, cuprins de panică. Mă duc la Los Angeles. Am un văr acolo.

— Şi ce câştigi? zise Harry, abia reţinându-şi iritarea. Dacă te caută poliţia, o să te găsească. N-o să te poţi ascunde veşnic. Hai, gândeşte-te. Nu înţelegi că cel mai bun lucru pe care-l putem face e să jucăm tare, aşteptând să treacă asta? Să presupunem că spune cineva poliţiei că i se pare a ne fi văzut cu Mustang-ul: un tip înalt cu un rucsac în spate şi un individ mărunt, cu păr lung şi ghitară. Acum, gândeşte-te… câţi tipi înalţi cu rucsac în spate şi indivizi mărunţi, cu păr lung şi ghitară ai văzut pe şosea? Duzini? Sute? Deci, dacă n-avem baftă şi vine poliţia să ne ia la-ntrebări, habar n-avem de nimic. Am venit cu autostopul. N-am auzit niciodată vorbindu-se de vreo maşină Mustang, nu mai mult decât de Riccard-Bilă-de-biliard. Nu ne pot pune nimic în cârcă, doar dacă unul din noi deşartă sacul, sau amândoi. (îl privi pe Randy drept în ochi.) Eu nu suflu… aşa că rămâi tu.

Randy îşi trecu limba peste buzele uscate.

— E bine de tine, n-ai de ce să te temi. Dar eu nu m-am prezentat la comisia de recrutare.

— Ei şi? O să te-nhaţe că nu te-ai prezentat la comisie. N-ai baftă, dar ăsta-i un fleac. Pe când dacă te arestează pentru omor, n-o să scapi chiar aşa uşor… asta-i cu totul altceva. N-am dreptate?

Randy se gândi îndelung, un moment apăsător pentru amândoi, apoi clătină din cap.

— Da… cred c-ai dreptate.

— Haide, atunci. Nu mai lua mutra asta de înmormântare. Să ne-ntoarcem la treabă.

Harry se opri să-împăturească ziarul şi să-l arunce în coş, apoi ieşi în soare.

Randy îl urmă, în silă. Merseră pe potecă până la bar. Acolo, Harry puse deodată mâna pe braţul lui Randy şi îl trase în umbră, văzând Mercedes-ul alb intrând în parcare.

Un bărbat bondoc era la volan: avea o faţă rotundă şi oacheşă, nişte ochişori negri şi strălucitori şi buze subţiri. Purta pălărie panama înfundată pe ochi şi un costum vechi, verde ca sticla. Doamna Carlos, cu obrazul pe jumătate ascuns de ochelarii de soare, era aşezată alături de el.

Mărunţelul opri maşina, ieşi şi o înconjură ca să-i deschidă portiera doamnei Carlos. Ea coborî. Avea o rochie albă încreţită şi sandale. Bondocul îi întinse sacul de plajă, îşi scoase pălăria, se înclină în faţa ei, se urcă înapoi în Mercedes şi demară din nou.

Doamna Carlos se îndreptă spre plajă.

— Cine-i mititelul ăsta gras? întrebă Harry.

— Fernando, şoferul ei, răspunse Randy.

— L-ai mai văzut conducând un Chevrolet verde cu alb?

Randy îl privi mirat:

— Asta-i maşina lui. O ia din când în când atunci când are de făcut comisioane pentru domnul Carlos. De ce mă-ntrebi?

Harry îşi aminti de Chevrolet-ul verde cu alb care-l urmărise de la aeroport când fusese să ia valiza lui Riccard-Bilă-de-biliard. Practic era sigur că Fernando era cel care o conducea.

— Ce ştii despre el, Randy? E foarte important.

— Nu mare lucru. Lucrează pentru Carlos de doi ani. E un prieten de-al lui Solo. După ce-şi termină serviciul, vine aici seara; joacă împreună cu Solo cărţi. Ce înseamnă asta?

— Aş vrea s-o ştiu şi eu, răspunse Harry, pe gânduri. Perfect, Randy, nu-ţi face griji… pe curând.

Şi, părăsindu-l, se îndreptă spre plajă.

Trecu pe lângă Nina, care, aşezată la soare, verifica încasările din ajun. Ridică ochii, dar Harry nu se uită la ea. Văzuse cu coada ochiului cum Manuel îl observa de pe verandă. Trecu anume

prin apropierea doamnei Carlos, care, văzându-l, îl strigă.

— Bună.

Harry se apropie. Întinsă pe-o saltea la umbra unei umbrele de soare, îşi ridică ochii spre el, în dosul ochelarilor de soare.

— Ce se întâmplă acolo? întrebă ea, arătând reciful de coral. Faceţi fundaţii?

— Într-adevăr aşa-i. Instalăm o trambulină. Solo găseşte că-i cazul ca să fie una aici.

Harry simţea cum ochii doamnei Carlos stăruiau pe trupul său înalt şi musculos.

Şi el se uita la ea; o revedea ieşind din Mustang, ascunsă în dosul uriaşilor ochelari antifar, cu părul acoperit de-un fular alb vârât în decolteul unei bluze de bumbac negru. Şi, iarăşi, se întrebă ce putea să aibă de-a face o femeie cu averea şi cu educaţia ei, cu un om ca Riccard.

Îşi dădu seama că ea îi spunea ceva.

— Scuzaţi-mă, doamnă Carlos… n-am auzit.

— Spuneam că mi s-a povestit că eşti un foarte bun înotător. Solo spune că ai câştigat o medalie.

— Da, într-adevăr.

Din nou, îl cercetă cu atenţie.

— Când va fi instalată trambulina?

— Peste mai puţin de cincisprezece zile.

— Dumneata rămâi mai multă vreme pe aici, Harry?

— Două luni. Am o treabă care m-aşteaptă la New York.

— Ce fel de treabă?

— O treabă, doamnă Carlos.

Ea îi zâmbi.

— Asta nu mă priveşte, nu?

Harry nu-i răspunse. Îşi întoarse privirea ca să se uite la trei adolescente care se jucau cu o minge medicală.

— Ţi-am pus întrebarea fiindcă mă întrebam dacă dumitale nu ţi-ar place să rămâi aici.

El îşi întoarse privirea spre ea.

— Ce-aţi spus, doamnă Carlos?

Zâmbetul ei se crispă puţin.

— Ar trebui să fii ceva mai atent. Ţi-ar place să fii şoferul meu?

— Aveţi deja unul, doamnă Carlos.

— Nu rămâne… O să-l dau afară. N-are mare lucru de făcut. Va trebui să te ocupi de două maşini… să mă aduci la plajă şi să vii să mă iei. Va trebui să mă conduci şi în oraş seara când soţul meu e ocupat. O să ai un apartament cu două camere şi 150 de dolari pe săptămână. Ţi-ar plăcea?

— Sunt angajat pe două luni, doamnă Carlos. Nu pot să-l las baltă pe Solo.

— Dar nu-ţi cer dumitale să-l laşi baltă! (Acum în vocea ei era o nuanţă severă.) Te întreb dacă ţi-ar plăcea. Pot să aştept. Pot să-l dau afară pe Fernando când am chef. Dumneata vrei postul?

— Pare grozav, doamnă Carlos. Pot să mă gândesc puţin?

Simţi, din nou, ca-l studia din dosul ochelarilor de soare.

— Ca să te ajut să te hotărăşti, vino să mă vezi mâine după-masă. (Îi zâmbi.) Soţul meu va fi la Miami, dar nu-i un motiv ca să nu vii. Dumneata ştii unde locuim noi?

— Da, ştiu. Dar îmi pare rău, am o întâlnire mâine. Poate duminica viitoare?

O privi cum înghiţea cu greutate şi-şi încreţea buzele a dispreţ, cu un aer răutăcios.

— Am spus mâine după-masă, Harry!

— Şi eu am spus că regret. Am o întâlnire mâine după-masă. Ea îşi încleşta pumnii.

— Trebuie să pronunţ literă cu literă, tâmpitule? zise cu glas încet şi răutăcios. Vreau să vii la mine mâine după-masă! O să fii bine plătit… 300 de dolari! Şi să nu-mi spui mie că n-ai fost niciodată plătit să faci pe armăsarul!

Harry se uită iarăşi la ea, apoi întoarse privirea spre mare.

— Mă tem să nu li se-ntâmple ceva puştoaicelor, îngână el. Scuzaţi-mă, doamnă Carlos.

Porni spre adolescente. Una din ele se juca în apă.

Când Lepski pătrunse în biroul căpitanului Terrell, domnea acolo o linişte ameninţătoare.

Terrell era la biroul său. Aşezat în dreapta sa, sergentul Beigler. În picioare lângă fereastră, sergentul Hess îşi încrunta sprâncenele.

Cei trei bărbaţi îl observară intrând pe Lepski cu cel mai impasibil aer de poliţai. El se opri ca să închidă uşa ca şi când ar fi fost din coji de ouă, apoi se plasă în faţa biroului lui Terrell şi rămase nemişcat.

După o lungă tăcere, Terrell începu:

— Aş vrea să ştiu de-a ce te joci? Locotenentul Lacey te-a reclamat. A trimis un raport despre tine. Dacă jumătate din ce spune e adevărat, eşti la mare ananghie.

Lepski, care se aştepta la un asemenea acces de furie, îşi pregătise planul de bătaie. Sudoarea îi şiroia pe frunte, dar susţinu fără a clipi privirea răzbunătoare a lui Terrell.

— Ştiu că n-am avut dreptate, şefule recunoscu el. Ştiu că nu eram în circumscripţia noastră, dar când Lacey a spus că noi suntem cei mai tembeli dintre sticleţii de pe Coastă, am găsit că depăşise măsura. Atunci am refuzat să-l ajut, asta l-a înfuriat şi mi-a făcut raport.

Lepski constată cu plăcere că Terrell, Beigler şi Hess înlemniră şi că sângele le năvălea în obraz.

— Sticleţii cei mai tembeli de pe Coastă! mormăi Beigler. Aşa a spus cretinul?

— Cuvânt cu cuvânt, replică Lepski, cu un aer de demnitate foarte ofensată.

— Tâmpitul ăsta! izbucni Hess. Şi ăsta se crede inspector! El! N-ar fi în stare să se găsească nici măcar pe sine într-un closet!

— În regulă, le-o reteză tăios Terrell. Fiecare are dreptul să aibă părerea lui. Locotenentul Lacey crede că noi suntem cei mai tembeli sticleţi de pe Coastă, dar asta nu înseamnă că are dreptate. (Îl privi bănuitor pe Lepski.) Şi ce l-a făcut să spună asta, Tom?

Lepski se destinse puţin. Avea din nou încredere, acum când era sigur că jucase cartea cea bună, dar totul depindea încă de următoarea.

— Ştiu că eram în neregulă. Mi-aţi spus s-o găsesc pe Mai Langley. Aveam presimţirea că trebuia să fie prin împrejurimile de la Vero Beach, unde şi-a dat lovitura Bilă-de-biliard. Din întâmplare am un informator acolo. Ştiu că nu e circumscripţia noastră, dar, dacă aş fi luat legătura cu Lacey, el ar fi preluat ştafeta, şi totul ar fi eşuat. Atunci am crezut că mijlocul cel mai rapid de-a o găsi pe Mai era să iau legătura cu informatorul meu. Dacă ar fi scos la iveală ceva interesant, v-aş fi raportat, şefu; poate că aţi fi luat contact cu Lacey, şi atunci poate că, peste trei sau patru zile, el ar fi încercat s-o vadă pe Mai. Dar informatorul mi-a spus că din întâmplare, Mai era chiar în casă. Am crezut că nu era rău dacă urcam un etaj ca să-i spun două vorbe mai înainte de-a vă face un raport. Dar, în timp ce vorbeam, a intrat un criminal şi a ucis-o. (Lepski păru necăjit.) Într-adevăr n-am baftă deloc, şefule, dar exact aşa s-a întâmplat.

Terrell se uită la Beigler care zâmbi.

— Formidabil, exclamă Beigler admirativ. Tipul ăsta are o limbariţă în stare să convingă şi cadavrele.

— În regulă, Tom, zise Terrell. Continuă. Atunci ce s-a întâmplat?

Lepski respiră adânc. Acum era sigur că neutralizase raportul otrăvit al lui Lacey. Le povesti celor trei ce s-a întâmplat, şi discuţia cu Goldie White. În timp ce vorbea, Beigler lua note. Când Lepski tăcu, Terrell spuse:

— Treabă bună, prost executată. Dacă te mai duci vreodată fără permisiune în circumscripţia din Miami, te dau pe mâna lor. Încearcă să nu uiţi. De data asta, o s-aranjez cu Lacey.

— Mulţumesc, şefu'. (Simţind că atmosfera devenise din nou cordială, adăugă:) Dar cafea nu-i în casa asta?

Beigler înţepeni.

— Unde-i Charley? spuse luând telefonul. Charley! Trimite unul din tâmpiţii tăi s-aducă patru cafele. Ce naiba faceţi acolo jos? (Ascultă, mormăi şi puse receptorul în furcă.) Vine şi cafeaua.

Lepski apucă un scaun şi se aşeză călare.

— Mai e ceva, şefule, zise el. Am impresia că-l cunosc pe băiatul care l-a torturat pe Bilă-de-biliard.

— Pentru numele lui Dumnezeu! explodă Hess. Ai fi putut s-o spui mai înainte!

— În regulă, Fred, interveni Terrell. Lasă-l pe Tom să ne povestească în felul lui. Aşadar ai impresia?

— Sunt sigur. (Lepski îl fulgeră cu privirea pe Hess care îi întoarse politeţea, apoi continuă:) Solo Domenico a angajat un profesor de înot pentru două luni. L-am întâlnit la piaţă pe când făceam o anchetă despre hoţii de buzunare care vă dau de furcă. Bun, îl întâlnesc pe băiat: un fost sergent de paraşutişti, care se numeşte Harry Mitchell. S-a întors din Vietnam şi-şi petrece vacanţa aici, mai înainte de-a se întoarce să muncească din greu la New York. Acum două zile, eram la aeroport, sperând să găsesc ceva despre Bilă-de-biliard când dau de Mitchell, care ducea o valiză albă de plastic cu o dungă roşie.

Un agent intră cu patru pahare de carton cu cafea pe care le puse pe birou, apoi ieşi.

— Ei şi, ce de-a poveşti pentru o valiză! spuse Hess nerăbdător, luându-şi paharul cu cafea.

Dar Lepski n-avea chef să se grăbească. Era sigur de avansarea lui dacă ştia cum să procedeze.

— Când am vorbit cu Mai Langley, continuă el fără să-i dea atenţie lui Hess, chiar înainte de-a ţâşni ucigaşul, mi-a spus că Bilă-de-biliard îşi lăsase valiza la aeroport. (Se opri, apoi reluă rar, detaşând cuvintele:) Valiza era de plastic albă, cu dungă roşie!

Se răsturnă pe scaun, luă paharul cu cafea pe care începu s-o soarbă, tot privindu-i mai întâi pe Terrell, apoi pe Beigler şi în fine pe Hess.

— Nu-i rău ce spui, tu acolo, Tom, recunoscu Terrell. Continuă.

Decepţionat că n-a produs o impresie mai mare, Lepski reluă:

— L-am întrebat pe Mitchell dacă era valiza lui. A spus că da: o lăsase la aeroport, dar cum avea o slujbă fixă la Domenico, avea nevoie de ea. Am verificat ordinul lui de eliberare şi când am văzut că era un fost luptător din Vietnam, un sergent de paraşutişti, l-am lăsat să plece cu valiza.

— Ce… nici măcar nu te-ai uitat să vezi ce era înăuntru? sări Hess.

— Haide, Fred, ştii bine că Tom n-avea dreptul să-i ceară s-o deschidă, interveni Terrell mai înainte ca Lepski să fi avut timp să explodeze. Se pune următoarea întrebare: oare o valiză albă de plastic, cu o dungă roşie e unică în genul ei? Ce crezi tu de asta, Joe?

— Poate că da. După părerea mea, Tom are ceva. În trecut, Solo a fost totdeauna asociat cu Bilă-de-biliard. Bilă-de-biliard avea o valiză albă de plastic cu o dungă roşie, pe care a lăsat-o la aeroport. Mitchell, care lucrează pentru Solo, se duce să recupereze o valiză albă de plastic cu o dungă roşie. Daa… Cred într-adevăr că Tom a dat de-o urmă.

Lepski, radiind de bucurie, se aplecă şi era cât pe ce să răstoarne scaunul.

— Sunt sigur de asta! Ascultaţi, şefu', ce-ar fi să dau o raită pe la Solo, chipurile să-l înspăimânt puţin pe Mitchell? Poate c-ar denunţa pe cineva.

Terrell îşi aprinse din nou pipa care se stinsese. Se gândi o clipă, apoi clătină din cap.

— Nu, vreau să iau mai întâi câteva informaţii. (Se răsuci spre Hess). Vreau o notă despre Mitchell. Trimite un telex la Washington.

Hess îşi îndreptă arătătorul ca un caltaboş către Lepski.

— Ai citit ordinul lui de eliberare… Dă-mi nişte informaţii. Lepski îşi stoarse creierul. Nu aruncase decât o privire rapidă pe actele lui Harry Mitchell, dar avea memorie bună. După o clipă, spuse:

— Harry Mitchell, sergent, al 3-lea regiment de paraşutişti, compania întâi.

Hess îl privi ca şi când l-ar fi admirat fără voia lui.

— Într-o bună zi… peste zece ani, poate… ai putea fi un bun inspector, Lepski.

Văzând cum faţa lui Lepski se făcuse roşie ca pătlăgica, Terrell interveni aspru:

— Destul, Fred. Trimite telexul ăla! (După ce Hess ieşi, Terrell reluă): Ai procedat bine, Tom. Dar nu fii prea zelos. Şi acum, ce-ar fi să te duci să vezi ce poţi descoperi despre cei doi pederaşti: Hans Larsen şi Jacey Smith? Dacă vezi că trebuie să ieşi din circumscripţia noastră, să mă previi mai înainte de-a începe ceva.

— Da, şefule. (Se îndreptă spre uşă, dar se opri deodată.) E-adevărat că vi se pare că am procedat foarte bine?

— Ai auzit ce-a spus şeful, latră Beigler. Şterge-o!

Lepski ieşi, efectua o eschivă ca să-l evite pe Max Jacoby care tocmai pătrundea în birou şi se îndreptă spre masa lui.

Terrell privi la Jacoby care ezita în prag.

— Ce-i, Max?

— Tocmai a telefonat Retnick, şefule. A făcut o anchetă pe şoseaua numărul 1. Spune că are semnalmentele a doi bărbaţi care conduceau un

Mustang asemănător maşinii lui Bilă-de-biliard. A spus că maşina avea remorcată o caravană.

Terrell şi Beigler se uitară unul la altul.

— O caravană?

— Aşa a spus el.

— Spune-i să vină în mare grabă.

— E pe drum, şefu'.

După ce Jacoby se întoarse în biroul său, Terrell îi spuse lui Beigler:

— Ce crezi despre asta, Joe?

— E o întorsătură a evenimentelor. A fost găsit Bilă-de-biliard şi Mustang-ul. Şi acum, iată o caravană care nu era prevăzută în program. Ne întrebam cum de putuse ajunge trupul lui Bilă-de-biliard la Hetterling Cove. Poate că într-adevăr cadavrul a fost transportat cu caravana. Deci, am face bine să începem să căutăm caravana.

— De acord. (Terrell consultă notiţele pe care le luase Beigler în timpul raportului verbal al lui Lepski.) Dar toate astea… (îşi goli pipa şi se apucă s-o umple din nou.) Mă tot gândesc că asta ar putea interesa C.I.A., Joe. Poate c-ar trebui să le trimit un raport.

— Tot povestea cu Castro?

Terrell îşi aprinse pipa.

— Da. Uită-te la informaţiile pe care le-am adunat. Pentru mine cheia acestei afaceri e faptul că Bilă-de-biliard era un comunist admirator al lui Castro. În 24 martie, soseşte la Vero Beach şi închiriază de la Thomas o şalupă şi doi oameni. Se duce la Havana, dacă ceea ce a spus Goldie White e adevărat. S-ar zice că Bilă-de-biliard făcea operaţiuni de contrabandă care aveau legătură cu Castro. După gagica lui, vaporul a fost interceptat şi scufundat. Apoi, peste două luni, Bilă-de-biliard apare din nou şi încearcă să închirieze un vapor de la Domenico. Cum nu reuşeşte, încearcă să împrumute nişte biştari de la O'Brien. Un nou eşec. Atunci se lasă condus de gagica sa la Vero Beach. Se instalează la Do-Do Hammerstein, se

duce să depună valiza într-un cofret pentru bagaje la aeroport, apoi se întoarce la Vero Beach unde închiriază o maşină Mustang de la Hertz, sub numele de Joel Blach. Apoi dispare dintr-odată, şi umblă zvonul c-a fost scos din circulaţie. Peste două zile, e găsită maşina Mustang, care ne duce la mormântul lui Bilă-de-biliard. Un bărbat corespunzând semnalmentelor unui profesor de înot angajat de Domenico e văzut de Lepski la aeroport, cu o valiză semănând cu aceea a lui Bilă-de-biliard. (Terrell trase din pipă încruntându-şi sprâncenele.) Progresăm, dar tot nu ştim cu ce voia să facă Bilă-de-biliard contrabandă, nici cine l-a ucis. Mai avem de descoperit nişte lucruri, dar, pentru mine, devine din ce în ce mai vădit că Bilă-de-biliard făcea contrabandă cu Cuba, şi de aceea mă întreb dacă n-ar trebui să trecem întreaga afacere la C.I.A. Ei ar face poate o treabă mai bună şi mai repede decât noi.

— Aţi spus două zile, şefule, îi aminti Beigler. Mai avem încă o zi şi un sfert.

Terrell şovăi.

— Da… bine, de acord, Joe. Întoarce-te în biroul tău. Trebuie să mă mai gândesc.

Peste o jumătate de oră, inspectorul de rangul 3 Red Retnick, un tânăr înalt şi solid, cu coama de-un frumos roşu strălucitor, intră în sala inspectorilor.

Când îl văzu, Beigler îi făcu semn să intre în biroul lui Terrell. Apoi, se sculă, se duse până la scară, şi îi comandă cu vocea tunătoare lui Charley Tanner să trimită cafea. După care, se duse şi el în birou.

Retnick făcu un raport concis, pe care Beigler îl stenografie.

— Joi seara, doi oameni într-o maşină Mustang având remorcată o caravană s-au oprit la Jackson, restaurantul deschis toată noaptea, ca să ia o cafea, începu Retnick. Un camionagiu care era acolo joi, şi pe care l-am văzut în timpul anchetei mele, căci

s-a oprit la întoarcere, mi-a dat semnalmentele celor doi oameni.

— Aşteaptă o clipă, Red, zise Terrell. (Apoi, lui Beigler:) Du-te şi adu-l pe Lepski.

Beigler aruncă o privire în sala inspectorilor unde Lepski îşi bătea la maşină raportul, şi îi strigă să vină. Când intră Lepski în birou, Terrell îi spuse lui Retnick să continue.

— Cel mai în vârstă avea mai mult de-un metru optzeci înălţime. Solid, blond, ochi albaştri şi nasul spart de boxer. Avea nişte pantaloni kaki ai armatei şi o cămaşă asortată.

— Ăsta-i Harry Mitchell, spuse Lepski. Cert şi sigur!

— Continuă, Red, zise Terrell, reaprinzându-şi pipa.

— Celălalt era mai tânăr: destul de debil, păr negru lung până la umăr, faţă subţire.

— Asta îţi spune ceva? întrebă Terrell uitându-se la Lepski.

Lepski dădu din cap.

— Nu, absolut nimic. (Apoi îşi încruntă sprâncenele şi pocni din degete.) Un minut. Ar putea fi barmanul lui Solo. Vine la început de sezon. L-am văzut anul trecut. Corespunde semnalmentelor. Se numeşte Randy… ceva… Broach? Un nume ca ăsta. Ascultaţi, şefule, ce-ar fi să mă duc să iau cina acolo în seara asta? Solo m-a invitat pe gratis cu soţia. Ar fi un pretext ca să fac mica mea anchetă.

Terrell se gândi o clipă, apoi clătină din cap.

— Da, dar o faci discret, Tom, ai înţeles? Nicio mişcare până când nu primim informaţiile despre Mitchell… ai înţeles? (S-a uitat la Beigler.) Tot nimic de la Washington?

Beigler dădu din cap.

— Dumneavoastră uitaţi decalajul orar, şef. Nu putem spera nimic înainte de câteva ore.

— Bun, ei bine, în aşteptare, vreau să fie găsită caravana, şi rapid, ordonă Terrell.

Lepski se certa cu nevastă-sa. Nimic cu adevărat nou. Erau căsătoriţi de trei ani şi, după socoteala lui Lepski, avuseseră o ciorovăială serioasă de câte două ori pe zi. Făcuse rapid câteva calcule, şi ajunsese la un total impresionant de 2 190 de mici scandaluri în cursul cărora, notase cu amărăciune, fusese în avantaj cam de 180 de ori.

Ajunsese acasă la ora 18, o oră din cele mai neobişnuite, căci, în general, nu se întorcea deloc acasă înainte de ora 21. O găsi pe soţia sa Caroll pregătindu-i un gulaş.

Caroll Lepski, în vârstă de douăzeci şi şase de ani, înaltă, brună şi drăguţă, era o tânără înzestrată cu o minte şi cu o voinţă foarte deosebite. Înainte de căsătorie, fusese funcţionară la American Express, unde se ocupa de bogătani cât era ziua de lungă; le organiza călătoriile şi îi sfătuia în totul. Ocupaţia asta făcuse din ea un soi de domnişoară-comandant, plină de încredere în sine. În contact cu sute de tipi atoateştiutori, unii mai ţâfnoşi decât alţii, aflase că o discuţie condusă cu logică şi perseverenţă ieşea în general victorioasă. Deşi era bine pregătită ca să înfrunte problemele vieţii, era o bucătăreasă dezordonată, dar convinsă. Ori de câte ori pregătea o masă, afară de tartine şi de hamburger, bucătăria ei se transforma ca prin minune într-un adevărat câmp de bătălie. De fiecare dată, murdărea patru crătiţi când una singură ar fi fost suficientă; de fiecare dată, lăsa laptele să se umfle şi să dea în foc; de fiecare dată, vărsa pe jos o parte din mâncare, pe care după aceea o aduna cu lingura ca s-o pună la loc în cratiţa din care zburase. Apoi, fără a mai pierde timpul să şteargă urmele, făcea deasupra nişte alunecări demne de-o patinatoare artistică. Dar Caroll avea mult caracter şi multă îndârjire. Odată ce hotărâse că Lepski va avea gulaş la cină, putea

să fie cutremur sau să-i cadă cerul în cap, el va avea gulaş.

Lepski o găsi într-o ţinută destul de neglijentă; se lupta cu un borcan de smântână care se vărsase şi al cărui conţinut forma o frumoasă baltă pe jos. Seara era fierbinte, bucătăria era fierbinte, şi Caroll transpira aferată.

Aşa că, atunci când îi dădu vestea că ieşeau să mănânce în oraş, şi „pentru numele lui Dumnezeu, scumpa mea, fă-te frumoasă, mergem într-un loc şic", ea oscilă între două sentimente: cel de-a continua pregătirea gulaşului, sau să trimită totul la dracu şi să încerce să fie mulţumită. Se întâmpla aşa de rar ca Lepski s-o ducă undeva, că invitaţia neaşteptată o umplu de amărăciune, în loc să-i facă plăcere.

— N-ai putut să mi-o spui dimineaţă? întrebă ea, îndepărtând, cu mâna o şuviţă de păr negru care-i cădea pe ochiul stâng. Avem gulaş pentru cină.

În nerăbdarea sa, Lepski începu să danseze de pe un picior pe celălalt.

— Renunţă la gulaş. În seara asta ieşim, şi, te implor, nu te ambala într-o discuţie.

O observaţie nefericită, ceea ce Lepski înţelese imediat ce-i scăpă. Caroll încremeni şi ridică capul.

— Adică *eu* sunt aceea care începe discuţiile? întrebă.

Dându-şi seama că se plasase într-o poziţie strategică delicată, Lepski zâmbi ipocrit.

— N-am spus aşa ceva. Să începi o discuţie? Ascultă, scumpo…

— Ai spus: „Nu te ambala într-o discuţie".

Lepski se strădui să pară mirat.

— Am spus eu într-adevăr asta? Nu te mai gândi. Glumeam. Bun, în seara asta…

— Concepţia ta despre glumă e diferită de-a mea.

Lepski îşi trecu mâna prin păr. Făcu doi paşi mici spre stânga, apoi doi paşi mici spre dreapta, în fine, simţindu-se destins, continuă:

— De acord, gata cu glumele. Nu te mai gândi, scumpo. Mergem la Domenico care e unul din cele trei restaurante mai bune din oraş. Mâncare excelentă, plajă la mare… muzică plăcută… lumini voalate… tot tacâmul!

Ochii lui Caroll deveniră bănuitori.

— Şi de ce mergem acolo? întrebă ea. Ai făcut ceva care regreţi? Ca să mă îmbunezi?

Lepski îşi vârî degetul sub gulerul cămăşii şi trase.

— Suntem invitaţi, spuse el, ridicând tonul. Proprietarul acestui afurisit de restaurant are o mare simpatie pentru mine, mi-a spus s-o aduc pe târ… soţia mea… şi mergem acolo. E gratis.

— E nevoie să spui aşa cuvinte grosolane, Lepski?

Lepski rămase nemişcat. Pulsul îi bătea mai repede, şi asta îl alarma oarecum.

— Nu te mai gândi, scumpo, spuse în fine. Suntem invitaţi. Să mergem.

Caroll se uită la el:

— Omul ăsta ne-a invitat? (Lepski dădu din cap cu un aer idiot.) Ce-a făcut?

Lepski făcu înconjurul bucătăriei, bâzâind uşor ca o albină care s-a rătăcit de stup.

— N-a făcut nimic. Are simpatie pentru mine, asta-i tot, a răspuns el când a fost în stare să vorbească.

— De ce?

— De unde dracu vrei să ştiu. Pentru numele lui Dumnezeu! Ne-a invitat, asta-i tot. Poate c-ar fi trebuit să facem dragoste împreună ca să aflu care-i motivul invitaţiei sale!

— Mi-ar place grozav să urli mai puţin, Lepski, replică Caroll severă. Sunt sigură că-i un bandit care vrea să se folosească de tine.

— Bine… bine… e un bandit care vrea să se folosească de mine! Şi ce-i cu asta? O să cinăm pe gratis!

Lepski îşi scutură mâna, căci tocmai se fripsese punând-o pe-un capac. Limbajul lui deveni aşa de grosolan încât Caroll îşi astupă urechile.

— Lepski! într-adevăr, sunt zile când mi-e ruşine cu tine!

Acesta îşi supse degetele.

— Bun, atunci te pregăteşti? mormăi el. Am cămăşi curate?

Ea îl privi drept în ochi.

— De câte cămăşi ai nevoie pentru seara asta?

Lepski îşi închise ochii repede.

— Voiam să spun: am o cămaşă curată pe care s-o pun diseară, mii de draci?

— Evident. N-ai decât să te uiţi. Cu ce mă îmbrac eu?

De fiecare dată, Lepski simţea cum îl apucă furia când Caroll punea întrebarea asta. Caroll o punea totdeauna, şi se sfârşea totdeauna cu o ceartă care-ţinea ore întregi.

— Orice… ştii tu… n-ai decât să fii drăguţă, suficient. N-ar trebui să stingi maşina de gătit?

Peste o oră, Lepski, aşezat în micuţa curte interioară, cu o ţigară în mână, îşi înfrâna cu mare greutate nerăbdarea care făcea să-i crească tensiunea într-un mod alarmat.

Deşi era căsătorit de trei ani, nu se putuse obişnui niciodată cu metodele soţiei sale atunci când era vorba să se îmbrace pentru o serată. Începea prin a scoate din dulapul ei în perete întreaga colecţie de rochii pe care o întindea pe pat. Apoi declara că toate ţoalele ei erau demodate şi-i arăta din nou lui Lepski, prins în capcană în cameră, că i-ar fi ruşine să se arate într-una din rochiile acelea, şi c-ar trebui să-i fie şi lui ruşine că nu-i decât inspector de gradul 2, când ar putea fi foarte bine sergent şi să primească o soldă în raport cu gradul.

Ea îi jucase de atâtea ori scena asta lui Lepski, încât acum reproşurile ei îi intrau pe-o ureche şi îi ieşeau pe cealaltă. Dar, deşi rămânea surd la acest monolog, era conştient că timpul trecea.

După ce-i sugerase cu şiretenie c-ar trebui să îmbrace o rochie neagră şic, i-a spus c-ar face furori într-o asemenea toaletă şi a auzit – cum se aştepta de altfel – răspunzându-i-se că era complet nebun să-şi închipuie c-ar merge îmbrăcată în negru într-un restaurant de pe malul mării. În cele din urmă ea alese o rochie roşu cu alb, pe care el dorea s-o poarte oricum, dar despre care nu vorbise, ştiind foarte bine că dac-ar fi sfătuit-o s-o pună, ar fi fost pretextul pentru o discuţie interminabilă.

Reuşise să scape din cameră, îşi turnase o porţie dublă de whisky, şi acum aştepta ca ea să-şi desăvârşească toaleta.

Puţin după ora 19 şi 15 minute, apăru pe terasă, şi Lepski se uită la ea cu ochii mari. Era atât de elegantă, atât de imaculată, atât de drăguţă, încât se ridică cu sclipirea aceea în ochi a cărei semnificaţie o înţelege imediat orice soţie.

— Nu fii porc! Lepski! Mai ales nu mă atinge! se răsti ea pe un ton care nu admitea replică.

Lepski, înţelegând că nu era momentul, se mulţumi s-o fixeze cu privirea neruşinată.

— Doamnă Lepski, vă dau întâlnire pentru seara asta, zise. Poetul care a scris că se agita ceva în profunzimile pădurii probabil că se gândea la tine.

Caroll îşi înfrâna un hohot de râs, apoi deveni severă.

— Nu fii vulgar. Bun… cum mă găseşti?

— Minunată, splendidă, somptuoasă! Să mergem!

Pe când se îndrepta spre maşină, Caroll se opri brusc:

— Aşteaptă o clipă!

Lepski se opri şi el şi începu să bombăne printre dinţi. Se uită la ea, sforţându-se să zâmbească,

apoi întrebă, foarte sarcastic:

— Ce mai e? Ţi s-a dus un fir la ciorap? S-a rupt o bretea de la sutien? Ţi-ai uitat poşeta? N-ai batistă? Ţi s-a răsucit port-jartierul? Ce s-a întâmplat exact?

— Nu face pe neghiobul. Tocmai m-am uitat la tine. Nu mergi cu mine aşa.

Lepski se holbă la ea, cu gura căscată.

— Eu? Ce-i cu mine? Cămaşă curată… Dungă impecabilă la pantaloni… bine ras. Permiteţi-mi să vă spun, doamnă Lepski, că oricare femeie din acest oraş ar fi mândră să fie văzută în tovărăşia mea.

— Dacă-ţi închipui c-ai să mergi cu mine, dacă-ţi păstrezi pistolul, te-nşeli! Şi-ar trebui să fii orb ca să nu vezi umflătura care-o face tocul tău sub haină. Îţi închipui că vreau să fiu imediat ghicită drept soţie de sticlete?

Lepski îşi trecu palma peste faţă.

— Dar nu eşti soţie de sticlete? întrebă el ridicând puţin tonul.

— Nu-i cazul să ne lăudăm. Lepski, lasă pistolul.

După ce îşi lărgi nodul de la cravată, Lepski scoase un bâzâit ca de albină închisă într-o sticlă şi simţi o dorinţă sfâşietoare să tragă o lovitură straşnică de picior în televizor; numai datorită unui efort prodigios se reţinu să nu-şi smulgă părul din cap.

— Ascultă, scumpo, ăsta-i regulamentul, mârâi el cu o voce surdă. Sunt obligat să port pistol! Prefă-te că eşti oarbă! Prefă-te chiar că mă consideri un sticlete! Să mergem!

— Nu merg cu tine la un restaurant şic dacă-ţi păstrezi pistolul!

După tonul ei, îşi dădu seama că era o hotărâre definitivă. Ştia că discuţia putea să dureze ore întregi fără a duce la niciun rezultat. Cum avea chef să tragă un chiolhan pe cinste pe gratis, îşi

scoase hamul pe care-l aruncă pe canapea cu oarecare violenţă.

— Inutil să mai faci atâtea mofturi, spuse Caroll liniştit. Un caracter exploziv, e bine… e viril… dar asta nu înseamnă să te copilăreşti, te rog.

Lepski scoase un sunet care se confunda cu behăitul unei capre.

— Atunci, mergem, da sau ba?

Caroll se uită la el, sincer mirată.

— Dar eu te aştept. Tu eşti cel care ne întârzie.

Cu venele gâtului întinse ca nişte cabluri de oţel sub tensiune, Lepski o luă cu pas mecanic spre maşină.

Sâmbătă seara, era totdeauna mare înghesuială la restaurantul Domenico, şi seara aceea nu făcea excepţie. Personalul era istovit. Solo îi ceruse lui Harry să dea o mână de ajutor la bar. Nina îşi părăsise rolul ei obişnuit de gazdă care se consacră în fermecarea oamenilor de afaceri. Servea şi ea la masă şi lua comenzi.

Manuel circula în grabă prin restaurant; preceda clienţii pe care-i instala şi le dădea lista de mâncăruri, mai înainte de-a pleca rapid spre intrarea unde alţi clienţi aşteptau, nerăbdători, să fie conduşi la masa lor. Pe când se întorcea, pentru a cincisprezecea oară, se opri brusc, ca şi când s-ar fi lovit de un zid.

Vederea lui Tom Lepski, alături de-o tânără înaltă şi brunetă în care o recunoscu pe soţia inspectorului, a fost pentru Manuel o surpriză neplăcută.

— La te uită, domnul Lepski! rânji el ipocrit, descoperindu-şi toţi dinţii. Ce surpriză agreabilă!

— Solo ne-a spus să venim… aşa că, iată-ne, a declarat Lepski, puţin jenat că se află într-o asemenea aglomeraţie.

— Dar desigur. (Manuel ţinea totdeauna trei mese în rezervă pentru asemenea ocazii.) Suntem

încântaţi să vă primim… pe aici, vă rog.

Îi conduse până la o masă din colţ, îi instală, pocni din degete ca să cheme un chelner, zâmbi cu toţi dinţii şi se repezi spre intrare.

De îndată ce ultimii clienţi se mai răriră, Manuel se năpusti în bucătărie ca să-l prevină pe Solo de prezenţa lui Lepski.

Fiind extrem de ocupat, Solo se strâmbă, şi îi făcu semn lui Manuel să plece.

— Dă-i tot ce vrea… tot ce-i mai bun… în contul casei.

În timp ce Manuel intra din nou în sala restaurantului, Harry ieşea din bar, ducând o tavă cu băuturi.

— Masa a patra, în colţ, îi spuse Manuel. Ia comanda. E în contul casei.

Numai când ajunse lângă masă, Harry înţelese cine era clientul.

— Noroc, Mitchell, îl salută Lepski, privindu-l cu ochii lui de sticlete. Mă recunoşti?

— Domnul Lepski, răspunse Harry, impasibil.

— Exact. Cum îţi merge?

Harry de-abia se uită la el, apoi se întoarse spre Caroll.

— Ce doriţi, doamnă?

Caroll avu un şoc. Se gândi că acest voinic înalt era cel mai seducător mascul pe care-l întâlnise vreodată.

— Pot să capăt un Tom Collins, vă rog? gunguri ea cu un zâmbet pe care Lepski nu-l mai văzuse de când se căsătoriseră.

— Eu voi lua un scotch dublu cu gheaţă, declară el sec, străpungând-o pe Caroll cu privirea.

— Nu crezi că-i cam mult, Tom? zise Caroll foarte conştientă că trezise o gelozie pe care o considera moartă de multă vreme. Ai băut deja acasă. (Apoi, ridicând ochii spre Harry:) Vă rog să-i aduceţi soţului meu un scotch mic cu multă gheaţă.

Harry se îndepărtă.

— Ascultă, scumpo, îmi cunosc capacitatea, spuse Lepski cu însufleţire. N-ai vrea, te rog…

— Dar nu vreau să te îmbeţi.

Lepski scoase un fel de zgomot şuierător în stare să înnebunească de invidie un şarpe.

— Nu bea dacă n-ai chef, eu vreau să profit de serată!

În timp ce se certau, Harry, ajuns în bar, îl avertiză pe Randy că Lepski se afla în restaurant. Randy era cât pe ce să scape shaker-ul pe care tocmai îl scutura.

— De ce a venit aici? întrebă, cu răsuflarea tăiată.

— Să ia cina pe gratis, şi probabil să-şi facă mica lui anchetă. Nu te enerva, Randy. Un Tom Collins cu un gin dublu, şi un scoth dublu cu gheaţă.

Randy pregăti băuturile.

— Te-a văzut cu valiza lui Bilă-de-biliard, Harry, zise el, punând paharele pe tava lui Harry. Crezi că…

— Nu te speria. Nu poate dovedi nimic. N-are martori. (Harry luă tava.) Trage o duşcă.

Şi se îndepărtă.

Pe când ajungea lângă masa lui Lepski, Manuel lua comanda. Văzând ce i se servise, Lepski îi făcu cu ochiul lui Harry.

Manuel era foarte expansiv:

— Solo ar dori să gustaţi specialitatea casei, doamnă Lepski. (Se înclină spre ea, cu un zâmbet până la urechi.) Friptură înăbuşită de raţă cu ardei verzi. Vă sfătuiesc să luaţi la început stridii fripte pe creveţi. Ce credeţi?

Caroll era în culmea extazului.

— Nu mai spuneţi nimic… am încredere în dumneavoastră, răspunse ea.

Manuel se uită la Lepski.

— Acelaşi lucru pentru dumneavoastră, domnule Lepski?

— Pentru mine, un cotlet.

Caroll oftă exasperată.

— Hai, Tom, pentru numele lui Dumnezeu! Nu poţi mânca altceva decât cotlete? Friptura asta înăbuşită de raţă…

— Voi lua un cotlet, insistă Lepski cu fermitate. Oare un om n-are dreptul să mănânce ce vrea, pentru numele lui Dumnezeu?

— Bun, dacă vrei cotlet… ia cotlet!

După o oră şi ceva, odată masa terminată, Lepski simţi o mică mustrare de conştiinţă. În timp ce aşteptau cafeaua, socoti că era timpul să se apuce de lucru, dar ştia că ar fi o catastrofă dacă i-ar spune lui Caroll că se afla aici în serviciu comandat.

— Scumpo, mă duc să fac pipi, spuse, împingându-şi scaunul.

— Lepski! Ce grosolan eşti! Nu poţi să spui că te duci la toaletă? întrebă Caroll jignită.

Soţul ei o privi cu un aer naiv.

— Asta am şi spus. Să nu te mişti din loc. Dacă vrei ceva, îl chemi pe mexican.

Se sculă şi, mai înainte să fi avut Caroll timp să înţeleagă că el avea altceva în cap decât o vizită la toaletă, traversă rapid restaurantul şi păşi pe aleea cimentată care ducea la bucătărie.

Văzându-l ieşind, Manuel apăsă pe un buton care declanşa un semnal în bucătărie, ca să-l avertizeze pe Solo de pericol. Acesta, în plină activitate, căci tocmai pregătea un platou pentru patru persoane, scăpă o înjurătură.

Lepski înainta în noapte; trecând pe lângă bucătărie, aruncă o privire prin fereastră şi îl zări pe Solo ocupat cu cuptoarele lui. Auzi venind o maşină, se uită în direcţia parcării şi văzu un Mercedes alb parcând sub unul din felinarele uriaşe.

Maşina îi atrase atenţia lui Lepski. Se opri ca să observe femeia care cobora. O recunoscu pe doamna Carlos, soţia unuia din cei mai bogaţi oameni din Paradise City. Abia se uită la ea. Dar

îşi fixă atenţia asupra tipului scund şi îndesat care ţinea portiera în timp ce ea cobora.

Lepski lucra bazându-se pe intuiţiile sale. De îndată cel văzu pe tip, a fost convins, după lăţimea spatelui, că era asasinul lui Mai Langley. Îşi vârî mâna în haină ca să ia pistolul, apoi îşi aminti că, din cauza snobismului lui Caroll, arma lui se afla acum pe canapeaua din living. Începu să transpire. Bărbatul, care-şi sprijinea trupul solid de maşină, aprinzându-şi o ţigară, era poate un ucigaş. Pentru Lepski, alternativa era următoarea: să telefoneze la comisariat ca să ceară ajutor – în care caz trebuia să recunoască că n-avea armă şi să explice de ce – sau să rişte, atacând singur adversarul, cu speranţa că nu se va ajunge la revolver.

Se mişcă de pe-un picior pe altul, nehotărât. Era sigur că, dacă pierdea ocazia, putea să spună adio avansării. Nici nu-i dădu prin gând măcar că avea altceva de făcut decât să se întoarcă în restaurant, să se aşeze lângă Caroll, şi să profite în continuare de serată. Lepski începuse de jos de tot, ca simplu agent de poliţie şi, în decursul anilor, Codul penal îi devenise o a doua natură. N-a ezitat decât câteva clipe, apoi a ieşit din umbră, a traversat parcarea şi s-a apropiat de Mercedes.

Bondocul îl zări şi se încordă. Cu un gest foarte firesc, îşi desfăcu nasturele hainei sale strâmte care se deschise. Ceea ce-l făcu pe Lepski să înţeleagă că tipul purta pistol.

Lepski îl observă, încercând să-şi închipuie cum ar arăta cu o batistă care i-ar masca faţa. Asta îl convinse şi mai mult că se afla în prezenţa asasinului.

— Poliţia, zise, cu vocea lui spartă. Cine eşti dumneata?

Sub lumina crudă, Lepski văzu ochii omului strălucind, apoi uitându-se în altă parte.

— Nu înţeleg, răspunse bărbatul. Sunt şoferul doamnei Carlos.

— Numele dumitale? întrebă Lepski înaintând uşor.

Dac-ar putea numai să-i tragă o straşnică lovitură de pumn acestui străin, gândi, i-ar lua pistolul. Dar bărbatul se dădu înapoi.

— Nu-nţeleg, repetă el. Sunt Fernando Cortez. Lucrez pentru doamna Carlos.

— Perfect, Cortez, spuse Lepski… sus mâinile! Hai… sus mâinile!

„Bluful ăsta n-ar convinge nici măcar un sugar." în tot cazul, nu avu niciun efect la Cortez care rămase imobil, privindu-l fix pe Lepski.

— Nu-nţeleg. Sunt şoferul doamnei Carlos.

— Ştiu, nu-s surd. Dă-mi pistolul dumitale!

Cortez ezită.

— Îl port totdeauna cu mine ca s-o apăr pe doamna Cortez.

— Dă-mi-l.

Lepski întinse o mână care nu tremura, deşi transpira tare de tot. Cortez ezită din nou, apoi se dădu cu un pas înapoi.

— Bine, sticlete, iată-l! mormăi.

Ca prin minune, pistolul apăru în mâna lui şi se îndreptă spre Lepski.

În fracţiunea de secundă în care Lepski văzu arma, recunoscu că era un pistol Walther de calibrul 7.65: acelaşi tip de pistol care o ucisese pe Mai Langley.

Îşi încordă toţi muşchii în aşteptarea împuşcăturii când o lovitură straşnică dată pe la spate îl făcu să vadă stele verzi.

CAPITOLUL VIII

După ce-şi termină cafeaua, Caroll se uită la ceas cu nerăbdare când îl văzu pe Manuel, şeful personalului, croindu-şi drum printre mese şi îndreptându-se spre ea. Ajuns lângă ea, arboră zâmbetul adânc mâhnit rezervat în general persoanelor cărora li se dau veşti proaste.

— Vă rog să mă scuzaţi, doamnă Lepski, îi spuse încet şi confidenţial, aplecându-se spre ea. Soţul dumneavoastră a avut un mic necaz. Nu vă neliniştiţi. Asta se întâmplă din când în când, dar e prima oară în restaurantul nostru.

Caroll căscă ochii.

— Ce necaz? Vă rog să-mi explicaţi. E rănit?

— Nu… nu… nu… Desigur că nu. A leşinat doar. Poate căldura… sau un mic abuz de scotch.

Caroll se ridică.

— Vreţi să spuneţi că soţul meu e beat?

— În fine, s-ar putea spune. (Văzând că ochii lui Caroll scânteiau de mânie, Manuel crezu că era bine să ia un ton superior.) Cum spun totdeauna, doamnă Lepski, unii suportă alcoolul, alţii, nu.

Caroll se înroşi. Se simţea furioasă şi umilită.

— Unde e?

— L-am pus în maşină, doamnă Lepski. Mâine dimineaţă va fi complet restabilit. O să vă însoţească cineva. O să aveţi nevoie de ajutor ca să-l puneţi în pat. (Manuel îşi descoperi dinţii într-un zâmbet de simpatie.) Nu vă neliniştiţi, doamnă Lepski. Se mai întâmplă lucruri de-astea… sunt dezolat.

Caroll îşi apucă poşeta şi se îndreptă spre ieşire, convinsă că toată sala avea ochii aţintiţi asupra ei. Până să ajungă la uşă, era atât de furioasă încât aproape că-şi pierduse răsuflarea.

Manuel tropăia în spatele ei.

— La dreapta, doamnă Lepski, spuse el.

Caroll traversă parcarea cu pas rapid, îndreptându-se spre maşina Wildcat a lui Lepski pe care o distingea vag în umbră. Lângă maşină stătea frumuşelul cu care vorbise Lepski, numindu-l Mitchell. El se dădu puţin înapoi când ea ajunse la maşină. Aruncă o privire spre banca din spate unde era aşezat soţul ei, cu capul pe spătar, cu ochii închişi. Cum geamul era deschis, simţea un miros puternic de whisky.

Caroll ezită, puţin neliniştită. Nu-şi văzuse niciodată soţul în starea asta. Cum de putuse să se îmbete în halul ăsta în aşa de puţin timp?

— Nu fiţi aşa de impresionată, doamnă Lepski, zise Manuel cu blândeţe. Asta se întâmplă tot timpul. Harry vă va conduce şi vă va ajuta când ajungeţi acasă.

— Sunteţi sigur că n-are nimic grav? întrebă Caroll cu vocea tremurândă.

— Nimic grav. Poate că o migrenă grozavă mâine dimineaţă, dar nimic în plus.

Manuel începu să se agite. De ce dracu nu se urcă în maşină să se care de aici? Avea o sală plină de lume care reclama serviciile sale.

Deodată, un sforăit sonor ieşi din maşină. Acest zgomot revoltător acţionă asupra lui Caroll ca o scânteie într-o magazie cu praf de puşcă. Se urcă în maşină, trânti portiera şi porni motorul. Pe când se îndrepta spre ieşirea din parcare, Manuel îi făcu semn lui Harry care se urcă în breckul lui Solo şi o urmă.

Harry era nedumerit. Servea nişte băuturi când Manuel îi spusese că-l chema Solo. Îl găsise pe patron în genunchi lângă Lepski total inconştient.

— Uită-te la ăsta! spusese Solo, exasperat. L-am prevenit că era în contul casei, şi el îmi dezonorează restaurantul. Numai miroase-l puţin! S-ar zice că s-a scăldat în whisky.

Harry se plecă peste trupul lui Lepski, întins cât era de lung pe burtă. Mirosul puternic de alcool pe care-l degaja îl făcu să se dea înapoi.

— N-are nimic?

— Nimic? E beat turtă, atât! spuse Solo cu amărăciune. Bun, ascultă-mă bine, Harry. Soţia lui e în restaurant. O să iei maşina mea şi o s-o ajuţi să se întoarcă acasă, da? O să-l pui în pat. Ai s-o linişteşti. E foarte neplăcut pentru mine. Ajută-mă să-l duc în maşină.

În timp ce Harry se gândea la toate astea, Wildcat-ul gonea nervos în faţa lui pe şosea. Lui Harry îi era greu s-o urmeze. Luminile stopului se aprinseră când Wildcat-ul părăsi şoseaua principală ca s-o ia cu viteză nebună pe-o străduţă sinuoasă. Harry renunţă s-o mai urmeze. Dacă femeia avea intenţia să se sinucidă, n-avea decât s-o facă. Dar el n-avea să-şi rişte pielea pe-o asemenea şosea.

Pierdu din vedere maşina câteva minute, apoi luminile de poziţie apărură din nou pe o porţiune de şosea dreaptă care ducea spre o parcare. Wildcat-ul se opri scrâşnind cu toate cauciucurile în faţa unei case cu un etaj, o peluză minusculă, o curte interioară şi un garaj.

Harry ieşi din breck în acelaşi timp cu Caroll care cobora din Wildcat.

— Nu pot să vă spun cât mi-e de ruşine! zise Caroll când ajunse lângă ea.

Harry o privi. Farurile celor două maşini îi luminau bine.

— Ruşine? spuse zâmbind. Dar n-aveţi de ce!

— Aş fi în stare să-l ucid!

Harry se duse la Wildcat, îl apucă bine pe Lepski, îl scoase din maşină, apoi îl puse pe umerii săi laţi.

Caroll deschise uşa şi îl precedă pe Harry cu încărcătura lui într-un hol minuscul, apoi pe scară şi în fine în cămăruţa pentru musafiri.

— Puneţi-l acolo.

Părăsind încăperea, ea coborî scara şi intră în living. Aprinse lumina şi rămase un moment reţinându-şi furia. „Perfect, gândi ea, deci Lepski

se îmbată. Perfect, ei bine, ceea ce-i bun pentru Lepski e bun şi pentru mine!”

Se îndreptă spre bar, îşi turnă o cantitate triplă de gin, adăugă foarte puţin sifon, apoi cu ochii închişi o înghiţi cu lăcomie din două sorbituri. Cum încăperea se clătina în jurul ei, se agăţă de bar, într-un clinchet de sticle şi de pahare. Respiră adânc şi se îndreptă, cu pas nesigur, spre canapea unde se prăbuşi de sus, întrebându-se dacă o să-i fie rău.

Până când Harry l-a culcat pe Lepski şi a coborât, Caroll mai făcuse o vizită la bar; era atât de beată că nu se mai putea ţine pe picioare.

„Ce băiat frumos! se gândi ea, privindu-l pe Harry care intra în încăpere. O să mă culc cu el. Voi fi necredincioasă pentru prima oară de când m-am căsătorit. O să mă dezbrace, şi-o să gem de voluptate!”

— Să nu fiţi neliniştită, doamnă Lepski, zise Harry. Lăsaţi-l să doarmă, asta-i tot.

— Eu să fiu neliniştită? Prea caraghios! Altă grijă n-am! Bea ceva, Harry… îmi dai voie să-ţi spun Harry?

El o privi cu atenţie şi-şi dădu seama că era beată criţă.

— Spuneţi-mi cum vreţi.

— Harry… îmi place numele… bei ceva cu mine?

— Nu, mulţumesc. Trebuie să mă întorc. Sâmbătă seara, suntem foarte ocupaţi.

Ea începu să pufnească.

— Ei bine, În seara asta, o să fim ocupaţi… noi doi. Vino lângă mine, Harry.

Se răsturnă pe canapea, cu rochia ridicată în sus, şi-şi întinse picioarele, îmbiindu-l.

Harry întoarse comutatorul şi încăperea se cufundă în întuneric. Apoi, în tăcere, trecu în hol şi ieşi în noapte îndreptându-se spre maşină.

Îngrozită de ceea ce făcea, cu trupul încordat în aşteptarea mâinilor lui Harry care aveau să-i

smulgă rochia, Caroll nu se mişca, topită de emoţie, cu ochii închişi.

Numai atunci când auzi maşina demarând şi îndepărtându-se, înţelese că el plecase.

Din camera de musafiri se auzi un sforăit sonor.

Îşi vârî faţa într-o pernă şi izbucni în hohote de plâns.

Harry se trezi.

Prin fereastra fără perdele, privi lumina cenuşie a zorilor. Se uită la ceas. Era ora 5 şi 30 de minute. Se sculă, se duse în chicinetă şi puse în priză ibricul electric. Apoi intră în baie, îşi scoase pijamaua şi făcu un duş care-l învioră. Se şterse, se bărbieri, apoi se întoarse în bucătărie şi scoase din priză ibricul. Reveni în cameră, ducând o ceaşcă de cafea pe care o puse pe masă, şi se îmbrăcă. Tot sorbindu-şi cafeaua, se uită la ceas şi constată că mai avea un sfert de oră înainte de-a se duce la hangarul vaporului. Se răsturnă pe spate, cu ceaşca în mână, şi începu să se gândească la seara din ajun.

Nu credea că Lepski era beat. Singura soluţie evidentă la această enigmă: cineva – probabil că Solo – îl lovise cu o bâtă în cap pe Lepski şi-l întinsese jos. „Dar de ce?” se întrebă Harry. Când părăsise casa lui Lepski, se întorsese în restaurant. Solo era prea ocupat cu servitul clienţilor întârziaţi ca să aibă timp să stea de vorbă cu el. Restaurantul nu se închisese decât la ora 1 noaptea, şi, la ora aceea, Solo se şi culcase, în aşa fel încât Harry nu avusese ocazia să-l vadă.

Mai înainte de-a se întoarce în cabină, Harry petrecuse un scurt moment cu Nina. Ea îl privise cu ochii arzând de dorinţă.

— Voi fi la vapor la ora şase, spusese, şi Harry dăduse din cap.

Randy îl ajunsese din urmă mergând spre cabină.

— Ce se-ntâmplă? întrebase Randy. Ce i s-a întâmplat lui Lepski?

Harry intrase în cabina lui Randy şi se aşezase pe pat. Aşteptase ca Randy să tragă perdelele și să închidă uşa, apoi spusese:

— Vrei să ştii ce i s-a întâmplat? Nu sunt sigur, dar e uşor de ghicit. Cred că Solo l-a lovit cu bâta în cap şi după aceea l-a stropit cu whisky ca să facă să creadă că era beat turtă. L-am dus acasă, l-am culcat şi am liniştit-o pe soţia lui.

Ochii lui Randy îi ieşeau din cap.

— Glumeşti? Solo n-ar lovi cu bâta niciun sticlete!

— Poate c-ai dreptate, nu ştiu nimic, spuse Harry liniştit. Dar aşa văd eu lucrurile.

— Dar de ce?

— Poate că Lepski văzuse ceva… nu ştiu.

Harry se opri ca să se uite la Randy.

— Ascultă, e momentul s-o ştergi.

Randy a rămas cu gura căscată.

— Cum asta… s-o şterg? Chiar tu mi-ai spus că trebuie să rămân şi să blufez aşteptând să se liniştească lucrurile.

Harry dădu din cap.

— Situaţia a evoluat. Ştiu că ţi-am spus asta, dar acum nu mai e acelaşi lucru. De îndată ce Lepski se va trezi şi va pune mâna pe telefon, casa va mişuna de sticleţi. N-ai nicio şansă să scapi. Ascultă-mă, Randy, şterge-o imediat.

— Şi tu ce-ai să faci?

— Mâine dimineaţă devreme, mă duc cu Nina la insula Sheldon.

— Cu Nina? strigă Randy speriat. Eşti ţicnit.

— Randy, ăsta-i un joc pentru oameni mari. Asta te depăşeşte. Ia-ţi lucrurile şi cară-te, spuse Harry. Eşti un puşti cumsecade. Mi-e frică să nu ţi se întâmple ceva. Întinde-o.

— S-o întind? exclamă Randy. Chiar tu mi-ai spus că n-o să ajungem să scăpăm niciodată de

sticleţi. Şi acum îmi spui s-o întind. Ce-i cu tine? Nu te simţi bine?

Harry scoase din buzunarul de la piept al cămăşii pachetul de ţigări Camel tot uitându-se gânditor la Randy.

— Mi-e somn, Randy. Dispari. Vrei să silabisesc? Tunde-o! Se sculă şi se îndreptă spre uşă.

Randy se aruncă în faţa lui Harry pentru a-l împiedica să iasă.

— Nu aşa de repede! zise el. Nu-nţeleg nimic din toate poveştile tale. Trebuie să-mi explici! Toate şmecheriile despre Bilă-de-biliard! Ai spus că poate o să scoatem nişte biştari!

— Poate că este o şansă, Randy, dar nu pentru tine. Fă ce-ţi spun… şterge-o, zise Harry nerăbdător.

— O să te duci într-adevăr la Sheldon cu Nina?

— Da… Nu urla aşa.

— Te-am prevenit!

Randy începu să tremure.

— Solo o să bage de seamă şi o să te ucidă! Ascultă, tu eşti prietenul meu! Mi-ai salvat viaţa! Îţi datorez asta! Nu te duce la Sheldon cu Nina!

— O să mă duc!

— Vrei să te masori cu Solo, pe cuvântul meu! O să te ucidă, Harry! E un ticălos. Nu va fi o luptă dreaptă. Îl cunosc!

Harry îl dăduse la o parte pe Randy, deschisese uşa şi ieşise în noapte. Se oprise.

— Cară-te, Randy. Nu-ţi face griji pentru mine.

Gândindu-se din nou la toate astea, Harry privi la ceas. Era timpul să plece. Îngenunche lângă pat, ridică o scândură şi scoase pistolul automat al lui Bilă-de-biliard şi cutia cu cartuşe. Le puse într-un sac de plajă, cu costumul de baie şi două pachete de ţigări, apoi părăsi cabina.

Cum se întreba dacă Randy plecase, se uită la cabina lui şi văzu că perdelele erau trase. Nu voia

să se mai încurce cu Randy. Îl prevenise. Dacă nu plecase, pielea lui nu mai făcea doi bani.

Se îndreptă repede spre hangarul înconjurat de garduri vii şi de palmieri.

Nina îl aştepta deja.

Vaporul lui Solo era un vas cu două motoare, de şapte metri lungime, cu cabină la spate. Se urcă la bord, şi vedeta se îndepărtă imediat sărind pe valuri spre largul mării.

Nina avea un bikini. Îi zâmbi când ajunse lângă ea în cockpit.

— Ai băut cafea, Harry?

— Sigur.

Îi zâmbi din nou.

— O să-ţi placă Sheldon! Numai tu şi cu mine, şi păsărelele! (Îi luă mâna într-a ei.) Am aşteptat atâta… dar am aşteptat!… aveam impresia că duminica nu va mai veni niciodată!

Vaporul despica marea, dus de forţa motoarelor. Harry privi spre cabină.

— Grozav vapor, spuse.

— Da, nu-i rău. (Nina se uită la el tăios cum se pregătea să iasă din cockpit.) Unde te duci?

— Să mă uit puţin.

Parcurse toată lungimea punţii până la cabină, care era destul de spaţioasă ca să conţină patru cuşete. Perdelele hublourilor erau trase, şi, când încercă să deschidă uşa, îşi dădu seama că era încuiată cu cheia. Cu sprâncenele încruntate, observă o clipă panoul, apoi se întoarse în cockpit.

— Cabina e încuiată.

— Ştiu. Sunt lucruri de-ale tatei înăuntru. E totdeauna încuiată. N-o folosesc niciodată.

— Ce fel de lucruri?

— Nu ştiu… Lucruri.

Ea zâmbi, dar el văzu că ochii i se înăspriseră.

Se aşeză lângă ea pe banchetă.

— Vorbeşte-mi despre Sheldon. Te duci acolo adesea?

— Cam o dată pe lună.

— Am auzit vorbindu-se despre insulă. Era vorba de Funnel. Asta îţi spune ceva? întrebă Harry detaşat.

— E o strâmtoare între stânci. În jurul insulei, fluxul şi refluxul sunt foarte periculoase. Cam o dată la trei luni, apele sunt foarte scăzute ca să poţi intra în strâmtoarea… care duce la o grotă minunată. Are pereţi fosforescenţi. Am fost acolo de două ori. Trebuie să fii foarte atent. Dacă fluxul urcă atunci când eşti acolo, poţi rămâne blocat trei luni.

Harry îşi aprinse o ţigară. Se gândea la nota pe care o găsise în valiza lui Bilă-de-biliard: *Funnel. Sheldon. 1.t.07.45.27 mai.*

— Când apele sunt destul de scăzute, un vapor ca acesta poate pătrunde în grotă?

— Da. M-am dus cu vaporul. Fără să stau mult. N-am făcut decât să intru şi să ies.

— Pentru că fluxul poate creşte atât de repede?

— Absolut. Uneori într-o oră. Marea creşte repede. Din cauza asta turiştii nu vizitează grota.

— Atunci, n-o s-o putem vizita astăzi?

— Nu cu vaporul. (Ea îl privi.) Ai vrea s-o vizitezi?

— Sigur… când vor fi apele destul de scăzute?

— Cam peste o săptămână… nu duminica viitoare, probabil că pe miercuri, dar atunci lucrăm. Dar dacă ţii cu adevărat s-o vezi, putem merge înot.

— E posibil? (Ea dădu din cap.) Ai fost deja?

— Oh, nu. Singură n-aş putea. E prea periculos. (Îşi aşeză mâna ei mică şi fierbinte pe braţul lui Harry.) Dar cu tine, nu-i acelaşi lucru. Eşti un înotător de forţă. Campion olimpic.

— Ştiu să înot. Ce-i atât de periculos?

— Trebuie să înoţi pe sub apă destul de mult, şi curentul e foarte puternic. (După o pauză, continuă): În dulapul din perete sunt tuburi cu oxigen. (Arătă o uşă.) Putem ajunge acolo dacă mă ajuţi.

Harry deveni gânditor.

— Nu… prefer să nu. Poate c-o să merg singur, dar nu cu tine. Nu vreau să risc un accident. Ea făcu o mişcare de nerăbdare.

— Vreau să merg acolo! Sunt înotătoare bună, Harry… te asigur! Ne-am putea lega cu sfoară; aşa, dacă mi-ar fi greu, m-ai putea ajuta.

— E chiar aşa de greu?

— În fine, pentru numele lui Dumnezeu, credeam că eşti un înotător bun!

— Ştiu să înot. (El se gândi o clipă în timp ce ea îl observa.) Bun, ne-am înţeles. Nu mi se poate întâmpla mare lucru cu tuburile de oxigen.

— Vrei cafea, Harry?

— Şi-ncă cum!

El verifică echipamentul, fu satisfăcut constatând că era în stare bună, apoi, întorcându-se spre ea, luă ceaşca de plastic pe care i-o întindea.

— În dulapul din perete e un cablu de nailon şi două centuri, spuse ea.

Harry îşi bău cafeaua, apoi se întoarse şi scotoci în dulapul din perete. În fund, erau o mulţime de porcării, printre care o pungă de plastic care conţinea o pereche de ochelari antifar, o bluză neagră de bumbac şi un fular alb.

Era întors cu spatele la Nina care nu putea vedea ce făcea.

— Ai găsit, Harry?

Vârî punga de plastic la loc. Apoi, zări frânghia de nailon. Cu faţa impasibilă, se întoarse spre Nina, cu colacul în mână.

— Asta-i?

— Da. Ţine cârma. Mă duc să caut centurile.

— Nu, nu-i nevoie… le am.

Scoase din învălmăşeală două centuri cu inele de metal.

Vedea femeia din Mustang, ascunsă în dosul ochelarilor antifar, cu fular alb pe cap vârât în decolteul bluzei negre de bumbac. Închise uşa dulapului, se întoarse şi-şi aprinse o ţigară.

Se gândea la ce-i spusese Joe, barmanul: *N-aveţi niciun prieten aici, domnule Harry, afară de Randy şi de mine. Niciun prieten… Ştiu ce spun. Şi n-aţi terminat cu necazurile.*

— Ce-ai, Harry? întrebă aspru Nina.

— Nimic. (Se uită la ea.) De ce vrei să am ceva?

— Păreai distrat.

— Trebuie să fiu distrat din fire.

— Dar la ce te gândeai?

Harry trase adânc din ţigară şi scoase fumul pe nări.

— Tu-ţi împărtăşeşti gândurile cuiva, Nina?

Ea îşi încruntă sprâncenele.

— Uneori.

— Dar nu mereu?

— Nu, nu mereu.

— Atunci, suntem la fel. (îşi bău cafeaua.) Vrei o ţigară?

— Nu, mulţumesc. (Se uită la el, şovăi, apoi continuă): Totuşi te gândeai la ceva, Harry?

Chiar la orizont, vedea schiţându-se silueta unei mici insule.

— E Sheldon? întrebă el, făcând un gest în direcţia aceea.

— Da.

— Crezi că putem merge în Funnel imediat?

— Da… e mai bine devreme… Sunt mai puţine vârtejuri. Ţii într-adevăr să vezi grota, hm?

— Desigur. Avem tot timpul înaintea noastră pentru restul. (O privi zâmbind.) La ce oră trebuie să ne întoarcem?

— Înainte de-a se lăsa noaptea. Am adus tot ce trebuie ca să mâncăm.

— Tatăl tău ştie c-ai luat vaporul?

— L-am prevenit ieri seară. Doarme aproape toată duminica. Nu se scoală niciodată înainte de cină.

Harry dădu din cap. Se uită la cabina încuiată la capătul celălalt al punţii, apoi, scoţând un cuţit din buzunar, tăie o bucată din funia de nailon. Legă un

capăt de inelul metalic al unei centuri şi făcu acelaşi lucru pentru cealaltă.

— Ţii într-adevăr să vii? întrebă el.

— Desigur. E formidabil înăuntru. N-am fost decât de două ori în patru ani.

El se duse în capătul celălalt al punţii de unde descoperi întreaga insulă care se apropia cu repeziciune. Era o masă de roci vulcanice care dominau abrupt marea, cu numeroase păsări de mare: pescăruşi, cormorani şi pelicani cuibăriţi în scobiturile stâncii.

Peste douăzeci de minute, Nina îndrepta vaporul în ceea ce i se păru lui Harry a fi o falie largă între stânci. A fost o manevră dificilă, dar s-a descurcat foarte bine, şi s-au trezit într-un port adăpostit, dominat de ziduri de stânci. În fundul micului golf, se afla un mic ponton înzestrat cu cauciucuri vechi în chip de amortizoare.

Nina tăie contactul, şi Harry, apucând o parâmă, sări pe ponton ca să lege vasul.

— Acum, trebuie să ne căţărăm, zise Nina întinzându-i tuburile.

Îi arătă o potecă îngustă şi foarte abruptă care se înălţa şerpuind ca să dispară curând în spatele zidului stâncos.

— Pe-acolo se ajunge la Funnel.

— Nu mai înţeleg, se miră Harry. Mi-ai spus că un vapor poate intra acolo când apele sunt scăzute.

— Desigur. Cu vaporul se ajunge la Funnel pe partea cealaltă a insulei, îi explică Nina. Dar, când e flux, pe-aici e mai rapid.

— Dă-mi sacul, te rog. Ea i-l întinse.

— E greu… Ce-i înăuntru?

— Nişte lucruri. (Harry îi zâmbi şi, când ea luă sacul cu mâncarea, o apucă de mână ca s-o ajute să sară pe ponton.) Treci înainte.

Au început să se caţere pe potecă până în vârf. De acolo, Harry descoperi jos de tot o lagună ce dădea în plină mare.

— Acolo e… ăsta-i Funnel, spuse Nina, arătând un punct pe faţa stâncoasă.

— Nu văd nimic.

— Nu-i de mirare. E sub apă. Când e momentul potrivit, nivelul apei scade cu şapte metri, şi se zăreşte intrarea. Vezi stânca aceea aplecată? Intrarea grotei este chiar dedesubt. O să înotăm până acolo, apoi plonjăm. E un tunel lung care ne va duce drept în grotă.

Harry studie stânca de deasupra.

— Tot mai eşti hotărâtă să vii?

— Evident.

— Bun, atunci coborâm, şi o să ne schimbăm.

Merse înaintea lui pe-o potecă în pantă abruptă care îi duse până la o platformă stâncoasă chiar deasupra lagunei.

În timp ce coborau, barca lui Solo se legăna prinsă în parâme. Când vocea Ninei se stinse în depărtare, pe vapor se auzi zgomotul sec al unui zăvor care se trage. Uşa cabinei se deschise.

Fernando Cortez, având sub braţ o puşcă lungă de calibrul 22, ieşi cu precauţie în soarele dimineţii.

Lepski deschise ochii şi privi aiurit în faţa lui perdelele trase la fereastră în jurul cărora filtra lumina. Perdelele i se păreau ciudat de familiare, apoi avu un şoc înţelegând că se afla în camera de musafiri din propria sa casă.

Se aşeză în fund. O durere sfâşietoare îi străbătu capul, şi scoase un mormăit. Se aplecă şi-şi ţinu capul în mâini câteva clipe mai înainte ca durerea să se calmeze. Apoi coborî din pat foarte precaut, stupefiat că se găsea în pijama.

Se uită la deşteptătorul de pe oglindă: ora 6 şi 35 de minute. Rămase o clipă imobil, prea năuc ca să gândească, apoi îşi aminti de Cortez, lovitura pe care o primise în cap, şi bezna de până acum.

Unde era Caroll? Şi ce naiba căuta în camera de musafiri? Traversă culoarul cu pasul nesigur şi intră în camera conjugală.

— Să nu te-apropii de mine, beţiv nenorocit! strigă Caroll din pat, cu voce de tragediană. Du-te să-ţi ascunzi ruşinea!

Lepski îşi trecu mâna peste cap şi făcu o strâmbătură de durere când degetele îi atinseră un punct foarte sensibil.

— Ce s-a întâmplat? Cum m-am întors acasă? bombăni el.

— Te-au cărat până aici… beat mort!

Caroll se aşeză în pat. Şi ea se lupta cu o migrenă îngrozitoare, dar era aşa de furioasă că-şi vede soţul în picioare vorbind despre seara din ajun, încât era absolut hotărâtă să-i tragă o bruftuială în regulă, chiar dacă o omora.

— Niciodată în viaţa mea nu mi-a fost aşa de ruşine! Dacă se mai întâmplă, Lepski, jur că mă întorc la mama. Eu…

— Tacă-ţi clanţa, latră Lepski. Ce s-a întâmplat?

Caroll îl privi, uimită. Niciodată nu-i vorbise pe acest ton. Trase imediat concluzia că era încă beat. Gemu jalnic, îi întoarse spatele şi-şi vârî faţa în pernă.

Lepski o apucă strâns cu o mână fermă, şi cu toată durerea care-i sfâşia capul, o forţă să se uite la el şi o scutură energic.

— Ce s-a întâmplat? Să nu-mi spui mie că eşti atât de tâmpită să crezi că eram beat! Am fost lovit în cap! Ce s-a întâmplat?

Caroll se eliberă, nevenindu-i să creadă.

— Pe mine ai tupeul să mă faci tâmpită? ţipă ea cu vocea stridentă.

— Şi-ai să auzi altele şi mai şi dacă nu-mi spui imediat ce s-a întâmplat.

Caroll nu auzise încă niciodată vocea de poliţai a lui Lepski, şi nu văzuse niciodată străfulgerarea de furie din ochii lui. Îmblânzită total, îi povesti în grabă cum venise Manuel s-o caute, spunându-i că

el (Lepski) leşinase, cum îl găsise în maşină, îl condusese acasă, şi, cu ajutorul lui Harry Mitchell, îl pusese în pat.

— Şi tu ai crezut într-adevăr că eram turtă… EU! strigă Lepski în culmea indignării.

— Miroseai a whisky… erai beat!

— Am fost lovit cu ceva în cap, da! Şi s-a vărsat whisky pe mine! E-o şmecherie veche de când lumea! Ar trebui să-ţi fie ruşine că te-ai lăsat păcălită… tu, nevastă de sticlete!

Ieşi, coborî scara împleticindu-se şi intră în living. Acolo se opri. Se gândea la Hess şi la Beigler. Cum au să reacţioneze la povestea asta de adormit copiii. Avansarea i se părea total compromisă. Apucă telefonul şi sună la birou.

Peste jumătate de oră era pe drum, şi zece minute mai târziu, intra în sala inspectorilor.

Spre marea lui surpriză, Beigler îl privi neliniştit.

— Cel puţin te simţi bine, Tom? N-ai vreo fractură sau ceva de genul ăsta?

Lepski, care însăilase o întreagă poveste la telefon, era mulţumit să vadă că avusese efect.

— Mă simt bine, spuse curajos.

— Ai o mutră!

— Nu te ocupa de mutra mea… ce se întâmplă?

— E căutat Cortez. Fred e în clipa asta cu domnul şi doamna Carlos. Şi eu mă pregăteam să plec să-l văd pe Solo.

Lepski bombăni arătându-şi dinţii.

— Merg şi eu. După părerea mea, Solo e cel care m-a lovit în cap. O să-i scot maţele acestui porc gras şi-o să-i fac un guler din ele, drace!

— Bun, de acord, dacă eşti sigur c-o să reuşeşti.

Beigler îşi luă jacheta de pe spătarul scaunului şi o îmbrăcă.

— De-abia aştept să-mi cadă în labe, strigă Lepski sălbatic.

În partea opusă a sălii, telexul începu să ţăcăne. Jacoby se ridică de la masa lui şi se îndreptă spre

aparat.

— Domnule sergent, e raportul asupra lui Harry Mitchell, transmis de la Washington.

Beigler şi Lepski se apropiară de Jacoby. Toţi trei, aplecaţi deasupra maşinii, citiră raportul, cuvânt cu cuvânt, pe măsură ce se înscria pe hârtie:

Harry Mitchell. Sergent (Tech.), Regimentul 3 de Paraşutişti, Compania 1. A servit în Vietnam începând din 12.3.67. Căzut pe câmpul de onoare în 2.4.67. Urmează fotocopia dosarului.

Beigler reciti telexul, se depărtă şi-şi trecu mâna prin păr.

— Ei bine, alta acum! Tipul e mort!

— Atunci cine-i puşlamaua care îşi zice Harry Mitchell? întrebă Lepski. Haideţi, domnule sergent, trebuie să-l arestăm imediat. Pe ăsta o să-l primim cum se cuvine.

Dar lui Beigler nu-i plăcea să fie împins de la spate. Nu era prima oară când primea un raport de la Washington, şi ştia că Washington-ul nu-i infailibil.

— Cere o confirmare la asta, Max, îi ordonă lui Jacoby. După aceea cheamă-l pe şef şi fă-i raportul. Spune-i că Tom şi cu mine suntem pe drum spre restaurantul Domenico, şi c-o să-l aducem cu noi pe Mitchell.

— Şi pe Solo, spuse Lepski.

Pe când se întorceau să iasă, încremeniră. În prag, stătea un tinerel slăbănog, jenat şi înspăimântat, cu părul căzându-i pe umăr. Lepski îl recunoscu imediat pe barmanul-ghitarist de la Solo.

— Aşteptaţi, domnule sergent, murmură el. Ar putea fi ceva interesant.

Se duse la balustrada care împărţea încăperea în două şi deschise portiţa batantă.

— Ce doriţi? zise el, privindu-l pe Randy.

Randy îşi trecu cu limba peste buze.

— Da… am nişte lucruri pe inimă. Mi-am spus că e mai bine să vin aici şi să vorbesc despre ele cu cineva.

— Cine eşti dumneata?

— Randy Roache… Lucrez la Solo Domenico.

— Într-adevăr? spuse Lepski fulgerându-l cu privirea lui dură. Perfect, Randy, intră şi ia loc. Ce ai pe inimă?

Randy trecu de partea cealaltă a balustradei, şovăi, apoi se aşeză pe scaunul pe care i-l arătase Lepski, lângă masa lui Beigler. Scoase din buzunar o batistă jegoasă şi-şi şterse sudoarea care-i picura pe frunte şi pe mâini.

Beigler se duse la biroul său şi se aşeză. Lepski lua un alt scaun şi-şi scoase carnetul. Avea junghiuri violente în cap, dar nu le dădu atenţie.

— Ei bine, Randy, zise Beigler, despre ce-i vorba?

— Am refuzat să mă prezint la Comisia de recrutare, răspunse Randy jalnic.

— Ei şi?

— Harry m-a sfătuit s-o şterg, dar mi-am spus că atunci când poliţiştii vor începe să ancheteze voi fi dat în urmărire. Ştiu ce-nseamnă asta şi atunci am venit să vă spun.

— Dumneata ştii ce-nseamnă asta? Dumneata ai mai fost deja dat în urmărire, Randy?

— Nu, dar nişte prieteni de-ai mei au fost, şi, de altfel, Harry pretinde că nu poţi scăpa niciodată sticleţilor atunci când încep să te caute.

— Cine e Harry?

— Harry Mitchell. Lucrează şi el la Solo.

— Ce ştii despre Harry Mitchell, Randy?

Randy tresări speriat.

— Nu mare lucru. Ne-am întâlnit pe şosea. Mi-a salvat viaţa, atunci i-am găsit slujba asta la Solo. I-am telefonat lui Solo, i-am spus că Harry era campion olimpic la nataţie şi că a fost în Vietnam, şi Solo a profitat de ocazie. Asta-i tot ce ştiu.

— Povesteşte-ne totul de la început, Randy. Nu te mai gândi la Comisia de recrutare. Vreau să ştiu cum, când şi unde l-ai întâlnit pe Mitchell, cum ţi-a salvat viaţa… Totul, ce mai.

Când Randy îşi începu povestea, Beigler apăsă pe un buton sub birou, care puse în mişcare un magnetofon ascuns în sertar.

— Continuă, Randy, zise Beigler. Perfect. Deci, atunci Harry a văzut nişte faruri şi a făcut semn… şi după aceea?

Randy îşi luă inima în dinţi.

— Poate că ceea ce am să spun nu vi se va părea adevărat şi, totuşi, vă jur că e adevărat.

— Dă-i drumul, Randy, detaliile le vom vedea după aceea, începe.

Atunci Randy le povesti cum opriseră Mustang-ul având remorcată o caravană, cum fata îi lăsase la volan şi se retrăsese în caravană, cum se opriseră la o cafenea, apoi sosirea unui Mercedes cu care după Harry, fata ar fi plecat.

— Ne-am oprit la o altă cafenea la ieşirea din Fort Lauderdale, continuă Randy. Harry intrase să ia cafea, şi eu m-am dus să trezesc fata.

Înghiţi cu greutate, apoi descrise descoperirea trupului lui Bilă-de-biliard, şi povesti cum s-au dus la Hetterling Cove ca să-l îngroape, cum s-au descotorosit de caravană, apoi de Mustang.

Beigler se aplecă spre el.

— Foarte drăguţă, povestea dumitale, Randy, dar s-ar putea foarte bine interpreta altfel, nu-i aşa? (Îl fixă îndelung, apoi continuă:) Să presupunem că misterioasa gagică n-a existat nicicând? Să presupunem că Bilă-de-biliard v-a cules şi că l-aţi ucis?

— Harry mă prevenise că asta o să gândiţi, oftă cu amărăciune Randy. Ei bine nu, nu noi! V-am spus totul, exact aşa cum s-a întâmplat. Dacă dumneavoastră nu mă credeţi, nu pot face nimic, nu-i aşa?

Beigler îi zâmbi.

— Fii liniştit. Te cred. Sunt sigur că Bilă-de-biliard nu s-ar fi oprit niciodată ca să ia doi tineri care făceau autostopul. Dar am vrut să văd cum reacţionezi.

Randy oftă adânc.

— Ah, voi, poliţaii! n-aţi avea încredere nici în mama voastră, spuse el.

— Fii atent ce spui, mucosule! îl ameninţă Lepski. Altfel, o să ai de-a face cu mine.

— Continuă, Randy, spuse Beigler, făcându-i semn lui Lepski să nu se amestece. Atunci, l-aţi îngropat amândoi pe Bilă-de-biliard, şi după aceea?

— Ne-am descotorosit de caravană şi de Mustang, cum v-am spus. Şi apoi… nu, aşteptaţi, am uitat. În timp ce Harry îngropa trupul, peruca tipului a căzut, şi în perucă era o cheie. Era cheia unui cofret pentru bagaje de la aeroport.

Beigler şi Lepski priviră semnificativ unul la altul.

— Continuă, zise Beigler.

— Bun, atunci Harry s-a dus la aeroport să ia valiza, şi, înăuntru, era o bucăţică de hârtie cu un mesaj care vorbea de Sheldon şi de Funnel.

— Şi ce mai era în valiză?

— Un pistol şi o cutie cu cartuşe, răspunse Randy. Nişte haine…

— Ce scria pe hârtie… Spune-mi exact.

Randy se gândi o clipă, apoi ridică din umeri.

— Nu-mi aduc aminte. Cam aşa ceva: Sheldon. Funnel, şi era o dată… Nu-mi amintesc care.

În timp ce vorbea, telexul începu să ţăcăne din nou. Jacoby veni lângă Beigler şi îi întinse mesajul, care spunea:

Washington. 07.38. Prezentul mesaj referinţă 3488769 anulează numărul nostru 3488768. Harry Mitchell. Sergent (Tech.), Regimentul 3 de Paraşutişti, Compania 1. A servit în Vietnam de la 12.3.67. Dat dispărut 2.4.67. Prizonier de război

eliberat 7.7.67. Lăsat la vatră 5.5.69. Urmează dosar.

Beigler mormăi a dispreţ şi îi trecu telexul lui Lepski.

— Iată că acum îl învie. Au şi ei cretinii lor la Washington.

Lepski citi telexul.

— Cine n-are? spuse el, aruncând mesajul pe birou. Dar o să-l vârâm totuşi la răcoare, nu-i aşa?

— Ai o obsesie! zise tăios Beigler.

Avea o poftă nebună de cafea, dar ştia c-ar pierde un timp preţios trimiţând pe cineva să aducă. Se întoarse spre Randy şi se uită la el aprinzându-şi o ţigară.

— Bun, ne-ai spus povestea dumitale, Randy, şi acum aş vrea să ştiu de ce ai făcut-o?

Randy se agită pe scaun.

— Am venit pentru că Harry mi-a salvat viaţa… E prietenul meu, şi voiam să fac ceva pentru el. Acum e la mare ananghie. Şi m-am gândit c-aş face mai bine să vin ca să vă ocupaţi de el.

Beigler îl privi încruntându-şi sprâncenele.

— Ce ananghie?

— Harry s-a încurcat cu Nina Domenico. Îl prevenisem totuşi. A plecat cu ea la Sheldon cu vaporul lui Solo. Când va descoperi Solo… atunci, el… îl va ucide pe Harry.

— Nina asta e nevasta lui Solo?

— E fata lui, interveni Lepski. O adoră. Mucosul ăsta are dreptate. Dacă Mitchell se distrează cu Nina, o să aibă necazuri nu peste mult timp. (Se întoarse către Randy.) Eşti sigur că s-au dus la Sheldon amândoi?

— Harry mi-a spus aseară că pleacă împreună cu ea dimineaţa. La ora asta sunt acolo. Vaporul lui Solo nu este în hangar. Când o să observe Solo, o să iasă scandal.

— De ce s-a dus Mitchell acolo? întrebă Beigler.

— Ar vrea să descopere de ce a murit Bilă-de-biliard. Crede c-a jefuit pe cineva şi c-a dosit prada în insulă.

Beigler se ridică:

— Perfect, Randy, o să vorbim din nou de toate astea mai târziu. (Traversă încăperea îndreptându-se spre Jacoby.) Max, închide-l pe puşti. Dă-i cafea şi ţigări. Cheamă-l pe şef şi spune-i că ne ducem să-l vedem pe Solo. Vreau o vedetă rapidă ca să mergem la Sheldon. Să fie adusă în portul lui Domenico.

Lepski îl ajunse din urmă, cu telexul în mână.

— Aş vrea şi celălalt telex… primul, care spunea că Mitchell a fost ucis în luptă.

Jacoby îl găsi şi i-l întinse.

— Ce idee ţi-a venit, Tom? întrebă Beigler când părăseau sala inspectorilor şi se îndreptau spre scară.

— Am o idee, îi răspunse Lepski. Cred că pot să-l oblig pe Solo să denunţe pe cineva dacă mă lăsaţi să procedez cum cred. Trebuie să luăm cu noi patru tipi voinici. Solo e ca un elefant singuratic. Trebuie să ştii cum să-l iei.

Ieşiră în soarele dogorâtor.

— Care-i ideea ta? întrebă Beigler bănuitor. Până acum, n-ai prea avut sclipiri, Tom. Când Cortez a scos pistolul, de ce n-ai tras?

Lepski îşi trecu limba peste buze. Nici vorbă să-i mărturisească lui Beigler că n-avea pistolul la el.

— Ticălosul a fost aşa de iute, ca fulgerul. Mai înainte de a-mi fi închipuit cine era, avea deja pistolul în mână.

Beigler dădu ordin unui planton să meargă să-i spună lui Jacoby să trimită patru oameni la restaurantul lui Domenico. Se urcară în maşina de poliţie care-i şi aştepta.

— Cum ai de gând să procedezi ca să-l faci pe Solo să vorbească? îl întrebă pe Lepski care se instala alături de el.

Acesta îi spuse.

CAPITOLUL IX

— Ţii într-adevăr să vii? întrebă Harry.

— Evident… Ce de mofturi faci! spuse Nina iritată. Evident că vin. Erau în picioare pe platforma stâncoasă, chiar deasupra lagunei. Ea era în bikini şi Harry în costumul de baie.

— Bun, dacă ţii.

A ajutat-o să-şi ataşeze tuburile cu oxigen, le-a fixat pe-ale sale, apoi şi-au pus centurile legate cu firul de nailon. Lungă de doi metri, funia spânzura între ei pe când atârnau deasupra lagunei, unul lângă altul.

El făcu un semn şi au plonjat în acelaşi timp.

Ascuns lângă zidul stâncos, Fernando Cortez îi privi cum plonjau, cu spatele lui gras lipit de perete, apoi o porni pe drumul care cobora la platformă.

Harry înota încetişor, fără să forţeze, şi se uita adesea în urmă să vadă dacă Nina îl urma. A fost uşurat constatând că ea păstra ritmul. La un semn al ei, şi-a schimbat direcţia. Atunci a văzut o mare deschizătură în stâncă, mult sub suprafaţă. Ea veni lângă el, îi atinse braţul şi făcu un gest.

Harry realiză că acum curentul era mai puternic. Se îndreptară spre deschidere, luptând ca să reziste curentului care-l antrena spre zidul stâncos. Nina, care-l urma de aproape, nu exercita nicio tensiune asupra cablului care-i lega. Încă două-trei mişcări puternice şi ajunse în tunel. Acum înota împotriva unui curent glacial extrem de puternic şi se întoarse să vadă cum se descurca Nina. Îşi dădu seama că se lupta şi înota cu toate forţele, numai să nu se distanţeze. În clipa în care slăbi puţin ritmul se trezi dus în urmă lângă Nina. Trase concluzia că trebuia să înoate cât putea de tare dacă voia să ajungă la tunel mai înainte de-a fi complet epuizat.

Îşi încordă toţi muşchii şi acceleră; sfoara, întinzându-se, îi frână elanul în timp ce Nina încerca fără succes să-i urmeze cadenţa. Continuă, remorcând-o după el. Inima începu să-i bată cu putere la efortul făcut ca să învingă curentul.

Se scurseră câteva minute nesfârşite, şi încetini cadenţa. Fără Nina care îl frâna, ştia c-ar fi ajuns deja la capătul tunelului, dar începea să se întrebe dacă vor reuşi în doi. Rezistenţa exercitată asupra cablului crescu; realiză astfel că Nina îşi epuizase ultimele forţe. Nu vedea nimic. Înota într-o întunecime completă. Nu erau decât două alternative: să continue sau să se întoarcă şi să se lase dus de curent până în lagună. „Nici vorbă să renunţ", îşi spuse. Atunci îşi încorda toate rezervele de energie pe care marii atleţi le păstrează pentru asemenea împrejurări.

După o luptă înverşunată şi epuizantă pe două sute de metri, simţi deodată cum scădea curentul şi înţelese că ajunsese la tunel. Apăru la suprafaţă într-o lumină blândă albăstrie, scoase muştiucul şi-şi împinse masca pe spate.

Făcu pluta, gâfâind, aşteptând ca inima să-şi ia ritmul normal, şi o văzu pe Nina ţâşnind din adânc la un metru de el.

— Am crezut că n-ai să reuşeşti, spuse ea cu respiraţia tăiată, înlăturându-şi masca.

Harry dădu din cap.

— Şi eu.

Privirile lui rătăciră prin grotă; pe pereţi apa era fosforescentă. La dreapta lui, zări cu stupefacţie o vedetă de doisprezece metri, albă, cu cockpitul roşu. Numele se detaşa cu claritate pe provă: *Gloria II Vero Beach.*

— Ştiai că vedeta asta era aici? întrebă, întorcându-se spre Nina.

— Eu? (Clătină din cap, scuturându-se de apă, în timp ce păru-i ud secera aerul în jurul ei.) Sigur că nu! Nu-i din Paradis City. Trebuie să fie un vapor de contrabandişti, blocat aici de flux.

— Crezi?
— E din Vero Beach.
Harry îşi desfăcu nodul centurii, ca să se elibereze de funia care-i lega, şi înotă rapid spre vedetă. O înconjură, şi observă că geamurile hublourilor erau sparte, şi că nişte gloanţe făcuseră şiruri de găuri de-a lungul punţii.
Nina îl ajunse din urmă.
— L-au scufundat, constată ea. Să urcăm la bord.
Harry înconjură partea din spate înotând, găsi o funie care spânzura şi se înălţă pe punte. O ajută şi pe Nina să urce.
Pe punte au descoperit nişte pete care semănau cu o vopsea roşu închis, iar atunci când au ajuns la cockpit, erau peste tot.
— Sânge, spuse Harry. S-ar zice că echipajul a fost lichidat. Mă duc să mă uit în cabină. Rămâi aici.
— Nu, vreau să văd.
El se întoarse şi o privi cu atenţie.
— Eşti tare, hm, Nina?
Ochii fetei se făcură mai mici.
— Ce vrei să spui?
— Spun că eşti tare.
Ea ridică din umeri, nerăbdătoare.
— Nu mi-e frică de sânge, dacă asta vrei să spui.
Ea încercă să iasă din cockpit, dar el o apucă de braţ şi o trase înapoi.
— Aşteaptă puţin, Nina. Vreau să-ţi vorbesc.
— O să vorbim la soare… îndată. Vreau să văd ce-i în cabină.
— Nu ştii? Ia spune-mi, Nina, atunci când Solo şi Cortez i-au ţinut piciorul lui Bilă-de-biliard în foc, ai asistat la scenă?
Ea încremeni. O fracţiune de secundă, văzu în ochii ei un fulger de mânie care dispăru imediat.
— Ce tot spui?

— Ştii foarte bine, zise Harry liniştit. Sub tortură, Bilă-de-biliard i-a dezvăluit lui Solo că vedeta era blocată aici, nu-i aşa?

— Harry mi se pare că asta nu te priveşte? spuse ea cu voce rece şi dură.

— Într-adevăr, nu m-ar fi privit dacă nu m-aţi fi vârât voi până-n gât, îi replică Harry.

Se aşeză pe banchetă, îşi scoase din slip o cutie de plastic conţinând bricheta şi ţigările. Îi oferi una Ninei.

Ea şovăi, apoi cu o ridicare din umeri, o luă şi acceptă focul. Se sprijini de roata cârmei, cu ţigara între buze şi se uită la el.

— Deci, îmi povesteşti totul, Nina?

— Nu-i nimic de povestit.

— Când Randy i-a telefonat lui Solo, să-i spună că tocmai mă întâlnise, pe mine, un campion la nataţie, şi că veneam la Paradise City pe autostrada numărul 1, şi-a şi pus creierul la contribuţie, nu?

— Nu ştiu deloc ce vrei să spui, declară Nina, cu privirea glacială.

— Oh, ba da, ştii. (Harry trase din ţigară.) M-aţi considerat bun de tras pe sfoară, Solo şi cu tine, nu-i aşa? Fata cu ochelari antifar şi cu fular alb erai tu; ne-ai povestit că livrai o caravană la Miami, ca să ne pui în cârcă cadavrul lui Bilă-de-biliard, lui Randy şi mie. Lucrurile tale sunt tot în dulapul din perete de pe vapor. Ar fi trebuit să te descotoroseşti de ele. E o mare neglijenţă din partea ta. Şi te-ai culcat cu mine, pentru că ţi s-a părut cea mai simplă cale ca să mă convingi să vin să te ghidez până la grotă. Aşa-i, nu?

— Îmi place cum faci dragoste, Harry, spuse ea cambrându-se într-un mod sugestiv. Nu mai fii aşa de bănuitor. Ce-ar fi să facem dragoste?

El aruncă ţigara în apă, ieşi din cockpit, şi păşi pe punte până la cabină. După o mică ezitare, ea-l urmă.

Împinse uşa pe jumătate spartă a cabinei, şi aruncă o privire în penumbră. După o clipă, după

ce ochii i s-au obişnuit cu obscuritatea, văzu pe-o cuşetă patru cutii de lemn, cam de treizeci de centimetri pe cincizeci. Coborî cele câteva trepte, pătrunse în cabină şi se duse să examineze cutiile. Cum erau legate de sfoară, îşi trase cuţitul de la centură.

— Nu le deschide, Harry, zise în mare grabă Nina. Aşa cum sunt, ele sunt etanşe. Le vom putea lua cu noi înotând.

— Deci, ştiai că erau aici cutiile?

Ea ridică din umeri, într-un efort ca să-şi înăbuşe nerăbdarea.

— Da. Ştiam.

— Bilă-de-biliard vă spusese?

Ea îşi crispa pumnii.

— Da.

— Ce-i înăuntru?

— Biştari.

— Câţi?

— Nu ştiu… mulţi. (îşi bombă pieptul, aranjându-şi sutienul.) Dar nu te necăji, Harry. Solo va împărţi cu tine.

— Într-adevăr? E foarte amabil!

Harry ridică o cutie. Era grea.

— Asta nu va pluti niciodată. Ea îi arătă dulapul în perete.

— Înăuntru sunt centuri de salvare. O să legăm una la fiecare cutie şi o să le putem lua. De data asta, curentul va fi cu noi.

Harry zâmbi.

— Ai combinat totul nemaipomenit de bine, nu-i aşa, Nina?

— Într-adevăr, am combinat totul bine! (Din nou, ea încercă să-şi ascundă nerăbdarea.) Hai, la treabă, Harry.

— Nu încă. Mai întâi vreau să-ţi pun o întrebare. (Înaintă, atingând-o aproape.) Cine e pasagerul pe care l-am adus cu noi în cabina încuiată cu cheia? Solo sau Cortez?

Solo era în biroul său când a intrat Joe, dându-şi peste cap ochii săi mari.

— Patroane, sticleţii!

Solo n-a fost mirat deloc. Era mai degrabă surprins că nu veniseră mai devreme. În loc să-şi petreacă duminica în pat ca de obicei, se sculase de dimineaţă, şi aştepta sosirea lor de mai bine de-o oră.

Nu era deloc neliniştit căci era sigur că Lepski nu ştia cine-l pocnise în cap. Solo se repezise la el ca o fantomă, şi ştia că Lepski era prea ocupat cu Cortez ca să aibă cea mai mică bănuială. Dar bănuia totuşi că se va face o anchetă, şi că se vor pune întrebări incomode despre Cortez.

— Pofteşte-i înăuntru, Joe, zise el, ridicându-se.

Când Beigler şi Lepski au pătruns în încăpere, Joe i-a ocolit şi a ieşit în mare grabă. Solo le zâmbi arătându-şi toţi dinţii.

— Intraţi, domnilor, spuse. Ah, domnule Lepski! Cum vă simţiţi în dimineaţa asta? Îmi pare rău pentru ieri seară. Am trimis pe cineva să vă însoţească acasă… într-adevăr, regret enorm.

— Vorbă să fie! spuse Lepski, intrând în birou. Beigler rămase lângă uşă; era de acord ca Lepski să conducă interogatoriul.

— Şi încă n-ai terminat cu regretele, Solo!

Domenico îşi mai pierdu din zâmbet.

— Hai, domnule Lepski, dumneavoastră ştiţi că nu-i vina mea. Recunoaşteţi, probabil c-aţi luat un păhărel în plus…

— Tacă-ţi clanţa! tună Lepski. Stai jos.

Văzând expresia feroce din ochii lui Lepski, Solo, puţin neliniştit, se aşeză.

— Unde e Harry Mitchell? întrebă Lepski. Solo clipi.

Nu se aştepta la întrebarea asta.

— Mitchell? În cabina lui poate… sau înoată… Nu ştiu. E ziua lui liberă.

— Mi s-a spus că Mitchell e cu fiica dumitale la Sheldon, îl anunţă Lepski.

Solo se agită nervos şi ochii i se întunecară.

— Nu. Nu ştiu cine v-a spus asta, domnule Lepski, dar Nina se duce totdeauna singură la Sheldon. Şi pentru că-i place să fie singură de tot la Sheldon din când în când, o las să ia vaporul.

— Atunci, după părerea dumitale, Mitchell nu-i acolo cu ea?

— Sigur că nu!

— Dar fiica dumitale e acolo?

— Da… a luat vaporul.

— Şi de ce eşti dumneata aşa de sigur că Mitchell nu-i cu ea, Solo?

— Am văzut-o plecând. Era singură! N-ar lua cu ea nici pe Mitchell, nici pe altcineva. E o fată serioasă!

Lepski avu un zâmbet diabolic.

— Dumneata eşti chiar aşa de sigur de asta, Solo?

Domenico se înroşi.

— Fiţi atent la ceea ce spuneţi, domnule Lepski! Nu suport să se spună nicio vorbă împotriva fiicei mele! Împotriva mea… da, dar împotriva ei… nu!

— Bine, Solo, nu te enerva. Atunci, aşa, nu-i nevoie să fim îngrijoraţi, hm?

— Ce vreţi să spuneţi? Să ne îngrijorăm… în legătură cu ce, hm?

— Eram îngrijoraţi în legătură cu fiica dumitale, Solo, răspunse Lepski. După una din informaţiile noastre, – una bună pe cât se pare – fiica dumitale ar fi plecat la Sheldon cu Mitchell. Dar deoarece dumneata eşti sigur că el nu-i acolo cu ea, nu mai avem motiv să ne necăjim, nu-i adevărat? Nu merita osteneala să ne repezim aici cu patru oameni. Am fi putut tot atât de bine să rămânem acasă.

Solo îşi strânse pumnii enormi.

— Nu-nţeleg… să ne necăjim în legătură cu ce?

Lepski se răsuci spre Beigler.

— Dumneavoastră credeţi că trebuie să-i spunem, domnule sergent?

Beigler ridică din umeri cu indiferenţă.

— Nu văd de ce, zise el. Dacă Mitchell nu-i acolo cu puştoaica lui, asta nu-l priveşte, nu-i aşa?

— Da, e-adevărat, conveni Lepski, dând din cap. Asta nu-l priveşte.

— Dar ce-i povestea asta? Ce s-a întâmplat, la urma-urmei? întrebă Solo, lovind cu pumnii în masă.

— Dar, evident, dacă minte şi Mitchell e într-adevăr acolo, micuţa ar putea s-o păţească, continuă Lepski, fără să-i dea atenţie lui Solo.

— E prea inteligent ca să ne mintă, spuse Beigler, privindu-l fix pe Solo. Nu-i aşa, Solo?

Solo îşi scoase batista şi-şi şterse faţa pe care curgea sudoarea.

— Nu-nţeleg nimic, domnule sergent. Eu… Eu…

— Ne pierdem timpul, i-o reteză Lepski. Unde-i cabina lui Mitchell?

— Ce vreţi de la el? întrebă Solo.

— Ce ştii dumneata despre el, Solo?

— Eu? Nimic… e un înotător excelent… un tip bine… eu…

— De unde ştii dumneata că-i un tip bine?

Solo îşi trecu limba peste buzele uscate.

— El… el se poartă corect… Ce este?

— Dumneata n-ai luat informaţii despre el mai înainte de a-l angaja?

Solo se încordă.

— Nu. Informaţii? Ce informaţii?

— Cum… dumneata ai angajat un profesor de înot fără măcar să-i cunoşti antecedentele? spuse Lepski stupefiat. Un profesor de înot dă lecţii de înot, e exact?

— Da… de ce nu? Nu-i nimic rău în a da lecţii de înot, nu-i aşa?

— Mitchell dădea într-adevăr lecţii, nu-i aşa?

— Da.

— Unor fete, nu? Şi le pipăia în apă, da?

— Le dădea lecţii.

Vocea lui Solo începu să răguşească.

— Când ai de-a face cu un băiat normal, e perfect, altfel, e periculos, nu eşti de aceeaşi părere? zise Lepski. Unul păcătos pune repede mâna unde nu trebuie, Solo. Dumneata o ştii tot atât de bine ca mine. Şi fetele nu se pot plânge. Ar putea fi din greşeală, dar mâinile sunt totuşi acolo, nu-i aşa?

— Dar Harry nu-i aşa!

— Ah nu? De unde ştii dumneata? N-ai luat informaţii.

Solo se ridică. Semăna cu un taur străpuns de banderile.

— Unde vreţi să-ajungeţi?

Lepski îşi scoase portvizitul, şi extrase telexul pe care-l aruncă pe masă.

— Washington-ul spune că sergentul Harry Mitchell, regimentul al treilea de Paraşutişti, compania 1, a căzut pe câmpul de luptă, la 2 aprilie 1967. Citeşte dumneata singur. E oficial: vine direct de la Washington, unde nu se comit erori niciodată!

Beigler tuşi şi-şi ascunse un zâmbet, aprinzându-şi o ţigară. Solo luă telexul cu o mână care tremura, citi mesajul apoi se uită la Lepski.

— Dar Mitchell e viu!

— De unde ştii dumneata că profesorul de înot e într-adevăr Mitchell?

Solo încasă lovitura.

— Dar atunci, dacă nu-i Mitchell… cine-i?

— Iată în sfârşit o vorbă inteligentă, Solo. (Lepski se opri ca să-şi aprindă o ţigară, tot privindu-l pe Solo cu ochii lui de poliţai.) Da, e o întrebare bună. Cine-i? Dacă dumneata te-ai fi interesat, n-ai fi obligat acum să-ţi pui întrebarea asta. Ai auzit vorbindu-se de Dave Donahue?

Solo clătină din cap rătăcit.

— N-ai auzit vorbindu-se de el, hm? Dumneata nu citeşti ziarele? Ai auzit vorbindu-se de Sugrumătorul din Boston?

Solo rămase cu gura căscată.

— Da… dar…

— Bun, ei bine, Donahue seamănă cu el: e un obsedat sexual. Acum trei săptămâni a evadat de la Institutul Sherwin pentru criminalii nebuni. Nu se vorbea decât de el în ziare, dar dumneata eşti prea ocupat cu prăvălia ca să citeşti ziarele, nu-i aşa, Solo? Ziarele au publicat semnalmentele sale. Donahue e înalt, blond, ochi albaştri deschis, nas spart, cam de treizeci de ani. E şi el un înotător bun: a câştigat o medalie de bronz la sărituri în apă.

Solo simţi cum i se înmoaie picioarele. Pipăi ca să-şi găsească scaunul şi se prăbuşi pe el.

— Dar e Mitchell!

— Nu, nu-i el. Washington-ul spune că Mitchell, e mort. E Dave Donahue, un obsedat sexual periculos. A şi asasinat trei fete. E complet ţicnit. Când pune mâna pe-o gagică, o violează. Şi după ce a terminat, o ciopârţeşte.

Cu sudoarea şiroindu-i pe faţă, Solo se ridică împleticindu-se. Se îndreptă spre uşă. Lepski şi Beigler au încercat să-l oprească, dar era ca şi când ar fi încercat să stăpânească un taur în atac. Îi mătură fără efort şi se repezi afară, unde-l aşteptau patru oameni ai lui Beigler, nişte zdrahoni deloc comozi.

Îl aduseră înapoi în birou, dar numai după ce-l doborâseră. L-au aruncat pe scaun şi s-au retras, gâfâind.

Lepski îi făcu cu ochiul lui Beigler, apoi se proţăpi în faţa lui Solo care-şi ţinea capul cu mâinile, gemând.

— Ce-i tevatura asta, Solo? întrebă Lepski. De-a ce dracu crezi că te joci?

Solo îşi înălţă capul, se uită la cei patru sticleţi cu ochii în lacrimi, apoi îşi frânse mâinile.

— Lăsaţi-mă să mă duc la fetiţa mea, domnule Lepski, imploră el. E cu Mitchell… Am fost idiot că v-am minţit. Lăsaţi-mă să mă duc acolo.

— Şi cum te duci dumneata la Sheldon, Solo?… înotând?

— Mă duc să caut un vapor… eu…

Solo se opri, înţelegând că i-ar trebui mult timp ca să găsească un vapor destul de mare ca să ajungă la Sheldon.

— Avem noi vapor, Solo, zise Lepski. Vii cu noi?

Solo se ridică clătinându-se. Avea impresia c-o că-i crape capul.

— Atunci, ce mai aşteptăm. Poate că ticălosul a şi ucis-o. Ce mai aşteptăm?

— Nu te luăm cu noi până când nu mărturiseşti, îl avertiză Lepski, zâmbindu-i diabolic. Vreau să-mi spui toată povestea lui Bilă-de-biliard. Vreau să ştiu de ce Nina e la Sheldon cu Mitchell. Vreau să ştiu unde-i Cortez, şi ce rol a avut în combinaţie.

Solo îl fulgeră cu privirea.

— Nu ştiu nimic despre Bilă-de-biliard! V-am mai spus!

— Păcat.

Beigler se uită la Lepski:

— Ce-ar fi să luăm o cafeluţă? Doar suntem într-un restaurant, nu-i aşa?

— Excelentă idee.

Lepski se răsuci spre unul din poliţişti.

— Du-te şi caută nişte cafea. Poate că o s-avem treabă toată dimineaţa.

— Dar pierdem timpul, urlă Solo, ieşit din minţi. Poate c-o s-o ucidă!

— E posibil, dar în cazul ăsta, numai tu vei fi de vină, i-o întoarse Lepski. Nu putem merge înainte de-a ne spune totul, Solo! Aşa că hotărăşte-te în mare viteză, drace!

Pe Solo îl chinuia o furie neputincioasă.

— Minţiţi! urlă el trântind cu pumnii săi enormi în masă. Nu cred că Mitchell e Donahue!

Dumneavoastră minţiţi!

— Washington-ul spune că Mitchell a murit în 1967, reluă Lepski cu o voce plictisită. Poate că barmanul tău citeşte ziarele. (Se întoarse spre unul din poliţişti:) Alec, du-te şi adu-l pe barman.

Peste câteva clipe, Joe intră dându-şi ochii peste cap, cu faţa şiroind de transpiraţie.

— Cum te cheamă? întrebă Lepski.

— Joe Small, patroane.

— Perfect, Joe. Dumneata ai auzit vorbindu-se de Dave Donahue? (Joe se uită la el cu gura căscată.) Deci, da sau nu? lătră Lepski.

— Nu-i individul ăla care a ucis o mulţime de fete?

Lepski zâmbi, întinse mâna şi-l bătu pe umăr pe Joe.

— Bravo. Dumneata, cel puţin citeşti ziarele. Ţi-aduci aminte că era un înalt tip blond, nu-i aşa?

— Da, patroane. Un boxer.

— Asta-i. Perfect, Joe, şterge-o.

După ce ieşi Joe, Lepski îl observă pe Solo care îmbătrânise cu zece ani în câteva clipe; faţa lui dobândise culoarea grăsimii râncezite de oaie.

— Eşti satisfăcut, Solo? Acum, trebuie să te hotărăşti. Tipul ăsta nu se grăbeşte, dar a trecut destulă vreme de când sunt acolo. Poate că mai e o şansă dacă te hotărăşti rapid.

— Vă voi spune totul pe vapor, zise Solo cu vocea răguşită, ridicându-se.

— Bun, spuse Lepski. Haideţi, băieţi, mergem.

În timp ce vedeta poliţiei gonea spre insula Sheldon, Solo, în cabină, dezvălui totul.

— Domnul Carlos voia să scoată din Cuba o mare încărcătură de havane, le declară detectivilor. Erau ale lui, dar e povestea asta cu embargoul pentru Havana… înţelegeţi, că se câştigă mult cu havanele, în clipa asta toată lumea vrea havane. Atunci a hotărât să le aducă prin contrabandă. L-a angajat pe Bilă-de-biliard care era un partizan fanatic de-al lui Castro ca să trateze afacerea, şi i-a

dat biştari ca să-i plătească pe băieţii lui Castro şi să aducă havanele. O afacere de trei sute de mii de dolari. Cortez, care lucrează pentru doamna Carlos, a surprins discuţia între Carlos şi Bilă-de-biliard. A venit să mă vadă fiindcă am vapor. Eu, domnule Lepski, nu-s comunist şi am crezut că era în interesul naţional să interceptez vaporul lui Bilă-de-biliard în momentul în care pornea spre Cuba. Aveam de gând să dau banii autorităţilor vamale imediat ce-aş fi pus mâna pe ei.

— Bun, haide! îmi închipui, spuse Lepski cu zâmbetul lui diabolic. Ei şi, ce s-a întâmplat?

— Cortez şi cu mine am interceptat vaporul lui Bilă-de-biliard în largul insulei Sheldon. Era deja întuneric şi în loc să oprească, a încercat s-o şteargă. Asta nu i-a plăcut lui Cortez. A avut o mitralieră şi a făcut-o puţin să pârâie.

Sperând să fie încurajat, Solo privi la Beigler care nota tot ce spunea el.

— Eu nu voiam împuşcături, înţelegeţi dumneavoastră. Credeam că Bilă-de-biliard o să oprească şi că totul se va petrece amiabil. Dar el a şters-o în întuneric, şi cum vaporul fusese lovit serios, după ce-am pierdut o groază de vreme căutându-l, am tras concluzia că s-a scufundat şi că n-avusesem noroc. (Solo îşi linse buzele, şovăi, apoi continuă): Peste două luni, iată că Bilă-de-biliard s-arată în restaurantul meu. Am avut un şoc, fiindcă-l credeam înecat. Mi-a spus că vrea să închirieze vaporul meu. După atitudinea lui, am văzut într-adevăr că habar n-avea că eu încercasem să-l interceptez. Pe scurt, cum n-aveam intenţia să-i închiriez vaporul, i-am spus c-ar găsi poate unul la Vero Beach. Nina şi cu mine am plecat cu maşina mea şi l-am găsit pe Bilă-de-biliard. Cortez a venit cu maşina doamnei Carlos fiindcă a lui nu prea mergea. (Solo şovăi din nou.) Bun, Cortez a făcut pe durul. L-a convins pe Bilă-de-biliard să ne spună ce s-a întâmplat cu vaporul.

— Vrei să spui că i-a pus piciorul lui Bilă-de-biliard în foc şi că l-a ţinut acolo?

Cu dosul palmei, Solo îşi şterse faţa şiroind de sudoare.

— Da, aşa-i. Dar aş vrea să mă-nţelegeţi bine că asta nu-mi plăcea, domnule Lepski.

— Şi pariez că asta nu-i plăcea nici lui Bilă-de-biliard.

— Nu, probabil că nu-i plăcea. De fapt, domnule Lepski, a avut un atac de cord, sau ceva de genul ăsta. În fine, a crăpat în labele noastre. (Solo se uită la Lepski plin de speranţă.) Înţelegeţi, habar n-aveam c-o să ne facă una ca asta, nouă.

Lepski dădu din cap.

— O mare pierdere pentru voi.

— Cum spuneţi, domnule Lepski. Asta m-a tulburat. Era un vechi prieten. Asta m-a tulburat.

— Dar l-aţi convins să vă spună ce se întâmplase cu vaporul înainte de-a muri?

— Ah! Da. Ne spusese. Când Cortez a început să se joace cu mitraliera, a ucis echipajul, şi Bilă-de-biliard a luat cârma. S-a îndreptat spre Sheldon. Era noapte şi n-a fost văzut. S-a descurcat să treacă prin Funnel şi a intrat în grotă. Era reflux. O dată ce s-a ascuns acolo, a hotărât să nu se mişte aşteptând să slăbească căutările. Dar nu auzise niciodată de flux, şi când a vrut să iasă, a descoperit că era blocat. Atunci, a rămas acolo trei săptămâni, până ce şi-a epuizat proviziile. Atunci, a început să fie disperat. Şi-a pus o centură de salvare, şi, remorcat de o plută pneumatică, s-a lăsat împins de curent ca să iasă din tunel, apoi a ajuns pe continent. S-a dus să-l vadă pe Carlos şi i-a povestit ce se întâmplase. Cum Carlos cunoştea Funnel-ul, ştia că fluxul va fi prielnic în data de 27 a acestei luni. I-a spus lui Bilă-de-biliard să găsească un alt vapor, să se ducă la Funnel în 27 şi să recupereze banii din vaporul blocat în grotă. Bun, când am ştiut că domnul Carlos se aştepta să pună mâna pe biştarii săi în 27, a trebuit să

acţionăm repede. Tocmai pe când ne întrebam cum am putea intra în grotă înainte de 27, iată că Randy Roache telefonează ca să ne spună despre Mitchell ăsta… în fine, să admitem că ăsta e numele lui. Pretindea că e campion olimpic de nataţie. Nina şi-a spus că un excelent înotător ar putea să intre în grotă şi să scoată biştarii. Şi, dacă era într-adevăr foarte puternic, ar putea-o ajuta şi pe ea să treacă tunelul, ca să fim siguri că nu ne va trage pe sfoară. În momentul acela ne-am gândit să-i punem în spinare cadavrul lui Bilă-de-biliard şi planul a reuşit fără cea mai mică problemă.

Solo se răsuci ca să se uite neliniştit spre Sheldon care începea să se zărească în depărtare.

— Oare afurisitul ăsta de vapor nu poate merge mai repede?

Beigler îi întinse carnetul lui Solo.

— Pune-ţi iniţialele pe fiecare pagină, şi semnează la urmă, Solo, spuse el. Mergem cât putem de repede.

Fără să recitească măcar ce scrisese Beigler, Solo făcu ce i se cerea.

Cu un semn, Lepski avertiză un poliţist care-şi luă bastonul de cauciuc şi începu să-l legene.

— Nu te enerva, Solo, spuse Lepski. Harry Mitchell a înviat. Scoase din portvizit al doilea telex, şi i-l întinse lui Solo. Solo îl citi, îl boţi în pumnul său enorm, şi, nebun de furie, îl străfulgera cu privire pe Lepski care rânji.

— Tu m-ai lovit, Solo, atunci seara şi acum, te-am lovit şi eu la rândul meu. Nu trebuie niciodată să te atingi de-un sticlete: căci îţi poate face figura.

Răcnind de furie, Solo se năpusti asupra lui Lepski, dar bastonul de cauciuc, manipulat cu o precizie ştiinţifică, se prăvăli pe craniul lui Domenico, şi acesta se prăbuşi cât era de lung.

— Un pasager? Nu înţeleg ce vrei să spui, zise Nina, dându-se înapoi.

— Mă gândeam că Solo sau Cortez era în cabina încuiată cu cheia, replică Harry.

— Nu-i nimeni în cabină! Pierdem timpul. Să ducem cutiile astea pe punte.

Harry se uită la ea, apoi ridică din umeri. Scoase cutiile din cabină, una câte una, şi le alinie pe punte. Nina veni după el cu cele patru centuri de salvare pe care le-au fixat pe cutii, în câteva minute. Apoi Harry găsi o bucată de funie şi legă cutiile una de alta.

O ajută pe Nina să-şi pună tuburile, apoi şi le puse pe-ale sale. Aruncă toate cutiile peste bord. Acestea au atins apa ridicând jerbe de stropi, şi, susţinute de centuri, au început să plutească.

O privi pe Nina care dădu din cap, şi plonjară amândoi de pe vapor. Harry apucă un capăt al funiei şi începu să remorcheze cutiile spre intrarea tunelului.

Nina înota alături de el. Au pătruns în tunel, unde curentul puternic i-a împins înainte. Nina apucă o cutie şi se agăţă de ea în timp ce curentul o legăna în tenebre.

Primul semn, care-l anunţa pe Fernando Cortez că operaţia fusese îndeplinită, a fost apariţia în intrarea tunelului a celor patru cutii de lemn, plutind cu centura lor de salvare.

Era la pândă în spatele unei stânci, pe platforma unde-şi lăsase Harry sacul. Ţinea puşca lungă de calibrul 22 în labele sale grase şi umede, cu patul bine fixat pe umăr. De îndată ce zări cutiile, îşi îndreptă ţeava armei, cu degetul pe trăgaci, şi aşteptă.

Ei trei se înţeleseseră ca el să-l ucidă pe Harry de cum va ieşi din tunel. Harry şi-ar fi jucat rolul şi nu mai era nevoie de nimic altceva decât de-un glonte în cap ca să pună punct final utilizării lui. După planul lor, Nina trebuia atunci să înoate împingând cutiile spre locul unde era ascuns Cortez, apoi să se întoarcă la vapor şi să-l aducă în lagună după ce înconjurase insula. Cortez ar

încărca cutiile la bord, şi s-ar îndrepta spre continent. Cortez şi-ar primi partea de pradă, şi ar pleca la Yucatan cu vaporul lui Solo, pe care i-ar fi dat banii: o călătorie lungă, fără îndoială, dar fără pericol în perioada asta a anului şi pe-o asemenea şalupă.

Domenico, tot temându-se să nu fie tras pe sfoară, nu acceptase planul fără o anumită rezervă. „Presupune, îi demonstrase Ninei după plecarea lui Cortez, că acest Cortez îşi vâră în cap să nu se mai întoarcă pe continent? Presupune că te ucide o dată cu Harry şi o şterge cu toţi biştarii?" Nina reuşise să-i adoarmă bănuielile, spunându-i că Fernando Cortez era îndrăgostit de ea. Văzând că Solo se îngălbeneşte de furie, îl asigurase că, dacă s-ar afla chiar singură cu el pe-o insulă pustie, nu i-ar da niciodată prin gând să se mărite cu el.

— Mă vezi căsătorindu-mă cu acest porc gras care-i prost ca noaptea? spusese ea, izbucnind într-un hohot de râs plin de dispreţ.

Dar faptul că era îndrăgostit cu pasiune de ea trebuia să-i asigure securitatea. Îl şi făcuse să înţeleagă pe Cortez, îi spusese ea lui Solo, că, odată făcută împărţirea, ar pleca cu el la Yucatan. Şi izbucnise din nou în hohote de râs:

— Te voi lăsa să te descurci cu el, tăticule, când o să-şi dea seama că nu-l însoţesc.

Îşi jucase rolul aşa de bine că-l convinsese pe Solo. Şi îl jucase pentru că nu minţea decât pe jumătate. Era îndrăgostită de Cortez. Şl plănuiseră împreună să meargă direct de la Sheldon la Yucatan. Bruta asta grasă de mexican avea ceva care-i punea sângele în mişcare. Şi se delecta ca după un vin ameţitor la ideea de a scăpa de sub autoritatea lui Solo, şi de a trăi la Mexico împreună cu Fernando Cortez, cheltuind trei sute de mii de dolari. Dar ignora că Fernando Cortez avea deja o nevastă grasă şi urâtă şi trei copii umflaţi, îngrozitori, la Taxo. El n-avea deloc intenţia să se însoare cu ea şi se gândea să trăiască

împreună cu ea până când ar toca banii, apoi s-ar pierde discret în natură.

Pe când închidea un ochi ca să ţintească, Cortez începu să-şi încrunte sprâncenele neliniştit.

Vedea într-adevăr cele patru cutii plutind chiar sub el, dar unde era Mitchell? Apoi îşi aminti că Harry avea tuburi cu oxigen. Cortez îşi spuse că avea să ţâşnească la suprafaţă dintr-o clipă într-alta, şi atunci când văzu un cap ţâşnind din apă la câţiva metri de cutii, îşi schimbă rapid unghiul de tir şi apăsă pe trăgaci. În fracţiunea de secundă care precedă detunătura, îşi dădu seama că trăsese, nu în Harry, ci în Nina. O văzu ţâşnind din apă cu mâinile ridicate. Sângele îi curgea de pe faţă pe mască, apoi căzu pe spate ca o marionetă dezarticulată, şi începu să plutească într-un cerc de sânge.

Cortez rămase un moment nemişcat, apoi scoase nişte înjurături din cele mai ordinare. Începu să scruteze febril suprafaţa lagunei ca să-l găsească pe Harry, dar nu văzu nimic. Se uită după cutiile care pluteau foarte departe şi pe care nu le-ar fi putut ajunge cu mâna. O să fie obligat să se întoarcă la vapor şi să-l aducă înapoi în lagună, îşi spuse el. Dar unde era puşlamaua de Mitchell?

Se ridică.

— Nu mişca! Aruncă arma!

Privi peste umăr, arătându-şi dinţii într-o strâmbătură sălbatică.

Chiar deasupra lui, îl văzu pe Lepski, urmat de aproape de Beigler. Amândoi cu pistolul în mână.

Ca un animal prins în capcană, Cortez îşi răsuci arma, şi amândoi traseră în acelaşi timp. Glonţul lui Lepski îl izbi între ochi şi căzu pe spate în lagună.

— Asta face doi de pescuit, anunţă Lepski dezgustat. Aş vrea grozav să ştiu unde-i Mitchell?

Ascuns în umbră la celălalt capăt al lagunei, Harry observa scena, şi socoti că era momentul s-o şteargă. Plonjă cu capul sub apă fără să facă

vârtejuri, şi înotă până la ieşirea din lagună, apoi se îndreptă spre vaporul lui Solo.

Beigler ordonă celor patru oameni să se dezbrace şi să aducă trupurile şi cutiile spre stâncă unde ar putea fi ridicate pe pământ.

Pe când cei patru poliţişti se dezbrăcau, Lepski supraveghea în continuare suprafaţa lagunei.

— Credeţi că el e tot în grotă, domnule sergent? întrebă.

— Cine să fie tot în grotă? întrebă Beigler.

Lepski îl privi stupefiat.

— Mitchell, pentru numele lui Dumnezeu!

— De unde vrei să ştiu? replică Beigler cu indiferenţă. În loc să te bălăngăni ca şi când ai vrea să urinezi, ai face mai bine să intri în apă să trudeşti puţin.

Lepski tresări ca şi cum ar fi fost atins cu fierul roşu.

— Cine?… eu? Să intru în apă! Şi Mitchell care o s-o şteargă!

— Ai auzit ce-am spus, tună Beigler. Treci în apă!

Peste o jumătate de oră, au reuşit, cu mare greutate, să ridice trupurile Ninei şi al lui Cortez pe platformă. Apoi, a fost rândul cutiilor.

În timp ce Lepski, blestemând şi înjurând, se zbătea cu o cutie, se auzi motorul vaporului care demara.

— E vaporul lui Solo, domnule sergent, mugi el. (Şi lăsând cutia din mâini, înotă până la mal şi se ridică pe palme ca să atingă platforma.) Ăsta-i Mitchell care o şterge.

— Şi ce te deranjează asta? întrebă Beigler. Nu-mi aduc aminte să-ţi fi dat ordin să întrerupi operaţiunile.

— Dar e pe cale s-o şteargă! strigă Lepski în culmea excitării.

Beigler îl măsură din cap până în picioare.

— Crezi? Nici nu ştim măcar dacă a venit aici. N-avem decât vorba lui Solo, care minte tot aşa de

uşor cum respiră. Nici măcar nu suntem siguri că Mitchell n-a căzut în luptă.

Lepski deschise gura ca să răspundă, dar privirea lui Beigler îl opri pe loc.

— Nu înţeleg, domnule sergent, spuse el, jenat.

— O să-ţi expun punctul meu de vedere, Tom. Tu şi cu mine am fost al dracului de norocoşi că n-am mers în Vietnam, zise Beigler. Fratele meu mai mic şi-a lăsat pielea acolo. Un băiat care a stat trei ani în rahatul ăsta are dreptul la o şansă. De altfel, e nevinovat. Dacă-l arestăm, o să meargă la pârnaie până când va hotărî tribunalul că e nevinovat. Asta i-ar strica vacanţa. (Beigler se uită la Lepski încruntându-şi sprâncenele.) Vrei să-i strici vacanţa?

Lepski nu mai auzea bâzâitul motorului. Făcu o strâmbătură şi ridică din umeri.

— Cred că nu, acceptă el. Nu mă gândisem la asta.

— Din cauza asta n-ai să ajungi niciodată sergent, exclamă Beigler cu vădită satisfacţie. Şi acum, ce-ar fi să-ţi vâri hoitul pocit înapoi în mare ca să pescuieşti din nou cutiile alea în cea mai mare viteză!

Soarele apunând proiecta umbre lungi pe câmpie când Harry ajunse la restaurantul situat pe autostrada numărul 1, la vreo douăzeci de kilometri la nord de Vero Beach.

După ce adusese vaporul lui Solo la restaurantul Domenico, se dusese să-şi ia lucrurile din cabină. În timp ce-şi umplea sacul, îl auzise pe Manuel sforăind în cabina alăturată. O linişte profundă domnea în tot restaurantul. Plaja era singuratică şi pustie. Se oprise să se uite pentru ultima oară în jur, apoi se dusese la cabina lui Randy, deschisese uşa şi aruncase o privire în încăperea goală. Dăduse din cap satisfăcut. Aşadar, Randy îi urmase sfatul… o întinsese.

Apoi, se îndreptase spre şosea.

Mersese toată ziua. Avea chef să meargă, şi nu încercase să facă autostopul. Cum era duminică, camionagii se odihneau. Se întreba dacă poliţia transmisese semnalmentele sale prin radio. Dar viaţa, văzută parcă printr-un telescop puternic, devenise prea intensă ca să fie neliniştit. O văzuse pe Nina murind, şi-şi spusese că era o eroare a lui Cortez. Îl văzuse pe Cortez murind şi simţise o certă satisfacţie. Voise să se bucure de soare şi de aerul de la mare, şi asta avusese: cât priveşte vacanta, ce mai vacantă!

Era deja flămând când ajunse la restaurant. Era ora 19 şi 15 minute. Cum mergea neîntrerupt de dimineaţă, se simţea obosit.

Pe când se îndrepta spre intrare, văzu un Chevrolet albastru plin de praf, singura maşină garată în parcarea uriaşă. Urcă cele câteva trepte, împinse uşa şi intră într-o sală dreptunghiulară strălucit luminată. Era un bar şi vreo patruzeci de mese goale, printre care se târau, ca nişte suflete rătăcite, doi chelneri negri care nu făceau nimic.

La tejghea, cu un pahar de whisky cu gheaţă în mână, stătea un omuleţ gras şi chel cu faţa roşie şi copilăroasă, îmbrăcat cu un costum care ar fi avut nevoie să fie călcat.

În timp ce Harry se apropia de bar, grăsanul se uită la el, apoi dădu din cap. Cu ochii săi căprui, îl cercetă atent pe Harry, ca un om căruia îi place să cântărească oamenii, ca să ştie care era cea mai bună cale de a începe discuţia.

— Bună! spuse grăsanul zâmbind. Dave Harkness. Am încălcat regula… bând singur. Salvaţi-mă! (Zâmbetul lui se lăţi.) Daţi-mi voie să vă ofer ceva de băut.

— Harry Mitchell, se prezentă Harry, aşezându-şi coatele pe tejghea. O bere, vă rog.

Harkness îi făcu semn barmanului negru să aducă băuturile.

— Se pare că-i linişte pe-aici, zise. Dumneavoastră mâncaţi?
— Chiar am intenţia.
— Atunci poate c-ar fi posibil să luăm o gustare împreună. Fiindcă, să mănânc singur… nici asta nu-mi place.
— Cu plăcere.
Sosi berea, şi Harry o bău cu poftă. Oftă, îşi aprinse o ţigară fără a-i oferi pachetul lui Harkness care fuma o havană. Ceru lista de bucate.
Harkness se aplecă şi citi împreună cu el. Au hotărât să ia pui.
— Tocmai aţi fost demobilizat? întrebă Harkness.
— S-ar zice că toată lumea e la curent.
— Nu vă supăraţi. Sunteţi în vacanţă?
— Nu, vacanţa s-a terminat. Mă întorc la New York.
— Adevărat! (Din nou Harkness îl privi gânditor pe Harry.) Mă ocup de vânzările an-gro de fructe. De douăzeci de ani.
Se instalară la o masă şi comandară bere. Harkness începu să vorbească de unele şi de altele. Întrebă despre Vietnam, dar văzând că lui Harry nu-i plăcea subiectul, întoarse discuţia spre problema rasială şi noile impozite.
La sfârşitul cinei, după ce-au plătit, Harkness spuse:
— Mă duc la New York. Vreţi să veniţi cu mine?
— Mulţumesc. Dar vreau să mă opresc la Yellow Acres, să văd nişte prieteni. Le-am promis c-o să trec la întoarcere.
— La Yellow Acres? (Harkness se opri să-şi aprindă o havană.) Acolo-s ca acasă. Cine-s prietenii dumneavoastră? Pariez că-i cunosc. Cunosc pe toată lumea la Yellow Acres: un orăşel drăguţ când nu trebuie să locuieşti acolo.
— Domnul Morelli şi fiica sa, răspunse Harry. El ţine restaurantul.

Harkness îşi încruntă sprâncenele. Se uită la Harry cu gura crispată.

— Îl cunoaşteţi pe Toni? Un tip grozav. Îl cunoaşteţi bine?

— Oh! nu. M-am oprit în restaurantul său acum câteva zile. El şi fiica lui au fost drăguţi cu mine.

— N-au avut noroc. (Harkness îşi trecu mâna pe ţeasta lui cheală.) Toni a murit acum patru zile. Maria e la spital… arsuri de gradul întâi.

Harry înlemni.

— Ce tot spuneţi? întrebă el cu vocea răguşită.

— Da… o bandă de puştani a dat foc restaurantului. Toni a fost prins înăuntru. Maria a reuşit să iasă, dar, după câte am auzit, e foarte grav. Restaurantul a ars tot.

— Nişte puştani?

— Nişte hippie. (Harkness clătină din cap.) Erau cinci. Poliţia i-a arestat. Îi căutau de mai multă vreme. Nişte ticăloşi de drogaţi.

— Patru băieţi şi o fată?

Harkness îl privi mirat.

— Da, aşa-i. Unul avea braţul rupt. Au spus că aşa erau chit.

Harry îşi strivi ţigara. Tăcu o clipă, în timp ce Harkness se uita la el curios.

— Avem necazuri în regiune, cu aceşti hippie, continuă Harkness după o clipă. Acum, nu-mi place să mai conduc noaptea pe şoseaua aceasta. Din cauza asta îmi place să am companie. Dacă ai vreo pană sau crapă vreun cauciuc, poate fi periculos. Mai deunăzi, bătrânul meu prieten Sam Bentz… sunt mulţi ani de când e camionagiu… i-a crăpat un cauciuc. A dat de nişte hippie. Acum e la pârnaie, acuzat de ucidere prin imprudenţă. A ucis doi dintre ei mai înainte ca ei să fi dat foc camionului.

Harry îşi crispa pumnii.

— Sam Bentz mă luase cu autostopul până la Orangeville, zise. Trebuia să mă întorc cu el. Ce s-a întâmplat?

— Bun, s-a spart un cauciuc şi, în timp ce-l schimba, vreo zece hippie au tăbărât pe el. Sam a făcut războiul în Correa: era un dur. Avea bâta cu el. Hippie erau drogaţi de moarte. Le-a spart capul la doi dintre ticăloşi mai înainte de-a capitula. L-au bătut, au dat foc camionului, după aceea au descoperit că cei doi prieteni erau morţi, şi s-au cărat în mare grabă. Sam are un braţ rupt şi nu mai are niciun dinte. Acum, e la puşcărie. N-o să rămână multă vreme acolo, dar nu va mai fi niciodată ca mai înainte. (Harkness se ridică.) Bun, să mergem. Avem un drum lung de făcut.

Harry îl urmă până la maşină şi urcă alături.

„Dac-aş fi ştiut c-o să fie aşa, gândea el, în timp ce Harkness demara, aş fi rămas cu regimentul meu. Era glaciară… Epoca de piatră… Epoca de bronz… şi acum, Epoca violenţei. Şi de violenţă nu se poate scăpa: s-ar zice că e pretutindeni."

Se sprijini de spătarul scaunului. Privea maşinal farurile care se apropiau din direcţia opusă şi vedea grupurile de hippie de-a lungul şoselei, ridicând degetul cel mare.

„Omenirea de mâine", spusese Sam Bentz.

Se gândi la Maria acum la spital, la grăsanul şi blajinul Morelli care era mort, la Nina, plutind pe mare, cu capul încununat de-un nimb de sânge, la Solo care era în mâinile poliţiei, şi la Randy. Oare unde o fi Randy?

Harry ridică din umeri. Luă o ţigară, în timp ce Chevrolet-ul îl ducea mugind spre o altă junglă numită New York.

James Hadley

Chase

Maestrul literaturii polițiste

"M-ați considerat bun de tras pe sfoară. Fata cu ochelari negri și fular alb erai tu; ne-ai povestit că duceai o caravană la Miami, ca să ne pui in spate cadavrul lui Bilă-de-biliard. Și te-ai culcat cu mine pentru că ți s-a părut cea mai simplă cale de a mă determina să te duc până la grotă."

"Fostul sergent de parașutiști devine salvamar și profesor de înot într-un restaurant de pe o plajă din Florida. Patronul este un mexican uriaș, gangster înrăit, iar fiica lui o nimfomană explozivă. Sergentul își dă seama că viața aici este mult mai periculoasă ca în Vietnam."

THE OBSERVER

Un hippie pe autostradă ***este un strălucitor roman de senzație, plin de suspans și acțiuni violente impuse cu ajutorul unui revolver automat tip 45.***

FIRST PAPERBACK PUBLICATION

ROMAN TRADUS PENTRU PRIMA DATĂ ÎN LIMBA ROMÂNĂ

ISBN 973-96126-2-8

---

[1] Un erou al lui Washington Irving. După un somn de douăzeci de ani, a descoperit o lume complet schimbată. (N.Tr.)

[2] Franceză fără efort (în franc. în orig.)

Cuprins

Table of Contents